

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2015

Liahona

Generalkonferenstal

Äldsterna Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson och Dale G. Renlund
inröstades i de tolv apostlarnas kворum

De tolv apostlarnas kvorum

Sittande från vänster: President Russell M. Nelson, Äldste Dallin H. Oaks, Äldste M. Russell Ballard, Äldste Robert D. Hales, Äldste Jeffrey R. Holland.

Stående från vänster: Äldste David A. Bednar, Äldste Quentin L. Cook, Äldste D. Todd Christofferson, Äldste Neil L. Andersen,

Äldste Ronald A. Rasband, Äldste Gary E. Stevenson, Äldste Dale G. Renlund.

Innehållsförteckning november 2015

Årgång 139 • Nummer 11

Kvinnornas allmänna möte

- 6 Att upptäcka det gudomliga inom oss
Rosemary M. Wixom
- 9 Värdiga våra utlovade välsignelser
Linda S. Reeves
- 12 Här för att verka för en rättfärdig sak
Carol F. McConkie
- 15 En sommar med gammelmöster
Rose
Dieter F. Uchtdorf

Lördagens förmiddagsmöte

- 20 Det fungerar utmärkt!
Dieter F. Uchtdorf
- 24 Gud står vid rodret
M. Russell Ballard
- 27 Glädjen i ett liv med Kristus i centrum
Richard J. Maynes
- 30 Överlämna hjärtat åt Gud
Neill F. Marriott
- 33 Vad är det mer som fattas?
Larry R. Lawrence
- 36 Guds behagliga ord
Francisco J. Viñas
- 39 Mönstergillt och på Bristol-sättet: Var tempelvärdig - i goda tider och dåliga tider
Quentin L. Cook

Lördagens eftermiddagsmöte

- 43 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Henry B. Eyring
- 44 Att möta utmaningarna i dagens värld
Robert D. Hales
- 47 Se din mor
Jeffrey R. Holland
- 50 Det är aldrig för tidigt och det är aldrig för sent
Bradley D. Foster
- 53 Prövade och frestade - men hjälpta
Hugo Montoya
- 55 Välj ljuset
Vern P. Stanfill
- 58 Vänd dig till honom så får du svar
James B. Martino
- 61 Styrkta genom Jesu Kristi försoning
Dallin H. Oaks

Prästadömets allmänna möte

- 65 Tro är ingen tillfällighet, det är ett val
Neil L. Andersen
- 69 Ditt nästa steg
Randall K. Bennett
- 76 Var inte rädda. Tro endast
Dieter F. Uchtdorf
- 80 Du är inte ensam i verket
Henry B. Eyring
- 83 Håll buden
Thomas S. Monson

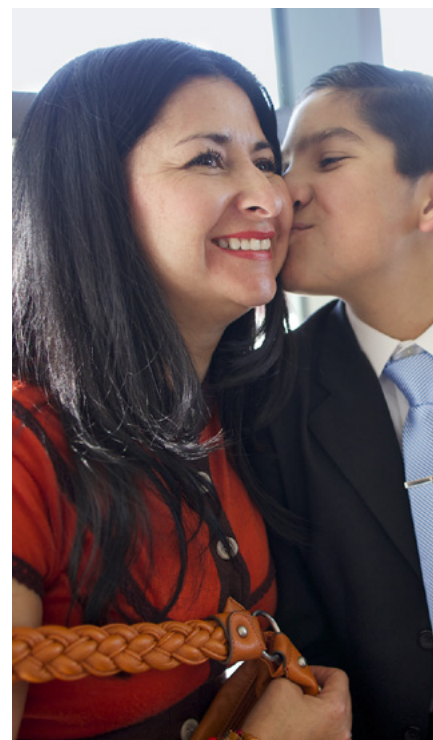
Söndagens förmiddagsmöte

- 86 Var ett föredöme och ett ljus
Thomas S. Monson
- 89 Oändlig är kärleken
Ronald A. Rasband
- 91 Tydliga och dyrbara sanningar
Gary E. Stevenson
- 93 Genom Guds ögon
Dale G. Renlund
- 95 En vädjan till mina systrar
Russell M. Nelson
- 98 Låt trumpeteten tydligt ljuda
Gregory A. Schwitzer
- 101 Att alltid minnas honom
Claudio R. M. Costa
- 104 Den Helige Anden som din ledsagare
Henry B. Eyring

Söndagens eftermiddagsmöte

- 108 Varför kyrkan?
D. Todd Christofferson
- 112 Mitt hjärta begrundar dem ständigt
Devin G. Durrant

- 115 Välsignade och lyckliga är de som håller Guds bud
Von G. Keetch
- 118 "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud"
Carole M. Stephens
- 121 Kom ihåg vem vi har anförtrott oss åt
Allen D. Haynie
- 124 Ögon till att se och öron till att höra
Kim B. Clark
- 126 Håll dig kvar på din väg
Koichi Aoyagi
- 128 "Utvalda att bära vittne om mitt namn"
David A. Bednar
- 72 Generalauktoriteter och generalämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 132 De talade till oss: Gör konferensen till en del av ditt liv
- 134 Register över konferensberättelser
- 135 Kyrkonytt

185:e halvårskonferensen

Kvinnornas allmänna möte, lördag kväll, 26 september 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Bonnie L. Oscarson.

Inledningsbön: Abby Morgan.

Avslutningsbön: Grace Teh.

Sång av en kombinerad kör med systrar från Primär, Unga kvinnor och Hjälpföreningen i stavar i södra Cache Valley, Utah; Claudia Bigler körledare; Bonnie Goodliffe organist; Sarah Johnson flöjtist: "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr. 28; medley, arr. Mohlman, opublicerat: "Jag kan följa Gud plan", *Barnens sångbok*, s. 86–87, och "Varje steg ett steg i tro", Dayley, ackompanjerad av flöjt och orgel; "Som Sions ungdom, löftets barn", *Liahona*, apr 2000 s 24, arr. Kasen, pub. av Jackman; "Himlens Gud är städs oss nära", *Psalmer*, nr. 192, arr. Watkins, opublicerat; "Gå ut med tro", *Psalmer*, nr. 179, diskantarr. Bigler, opublicerat.

Lördagens förmiddagsmöte, 3 oktober 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Henry B. Eyring.

Inledningsbön: Mary R. Durham.

Avslutningsbön: Adrián Ochoa.

Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare, Clay Christiansen organist: "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr. 81; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr. 45; "Jag vet att han älskar mig", Creamer, arr. Murphy, pub. av Jackman; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr. 10; "Precious Savior, Dear Redeemer", *Hymns*, nr. 103, arr. Manookin, pub. av Jackman; "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr. 19, arr. Wilberg, pub. av Oxford.

Lördagens eftermiddagsmöte, 3 oktober 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.

Inledningsbön: Terence M. Vinson.

Avslutningsbön: Kazuhiko Yamashita.

Sång av en primärkör från stavar i Riverton, Utah; Emily Wadley körledare; Linda Margetts och Bonnie Goodliffe organister: "Beautiful Savior", *Children's Songbook*, nr. 62, arr. Kasen, pub. av Jackman; medley, arr. DeFord, opublicerat: "Sök, klappa och be", *Barnens sångbok*, s. 66, och "När Jesus gick bland oss", *Barnens sångbok*, s. 35; "Kom, följ mig, 79", *Psalmer*, nr. 79; "Jag vet han älskar mig", *Barnens sångbok*, nr. 42, arr. Cardon, pub. av Jackman.

Prästadömetts allmänna möte, lördag kväll, 3 oktober 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Henry B. Eyring.

Inledningsbön Larry S. Kacher.

Avslutningsbön: Stephen W. Owen.

Sång av en far-och-son-kör från stavar i Orem, Utah, Cory Mendenhall körledare; Andrew Unsworth och Clay Christiansen organister: "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr. 41, arr. McDavitt, pub. av McDavitt; "Jesus, när tanken flyr till dig", *Psalmer*, nr. 88, arr. McDavitt, pub. av McDavitt; "Lova och prisad din Herre och Konung", *Psalmer*, nr. 40; "Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr. 150; "Vi vill ge världen hans ord", *Barnens sångbok*, s. 92, arr. McDavitt, pub. av McDavitt.

Söndagens förmiddagsmöte, 4 oktober 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.

Inledningsbön: Chi Hong (Sam) Wong.

Avslutningsbön: Cheryl A. Esplin.

Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg körledare, Richard Elliott och Andrew Unsworth organister: "Arise, O God, and Shine", *Hymns*, nr. 265; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr. 5, arr. Wilberg, pub. av Hinshaw; "Ifall Jesus stod bredvid mig", DeFord, arr. Cardon/Elliott, opublicerat; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr. 38; "Det är solsken i min själ idag", *Psalmer*, nr. 157, arr. Wilberg,

opublicerat; "Den himmelska elden", *Psalmer*, nr. 2, arr. Wilberg, pub. av Jackman.

Söndagens eftermiddagsmöte, 4 oktober 2015

Presiderande: Thomas S. Monson.

Mötesledare: Henry B. Eyring.

Inledningsbön Jörg Klebingat.

Avslutningsbön: Scott D. Whiting.

Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy dirigenter; Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Lova Gud med glädjens röst", *Psalmer*, nr. 34, arr. Murphy, opublicerat; "Our God Is a God of Love", Cundick, pub. av Jackman; "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr. 37; "Sätt din hand till Herrens verk", *Psalmer*, nr. 174, arr. Wilberg, opublicerat; "Älska varandra", *Psalmer*, nr. 198, arr. Wilberg, opublicerat.

Budskap för hem- och besöksundervisning

När det gäller budskap för hem- och besökslärare kan du välja ett tal som bäst passar behoven hos dem som du besöker.

På omslaget

Framsida: Foto Welden C. Andersen.

Baksida: Foto Christina Smith.

Konferensfoton

Bilderna från generalkonferensen i Salt Lake City är tagna av Welden C. Andersen, Carli Bell, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Mark Davis, Nate Edwards, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier, Bradley Slade, och Christina Smith; av familjen Cavalcante med tillstånd av Aroldo Cavalcante; i Athens, Georgia, USA, av Whitney Gossling; i Orange County, Kalifornien, USA, av Erik Isakson; av familjemedlemmar i familjen Openshaw med tillstånd av familjen Openshaw; i Mumbai, Indien, av Wendy Gibbs Keeler; i Drammen och Oslo, Norge, av Ashlee Larsen; i Kiev, Ukraina, av Marina Lukach; i San Pedro, Belize, av Josué Peña; i Arica, Chile, av Shelby Jeanne Randall; i Bermejillo, Durango, Mexiko, av Angélica Castañeda Reyes; i Cavite City, Cavite, Filippinerna, av Danny Soleta.

Konferenstal finns tillgängliga

För att få tillgång till konferenstal på internet på många språk, gå till conference.lds.org och välj ett språk. Talen finns också i mobilappen Evangeliebiblioteket.

**NOVEMBER 2015 ÄRGÅNG 139 NUMMER 11
LIAHONA 12571 180**

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar,
Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Chefredaktör: Joseph W. Sitati

Biträdande redaktörer: James B. Martino, Carol F. McConkie

Rådgivande: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon,
Mary R. Durham, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence,
Carole M. Stephens

Verkställande direktör: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Megan VerHoef

Skriv- och redigeringssteam: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking,
Charlotte Larcabal, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekir,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa
Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.

Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hincley,

Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare,

K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan,

Bryan W. Gygj, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: myhrbergj@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada, gå till store.
lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller församlings- eller
grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Jerker Myhrberg

Ansvarig för kyrkonytt: Gösta Körlöv

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för medlemsuppteckningar

och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta Customer

Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som sättes på plusgiro:

260353-8, Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post till

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,

USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare")

publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska,

engelska, estniska, filipinska, finska, franska, grekiska, holländska, isländska,

indonesiska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska (förenklad),

kiribatiska, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska,

mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska,

slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska,

tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.

(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the United States

of America.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt, icke kommersiellt

bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner

för detta anges intill konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual

Property Office,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2015 Vol. 139 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-

9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50

East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00

per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt

Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address

label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA

and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.

Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,

American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication

Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND

MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church

Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talarregister

Andersen, Neil L., 65
Aoyagi, Koichi, 126
Ballard, M. Russell, 24
Bednar, David A., 128
Bennett, Randall K., 69
Christofferson, D. Todd, 108
Clark, Kim B., 124
Cook, Quentin L., 39
Costa, Claudio R. M., 101
Durrant, Devin G., 112
Eyring, Henry B., 43, 80, 104
Foster, Bradley D., 50
Hales, Robert D., 44
Haynie, Allen D., 121
Holland, Jeffrey R., 47
Keetch, Von G., 114
Lawrence, Larry R., 33
Marriott, Neill F., 30
Martino, James B., 58
Maynes, Richard J., 27
McConkie, Carol F., 12
Monson, Thomas S., 83, 86
Montoya, Hugo, 53
Nelson, Russell M., 95
Oaks, Dallin H., 61
Rasband, Ronald A., 89
Reeves, Linda S., 9
Renlund, Dale G., 93
Schwitzer, Gregory A., 98
Stanfill, Vern P., 55
Stephens, Carole M., 118
Stevenson, Gary E., 91
Uchtdorf, Dieter F., 15, 20, 76
Viñas, Francisco J., 36
Wixom, Rosemary M., 6

Ämnesregister

Aktivering, 80
Apostlar, 24, 65, 128
Aronska prästadömet, 76, 80
Barn, 9, 50
Buden, 24, 83, 114, 118
Bön, 30, 58
Dejting, 44
Den Helige Anden, 15, 33,
36, 39, 65, 104, 118, 124
Döden, 24, 30, 104
Ekonomi, 44, 112
Exempel, 80, 86
Familjen, 12, 24, 47, 89, 91
Fasta, 58
Frestelser, 39, 53
Frid, 83
Frälsningsplanen, 9, 12, 20,
24, 30, 118, 121, 126
Förbund, 9, 12, 24
Försoningen, 24, 33, 36, 53,
61, 69, 83, 121
Föräldraskap, 50
Glädje, 15, 27, 39
Gudomlig natur, 6, 12, 20,
50, 93
Guds rike, 108
Handlingsfrihet, 39, 83
Inspiration, 80
Jesus Kristus, 24, 27, 30, 39,
47, 55, 61, 69, 83, 86, 89,
91, 93, 98, 101, 114, 118,
121, 124
Joseph Smith, 24, 36, 65, 108
Kvinnor, 95
kyrkans ledare, 24, 128
kyrkans medlemskap, 20
kyrkans möten, 108
Kyrkans organisation, 108,
128
Kärlek, 6, 15, 47, 89, 118
Ljus, 55, 86
Lycka, 39, 83
Lydnad, 58, 65, 83, 114,
118, 124

LäkeDOM, 30, 61
Lärjungeskap, 20, 33, 86, 98
Missbruk, 61, 83
Mod, 76, 80, 83, 98
Moderskap, 47
Moral, 9, 86
Mormons bok, 27, 58, 65, 98
Motgångar, 9, 15, 27, 30, 36,
44, 53, 58, 124, 126
Nåd, 20
Omvändelse, 27, 30, 50, 58,
80, 95, 114
Omvändelse, 9, 12, 36, 69,
83, 121
Profeter, 24, 36, 65, 118,
124, 128
Prästadömet, 65, 80, 83, 108
Rättfärdighet, 39, 65, 83, 95
Sabbatsdagen, 24, 36, 39,
69, 101
Sakramentet, 30, 69, 101,
104, 118
Sakramentsmöte, 24
Sanning, 20, 24, 76, 104
Satan, 9, 83
Självkontroll, 39
Skrifterna, 58, 86, 112
Skriftstudier, 112
Tempeltjänst, 53
Tillit, 118, 121
Tjänande, 6, 12, 53, 80, 93
Tro, 15, 55, 58, 65, 69, 76,
86, 91, 126
Uppenbarelse, 58, 101, 104
Utbildning, 6, 44
Uthållighet, 126
Vittnesbörd, 24, 89, 91, 93
Vår himmelske Fader, 80, 118
Välsignelser, 83, 118
Värdighet, 39, 44
Återställelse, 65
Äktenskap, 44, 95
Ämbeten i kyrkan, 89, 91, 93

Höjdpunkter från den 185:e halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

”Du är en son eller dotter till vår himmelske Fader”, sa president Thomas S. Monson på söndagens förmiddagsmöte av generalkonferensen. ”Du har kommit från hans närhet för att leva på den här jorden en tid, för att återspegla Frälsarens kärlek och lärdomar och för att modigt låta ditt ljus lysa för alla att se. När din tid på jorden har nått sitt slut och om du har gjort din del, får du den härliga välsignelsen att återvända för att leva med honom för alltid.” (sidan 88).

Vi har under den här generalkonferensen uppmärksammat att president Boyd K. Packer, äldste L. Tom Perry och äldste Richard G. Scott

i de tolv apostlarnas kворum har gått bort. Kyrkans medlemmar har inröstat tre nya medlemmar i kворumet: Äldste Ronald A. Rasband, äldste Gary E. Stevenson och äldste Dale G. Renlund.

Andra höjdpunkter:

- Tal av äldste M. Russell Ballard, äldste David A. Bednar och äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum underströk varför Herren organiserade sin kyrka med profeter och apostlar som dess grund, för att utföra hans verk och ge oss kraft att återvända till honom (se sidorna 24, 128 och 108).
- Tal av president Russell M. Nelson och äldste Jeffrey R. Holland i de

tolv apostlarnas kворum förklarade vilken avgörande roll kvinnor har. President Nelson sa: ”Guds rike är inte och kan inte vara fullständigt utan kvinnor som ingår heliga förbund, och sedan håller dem, kvinnor som talar med Guds kraft och myndighet!” (sidan 96).

- Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum betonade att ”Vår Frälsare upplevde och led till fulla jordiska utmaningar. ... Och på grund av detta ger hans försoning honom förmågan att bistå oss – att ge oss styrka att klara av allt” (sidorna 61–62).

THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS CONFERENCE CENTER

Rosemary M. Wixom
Primärföreningens generalpresident

Att upptäcka det gudomliga inom oss

Vi kommer till jorden för att ge näring åt och upptäcka de frön av gudomlig natur som finns inom oss.

Systrar, vi älskar er! Jag vittnar om att livet är en gåva. Gud har en plan för var och en av oss, och vårt personliga syfte började långt innan vi kom hit till jorden.

På senare tid har jag insett hur undret med ett barns födelse till jordelivet är en del av Herrens plan. Var och en av oss utvecklades fysiskt i vår mors livmoder och var under många månader beroende av hennes kropp för att hålla vår egen vid liv. Till slut skilde dock födelseprocessen – dramatisk för både mor och barn – oss åt.

När ett barn föds till den här världen, gör förändringen i temperatur och ljus och det plötsligt lättade trycket över bröstet, att barnet tar sitt första flämtande andetag. De små lungorna fylls plötsligt med luft för första gången: Andningsorganen sätts igång och barnet börjar andas. När navelsträngen klipps, avskärs denna livlina mellan mor och barn för evigt, och barnets liv på jorden börjar.

Job sa: "Guds Ande har gjort mig, den Allsmåktiges livsande ger mig liv."¹

Vi kommer till världen "med skimerspår av en förlorad skrud"². I "Familjen: Ett tillkännagivande för

världen" står det att "var och en [av oss] är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar"³. Vår himmelske Fader skänker generöst en del av sin gudomlighet till oss och har placerat den inom oss. Denna gudomliga natur kommer som gåva från honom, med en kärlek som bara en förälder kan känna.

Vi kommer till jorden för att ge näring åt och upptäcka de frön av gudomlig natur som finns inom oss.

Vi vet varför

Elaine Cannon, en tidigare generalpresident för Unga kvinnor, sa: "Det finns två viktiga dagar i en kvinnas liv – den dag hon föds och den dag hon förstår varför."⁴

Vi vet varför. Vi har kommit till den här jorden för att hjälpa till att bygga hans rike och för att förbereda hans Sons Jesu Kristi andra ankomst. Med varje andetag strävar vi efter att följa honom. Den gudomliga naturen inom oss förädlas och förstoras genom den ansträngning vi gör att närma oss vår Fader och hans Son.

Vår gudomliga natur har inget att göra med våra personliga prestationer, den status vi uppnår, antalet maraton vi springer, eller vår popularitet och självkänsla. Vår gudomliga natur kommer från Gud. Den fastställdes i tillvaron innan vi föddes och fortsätter in i evigheten.

Vi är älskade

Vi identifierar oss med vår gudomliga natur när vi känner och ger vår

Cavite City, Cavite, Filippinerna

himmelske Faders kärlek. Vi har handlingsfrihet till att vårda den, låta den blomstra och hjälpa den växa. Petrus sa att vi har fått "dyrbara löften" för att vi "skall få del av gudomlig natur"⁵. När vi förstår vilka vi är – Guds döttrar – börjar vi förnimma dessa dyrbara löften.

Genom att se ut genom fönstret, inte bara in i spegeln, kan vi se oss själva som hans döttrar. Vi vänder oss naturligt till honom i bön, och vi är ivriga att läsa hans ord och att göra hans vilja. Vi tar emot vår bekräftelse vertikalt, från honom, och inte horisontellt från världen omkring oss, eller från dem på Facebook eller Instagram.

Om du någonsin ifrågasätter gnistan av gudomlighet inom dig, knäböj i bön och fråga din himmelske Fader: "Är jag verkligen din dotter, och älskar du mig?" Äldste M. Russell Ballard sa: "Ett av de ljuvligaste budskapen som Anden förmedlar är vad Herren känner för oss."⁶

Vi är hans. Paulus sa: "Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn."⁷ Den första Primärsång vi lär oss är ofta "Jag är Guds lilla barn"⁸. Nu är det dags att ta den älskade frasen "Jag är Guds lilla barn" och lägga till orden "därför ska jag ..." Vi kan till och med ställa frågor som de här: "Vad ska jag göra för att leva mitt liv som ett Guds barn? Hur kan jag utveckla den gudomliga natur som är inom mig?"

President Dieter F. Uchtdorf sa: "Gud sände dig hit för att bereda dig för en framtid som överträffar allt du

kan föreställa dig."⁹ Den framtiden, en dag i taget, blir till verklighet när du gör mer än att bara existera. Den blir till verklighet när du lever ditt liv så att du uppfyller ändamålet med din skapelse. Det här inbjuder Herren i ditt liv, och du börjar låta hans vilja bli din.

Vi lär oss tack vare vår gudomliga natur

Den gudomliga naturen fyller oss med en önskan att själva veta de här eviga sanningarna.

En ung kvinna som heter Amy lärde mig nyligen följande, när hon skrev: "Det är svårt att vara tonåring nuförtiden. Stigen blir allt smalare. Satan anstränger sig verkligen. Det är antingen rätt eller fel, det finns inget mellanting."

Hon fortsatte: "Goda vänner är ibland svåra att hitta. Till och med när du tror att du har bästa vänner som

aldrig ska lämna dig, kan detta förändras av vilken anledning som helst. Därför är jag så glad att jag har familj, vår himmelske Fader, Jesus Kristus och den Helige Anden, som kan vara mina vänner närhelst det går på tok med kompisarna."

Amy fortsatte: "En kväll var jag bekymrad. Jag sa till min syster att jag inte visste vad jag skulle göra."

Senare på kvällen skickade hennes syster ett sms och citerade äldste Jeffrey R. Holland som sa: "Ge inte upp. ... Ge inte upp. Fortsätt gå. Fortsätt försöka. Det kommer hjälp och lycka, i stort mått. ... Det ordnar sig till slut. Lita på Gud och tro på det goda som ska komma."¹⁰

Amy förklarade: "Jag minns att jag läste det och bara bad att jag skulle känna kärlek från Gud om han verkligen var där för mig."

Hon sa: "Så snart jag hade frågat och trodde på att han var där, kände jag den mest fantastiska, glada och varma känsla. Den kan inte beskrivas med ord. Jag visste att han var där och att han älskade mig."

Eftersom du är hans barn, vet han vem du kan bli. Han känner till dina rädslor och dina drömmar. Han gläds åt din potential. Han väntar på att du ska komma till honom i bön. Eftersom du är hans barn, behöver inte bara du honom, utan han behöver också dig. De som sitter runt omkring dig just nu på det här mötet behöver dig. Världen behöver dig, och din gudomliga natur gör dig till hans betrodda lärjunge inför alla hans barn. När vi börjar se gudomligheten inom oss själva, kan vi se den hos andra.

Vi tjänar tack vare vår gudomliga natur

Den gudomliga naturen ger oss en önskan att tjäna andra.

Sharon Eubank, chef för kyrkans humanitära bistånd och LDS Charities, återgav nyligen en upplevelse som äldste Glenn L. Pace berättat om. Det rörde omfattande torka och extrem svält i Etiopien i mitten av 1980-talet. För att ge hjälp organiserades matstationer med vatten och mat för dem som kunde ta sig till dem. En gammal man som svält, gick långt för att komma till en matstation. Han gick förbi en by när han hörde ett barn gråta. Han letade tills han fann barnet sittande på marken bredvid sin döda mor. Han lyfte upp barnet och fortsatte att gå 4 mil till matstationen. När han kom fram var inte hans första ord "jag är hungrig"

eller "hjälp mig". Det var: "Vad kan ni göra för det här barnet?"¹¹

Den gudomliga naturen inom oss skapar en önskan att nå ut till andra och manar oss till handling. Vår himmelske Fader och Jesus Kristus kan hjälpa oss finna styrkan att göra det. Kan det vara så att Herren frågar oss: "Vad kan du göra för den här dottern, den här brodern, eller den här vännen?"

Det är genom Andens viskningar som en tvivlars gudomliga natur, efter att ha kippat efter andan, finner friden att kunna andas igen.

När profeten talar, samklingar hans ord med vår gudomliga natur och ger oss styrka att följa honom.

Att ta sakramentet varje vecka andas hopp till gudomligheten inom oss, och vi minns vår Frälsare Jesus Kristus.

Jag lovar att när du försöker upptäcka djupet av den gudomliga natur som finns inom dig, förhärlika du din dyrbara gåva ytterligare. Låt den leda dig till att bli hans dotter, på väg tillbaka till honom – där vi "återförs till den Gud som gav [oss] livsanden"¹². I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Job 33:4.
2. "Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood", *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), s. 359.
3. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. Elaine Cannon, i "Let Me Soar, Women Counseled", *Church News*, 17 okt. 1981, s. 3.
5. 2 Petr. 1:4.
6. M. Russell Ballard, "Rättfärdighetens kvinnor", *Liahona*, dec. 2002, s. 42.
7. Rom. 8:16.
8. Se "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.
9. Dieter F. Uchtdorf, "Lev evangeliet med glädje", *Liahona*, nov. 2014, s. 121.
10. Se Jeffrey R. Holland, "Översteprästen för det goda som skall komma", *Liahona*, jan. 2000, s. 45.
11. Se Glenn L. Pace, "Obegränsade behov och begränsade resurser", *Nordstjärnan*, mars 1995, s. 18–19.
12. 2 Ne. 9:26.

Linda S. Reeves

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Värdiga våra utlovade välsignelser

En vision av vår Faders otroliga utlovade välsignelser är det vi måste ha för ögonen varje dag.

Viss är det en härlig syster som videon handlade om! Vi vet att många av er som inte har haft möjlighet att få egna barn har älskat, undervisat och välsignat andra barn hela livet. Å, vad vår himmelske Fader och vi, era systrar, älskar er för det!

Har vi alla, även ni kära unga systrar i Primär och Unga kvinnor, haft möjlighet att hålla ett nyfött barn i famnen, som tittat upp och sett oss i ögonen? Har vi upplevt den heliga känsla som omger den här celestiaala anden, nyligen sänd av vår Fader i himlen till dess nyss skapade, rena lilla kropp? Det är sällan man upplever känslor som är så ljuvliga, ömma och andliga.

Våra kroppar är heliga gåvor från vår himmelske Fader. De är våra egna tempel. När vi håller dem rena och kyska kan vi vara värdiga att hjälpa vår himmelske Fader skapa kroppar till hans älskade andebarn.

I sitt sista generalkonferenstal, som ni kanske minns som "en kaka och en kyss", vittnade president Boyd K. Packard om att "budet att vi ska föröka oss och uppfylla jorden ... är viktigt ... och är källan till mänsklig glädje. När vi använder den här förmågan på ett

rättfärdigt sätt kan vi komma närmare vår Fader i himlen och uppleva glädjens

fullhet, ja, gudaskap. Förmågan att skapa liv är ingen oväsentlig del av planen, den är ... planen."

Han fortsatte:

"Sann kärlek kräver att vi väntar till efter vigseln med att dela den tillgivenhet som släpper loss de här heliga krafterna ... [genom] att man undviker situationer där den fysiska åtrån kan ta över. ...

Vår lycka i jordelivet, vår glädje och upphöjelse, är beroende av hur vi hanterar den här ihållande, starka fysiska driften."¹

Mina kära systrar, både unga och inte så unga, jag kände stor ängslan medan jag förberedde det här talet. Som Alma den yngre sa: "Jag [önskar] i djupet av mitt hjärta ... att ni ... åkallar hans heliga namn och ständigt vakar och ber så att ni inte blir frestade mer än ni kan uthärda, ... så att ni kan upphöjas på den yttersta dagen."²

Senare vittnade också Mormon om att antikristen Korihor på Almas tid "predikade ... [och] vilseledde många kvinnor"³.

Systrar, Satan höjer med allt större framgång ett baner som liknar Korihors i våra dagar. Vilka är några av hans verktyg? Förföriska kärleksromaner,

såpoporer på TV, gifta kvinnor som tar kontakt med gamla pojkvänner på sociala medier, och pornografi. Vi måste vara försiktiga, kära systrar! Vi kan inte leka med Satans brinnande pilar utan att bli brända. Jag vet inget som kvalificerar oss för den Helige Andens ständiga sällskap lika mycket som dygd.

Många i dagens värld söker omedelbar tillfredsställelse, och omedelbar kunskap på internet. Men vi blir storligen välsignade om vi utövar tro och tålmod och går till vår himmelske Fader, all sannings källa, med våra frågor. Så många svar och bekräftelser kommer genom dagligt sökande och studier i skrifterna och uppriktigt

vädjande böner, men internet ger inga sådana löften. Profeten Jakob vittnar: "Anden säger sanningen och ljuger inte. Därför talar den om tingen som de verkligen är och om tingen som de verkligen kommer att vara."⁴

När vi ägnar oss åt att se, läsa eller ta del av något som är under vår himmelske Faders normer så försvagar det oss. Vare sig vi är unga eller gamla, om det vi ser, läser, lyssnar på eller väljer att göra inte uppfyller Herrens normer i *Vägledning för de unga*, stäng av, riv sönder, släng ut det och slå igen dörren.

Ingen av oss är fullkomlig, men när vi har syndat, påminner oss president Packer:

"Löftet är: 'Se, den som har omvänt sig från sina synder, han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem' (L&F 58:42). ...

Försoningen, som kan befria var och en av oss, efterlämnar inga ärr. Det innebär att vad vi än har gjort, var vi än har varit eller hur någonting än har hänt, har han lovat att återlösa oss om vi verkligen omvänder oss. Och när han utförde återlösningen fastställdes detta. Det är så många av oss som så att säga kastas omkring av skuldkänslor, utan att riktigt veta hur vi ska komma undan. Du gör dig fri genom att ta emot Kristi försoning, och all hjärtats sorg kan vändas till skönhet, kärlek och evighet."⁵

Förutom omvändelse, vilka hjälpmedel eller verktyg har vi fått som hjälper oss att hålla oss rena och dygdiga? Våra primärbarn och unga kvinnor känner och sjunger alla sången "Kraft från skriften"⁶. Kan vi inte utöka det till "kraft från bönen", "kraft från templet", "kraft från förbunden", "kraft från sabbatsdagen", "kraft från profeten" och "kraft från dygden"?

Det finns också stora välsignelser och löften om beskydd som är förbundna med att vi bär tempelklädnaden på rätt sätt. Jag har kommit att känna att jag symboliskt sett tar på mig en kunglig dräkt som jag fått av min himmelske Fader. Systrar, jag vittnar om att när vi strävar efter att bära tempelklädnaden på rätt sätt ser vår Fader det som ett stort tecken på vår kärlek till och hängivenhet mot honom. Det är ett tecken på de förbund som vi har ingått med honom, och han har lovat: "Jag, Herren, är bunden när ni gör vad jag säger, men när ni inte gör vad jag säger har ni inget *löfte*."⁷

Jag pratade nyligen med en gammal vän som har gått igenom två skilsmässor på grund av hennes mäns missbruk och otrohet. Hon och hennes tre barn har lidit mycket. Hon sa vädjande: "Jag har verkligen försökt att leva rättfärdigt. Varför har jag så många prövningar? Vad har jag gjort för fel? Vad vill min himmelske Fader att jag ska göra? Jag ber och läser skrifterna, hjälper mina barn och besöker templet ofta."

När jag lyssnade på den systemen ville jag utbrista: "Du gör det! Du gör allt som vår himmelske Fader vill och hoppas att du ska göra!"

Förståeligt nog har många sagt att vår Faders utlovade välsignelser bara är "för långt borta", särskilt när livet är fullt av prövningar. Men Alma sa till sin son att "detta liv är tiden ... att bereda sig att möta Gud".⁸ Det är inte tiden att

ta emot alla våra välsignelser. President Packer förklarade: "Och de levde lyckliga i alla sina dagar" skrivs aldrig in i den andra akten. Den repliken tillhör tredje akten när man har löst mysterierna och allt har ställts till rätta."⁹ Men vi måste ha en vision av vår Faders otroliga utlovade välsignelser för ögonen varje dag, liksom en medvetenhet om "hans överflödande och ömma barmhärtighet"¹⁰ som vi upplever på daglig basis.

Systrar, jag vet inte varför vi har alla de prövningar vi har, men personligen känner jag att belöningen är så stor, så evig och oupphörlig, så glädjefylld och bortom vårt förstånd, att vi på belöningsdagen kan vilja säga till vår barmhärtige, kärleksfulle Fader: "Var det *allt* som krävdes?" Jag tror att om vi varje dag kan minnas och erkänna djupet av den kärlek till oss som vår himmelske Fader och vår Frälsare har, vore vi villiga att göra vad de än begär för att komma tillbaka till deras närhet, omsluten av deras kärlek i all evighet. Vad har det

för betydelse, kära systrar, vilka lidanden vi har här, om de till slut är just de prövningar som berättigar oss till evigt liv och upphöjelse i Guds rike tillsammans med vår Fader och vår Frälsare?

Jag vittnar om att våra kroppar är heliga gåvor från vår himmelske Fader och att när vi håller oss rena genom vår Frälsares försoningsoffer och håller kvar visionen av vår Faders utlovade belöningar framför ögonen dagligen, får vi en dag "allt vad [vår] Fader har"¹¹. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Boyd K. Packer, "Lycksalighetsplanen", *Liahona*, maj 2015, s. 26–27.
2. Alma 13:27–29.
3. Alma 30:18.
4. Jakob 4:13.
5. Boyd K. Packer, *Liahona*, maj 2015, s. 28.
6. Clive Romney, "Kraft från skriften", [lds.org/callings/primary/sharing-time-music](https://www.lds.org/callings/primary/sharing-time-music).
7. L&F 82:10; kursivering tillagd.
8. Alma 34:32.
9. Boyd K. Packer, "The Play and the Plan" (KUV:s brasafton för unga vuxna, 7 maj 1995), s. 2, [si.lds.org](https://www.lds.org).
10. Eth. 6:12.
11. L&F 84:38.

Carol F. McConkie
första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Här för att verka för en rättfärdig sak

Må vi välja att verka för en rättfärdig sak som ståndaktiga sändebud för vår Herre Jesus Kristus.

Jag är tacksam för att vi kan samlas tillsammans med trofasta kvinnor som Lisa, som är renhjärtade, som älskar Herren och tjänar honom, även mitt i sina prövningar. Lisas berättelse påminner mig om att vi måste älska varandra och i varandra se själens skönhet. Frälsaren lärde: "Kom ihåg att själarna är mycket värdefulla i Guds ögon."¹ Vare sig vi är 8 eller 108 år gamla, är var och en av oss "dyrbar i [hans] ögon"². Han älskar oss. Vi är döttrar till Gud. Vi är systrar i Sion. Vi har en gudomlig natur och var och en av oss har ett storslaget verk att utföra.

I somras träffade jag en underbar ung mamma till döttrar. Hon berättade för mig att hon kände att våra unga kvinnor behöver vara engagerade i något som får dem att känna sig uppskattade. Hon visste att vi kan upptäcka vårt personliga och eviga värde genom att handla i enlighet med vårt gudomliga syfte under jordelivet. Den här utomordentliga kören har just sjungit ord som undervisar om vårt syfte. I prövningar och svårigheter, trots rädsla och mitt i vår förtvivlan, har vi ståndaktiga hjärtan. Vi har beslutat oss för att göra vår del. Vi är här för att verka

för en rättfärdig sak.³ Systrar, i den är vi uppskattade. Vi behövs.

Den rättfärdiga sak vi tjänar är Kristi sak. Det är frälsningsarbetet.⁴ Herren lärde: "Detta är mitt verk och min härlighet – att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan."⁵ Vi är den sak för vilken Jesus Kristus led, blödde ur varje por och i fullkomlig kärlek gav sitt liv. Hans verk är de

goda nyheterna, "de glada budskap ... att han, ja, Jesus, kom till världen för att korsfästas för världen, och för att bära världens synder, och för att heliggöra världen och för att rena den från all orättfärdighet, för att genom honom alla skall kunna frälsas"⁶. Vår Frälsare har "markerat stigen och visat vägen"⁷. Jag vittnar om att när vi följer hans exempel, älskar Gud och tjänar varandra med vänlighet och medkänsla kan vi stå rena, "utan skuld inför Gud på den yttersta dagen"⁸. Vi väljer att tjäna Herren i hans rättfärdiga sak så att vi kan bli ett med Fadern och Sonen.⁹

Profeten Mormon förkunnade modigt: "Ty vi har ett arbete att utföra medan vi vistas i detta tabernakel av lera så att vi kan besegra all rättfärdighets fiende och vila våra själar i Guds rike."¹⁰ Kyrkans tidiga ledare och pionjärer kämpade på med hjältemod och beslutsam trofasthet för att etablera det återställda evangeliet och bygga tempel där upphöjelsens förrättningar kunde utföras. Dagens pionjärer, det är ni och jag, kämpar också vidare i tro "för att

arbete i [Herrens] vingård för människosjälarnas frälsning”¹¹. Och som president Gordon B. Hinckley lärde: ”Hur storslagen blir inte framtiden när den Allsmäktige för sitt underbara verk framåt ... genom deras osjälviska arbete vilkas hjärtan är fyllda med kärlek till världens Återlösare.”¹² Vi förenar oss med trofasta systrar från förr, från i dag och från det uppväxande släktet i frälsningsarbetet!

Innan vi föddes antog vi vår himmelske Faders plan ”enligt vilken hans barn kunde få en fysisk kropp och få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämmelse som arvtagare till evigt liv”¹³. Om det här förjordiska förbundet sa äldste John A. Widtsoe: ”Där och då samtyckte vi till att inte endast vara frälsare för oss själva utan ... frälsare för hela den mänskliga familjen. Vi ingick kompanjonskap med Herren. Utformningen av planen blev då inte bara Faderns verk och Frälsarens verk, utan också vårt verk. Den minste bland oss, den enklaste, samarbetar med den Allsmäktige i att uppnå syftet med den eviga frälsningsplanen.”¹⁴

Här i dödligheten har vi återigen slutit förbund att tjäna Frälsaren i frälsningsarbetet. Genom att delta i heliga prästadömsförrättningar intygar vi att vi inträder i Guds tjänst med hjärta, förmåga, förstånd och styrka.¹⁵ Vi tar emot den Helige Anden och söker hans maningar för att leda våra ansträngningar.

Rättfärdighet går ut till världen när vi förstår vad Gud vill att vi ska göra och sedan gör det. Jag vet ett primärbarn som sa till en vän på busshållplatsen: ”Du borde följa med mig till kyrkan och lära dig om Jesus!”

Jag såg flickorna i en klass i Unga kvinnor kroka arm och lova att de skulle hjälpa varandra, och sedan planera ett

bra sätt att hjälpa en ung kvinna som kämpade med ett beroende.

Jag har sett unga mammor ge all sin tid, sina talanger och sin energi åt att undervisa om och vara exempel på evangeliets principer så att deras barn liksom Helamans söner modigt och troget kan stå upp genom svårigheter, frestelser och motstånd.

Det som kanske gjorde mig mest ödmjuk var att höra en ensamstående syster förkunna med ett brinnande rent vittnesbörd att det viktigaste arbete vi kan utföra är att förbereda oss för äktenskap och familj. Även om hon inte själv har upplevt det, vet hon att familjen är själva kärnan i frälsningsarbetet. ”Den gudomliga lycksalighetsplanen möjliggör att familjebanden fortsätter bortom graven.”¹⁶ Vi hedrar Faderns plan och ärar Gud när vi stärker och möjliggör de här relationerna i det nya och eviga äktenskapsförbundet. Vi väljer att leva rena och dygdiga liv så att vi när tillfället kommer är beredda att ingå och hålla detta heliga förbund i Herrens hus.

Alla upplever vi olika skeden i livet. Men vare sig vi går i skolan, arbetar, verkar i samhället eller särskilt

Syster Ella Hoskins med två unga kvinnor från hennes församling.

i hemmet, är vi Herrens representanter och går hans ärenden.

I frälsningsarbetet finns det inget utrymme för jämförelse, kritik eller fördömande. Det handlar inte om ålder, erfarenhet eller offentligt beröm. Det här heliga arbetet handlar om att utveckla ett förkrossat hjärta, en botfärdig ande och en villighet att använda våra gudomliga gåvor och unika talanger till att utföra Herrens verk på hans sätt. Det är ödmjukheten att falla på knä och säga: ”Min Fader ... inte som jag vill utan som du vill.”¹⁷

Med styrka från Herren kan vi "göra allting"¹⁸. Vi söker ständigt efter hans vägledning i bön, i skrifterna och i den Helige Andens viskningar. En syster, som stod inför ett överväldigande uppdrag, skrev: "Ibland undrar jag om inte systrarna i kyrkans tidiga historia, liksom vi, lade huvudet på kudden på kvällen och bad 'vad morgondagen än medför, vill du hjälpa mig igenom det?'" Sedan skrev hon: "En av välsignelserna är att vi har varandra och att vi gör det här tillsammans!"¹⁹ Oavsett vilka våra omständigheter är eller var vi befinner oss på frälsningens stig, står vi enade i våra löften till Frälsaren. Vi stödjer varandra i hans tjänst.

Ni kanske nyligen har läst om syster Ella Hoskins som vid 100 års ålder kallades att hjälpa de unga kvinnorna i sin församling med Personlig tillväxt.²⁰ Cirka två år senare, när syster Hoskins var 102, fick hon ta emot Unga kvinnors utmärkelse. De unga kvinnorna, församlingen och presidentskapen för Unga kvinnor och Hjälpföreningen i staven samt

familjemedlemmar samlades för att fira hennes prestation. Gränser i form av ålder, organisation och civilstånd suddades ut i trofast tjänande. Unga kvinnor uttryckte sin tacksamhet för syster Hoskins, för hennes undervisning och rättfärdiga föredöme. De vill vara som hon. Efteråt frågade jag syster Hoskins: "Hur klarar du av det?"

Hon svarade genast: "Jag omvänder mig varje dag."

En vänlig dam, så full av Herrens ande att hon strålade av rent ljus, påminde mig om att vi, om vi ska kunna utstråla helighetens skönhet och stå med Frälsaren och välsigna andra, måste vara rena. Renhet är möjlig genom Kristi nåd om vi avstår från ogudaktighet och väljer att älska Gud med förmåga, sinne och styrka.²¹ Aposteln Paulus lärde: "Fly ... ungdomens onda begär och sträva efter rättfärdighet, tro, kärlek och frid tillsammans med dem som åkallar Herren av rent hjärta."²² Ingen av oss är fullkomlig. Vi har alla gjort misstag. Men om vi omvänder oss så kan vi bli

bättre och "[bevara] namnet skrivet i [våra] hjärtan"²³. När vi tjänar i Herrens namn med hjärtats renhet, återspeglar vi Frälsarens kärlek och ger andra en glimt av himlen.

Må vi välja att verka för en rättfärdig sak som ståndaktiga sändebud för vår Herre Jesus Kristus. Låt oss stå enade och "med en sång i hjärtat gå framåt, efterleva evangeliet, älska Gud och uppbygga riket"²⁴. Jag vittnar om att vi i det här storslagna arbetet kan få uppleva Guds rena kärlek. Vi kan få ta emot sann glädje och uppnå evighetens alla härligheter. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 18:10.
2. Jes. 43:4.
3. Se "As Zion's Youth in Latter Days", *Hymns*, nr 256.
4. "Detta frälsningsarbete innefattar medlemmars missionsarbete, att behålla omvända, att aktivera mindre aktiva medlemmar, tempeltjänst och släkttforskning och att undervisa om evangeliet" (*Handbok 2: Kyrkans förvaltning* [2010], inledning till kapitel 5).
5. Mose 1:39.
6. L&F 76:40–42.
7. Se "How Great the Wisdom and the Love", *Hymns*, nr 195.
8. L&F 4:2.
9. Se Joh. 17:20–23; 4 Ne. 1:15–17; L&F 35:2; 38:27; Mose 6:68.
10. Moro. 9:6.
11. L&F 138:56.
12. Se Gordon B. Hinckley, "Håll kursen – bevara tron", *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 72.
13. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
14. John A. Widtsoe, "The Worth of Souls", *Utah Genealogical and Historical Magazine*, okt. 1934, s. 189.
15. L&F 4:2.
16. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", s. 129.
17. Matt. 26:39.
18. Alma 26:12.
19. Personligt brev.
20. Se Marianne Holman Prescott, "She Just Doesn't Quit", *Church News*, 6 sep. 2015, s. 15.
21. Se Moro. 10:32.
22. 2 Tim. 2:22.
23. Mosiah 5:12.
24. Gordon B. Hinckley, *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 72.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

En sommar med gammelmoster Rose

När ni går längs ert eget lärjungeskaps ljusa stig ber jag att tron ska stödja varje steg längs vägen.

Mina älskade systrar och kära vänner, jag är så glad att jag är här med er i dag och jag är tacksam att jag är nära vår älskade profet, president Thomas S. Monson. President Monson, vi älskar dig. Vi sörjer frånfället av tre vänner och Herrens sanna apostlar. Vi saknar äldsterna Perry, Packer och Scott. Vi älskar dem. Vi ber för deras familjer och vänner.

Jag ser alltid fram emot det här mötet under konferensen – den vackra musiken och råden från våra inspirerade systrar skänker oss Anden i rikt mått. Jag är en bättre människa när jag varit med er.

När jag grunnade på vad jag skulle säga till er i dag, vändes mina tankar till Frälsarens sätt att undervisa. Det är intressant att se hur han kunde lära ut de mest sublimes sanningar genom enkla berättelser. Hans liknelser inbjöd lärjungarna att ta emot sanningar, inte bara med förståndet utan också med hjärtat och sammanbinda eviga principer med vardagslivet.¹ Vår kära president Monson är också en mästare i att undervisa med personliga upplevelser.²

I dag kommer också jag att undervisa er genom att återge mina tankar och känslor genom en berättelse. Jag inbjuder er att lyssna med Anden. Den Helige Anden ska hjälpa dig hitta ett budskap *för just dig* i den här liknelsen.

Gammelmoster Rose

Berättelsen handlar om en flicka som heter Eva. Det är två viktiga saker du bör veta om Eva. En är att hon är elva år i berättelsen. Och den andra är att hon absolut, helt säkert *inte* ville åka och bo hos gammelmoster Rose. Inte alls. På inga villkor.

Men Evas mamma skulle genomgå en operation som krävde lång konvalescens. Så Evas föräldrar skickade henne att vara med gammelmoster Rose hela sommaren.

För Eva verkade det finnas tusen skäl varför det här var en dålig idé. Det innebar till exempel att vara borta från mamma. Det betydde också att vara borta från familj och vänner. Och dessutom kände hon inte ens gammelmoster Rose. Hon trivdes alldeles utmärkt, tack så mycket, precis där hon var.

Men inga protester eller ilska blickar kunde ändra på beslutet. Så Eva packade en väska och åkte den långa vägen med sin pappa till gammelmoster Rose' hem.

Från ögonblicket som Eva steg in i huset, avskydde hon det.

Allting var så gammalt! Varenda centimeter var täckt av gamla böcker, flaskor i konstiga färger och plastbyttor överfulla med pärlor, rosetter och knappar.

Gammelmoster Rose bodde där ensam. Hon hade aldrig gift sig. Den enda invånaren därutöver var en grå katt som gärna hittade den högsta platsen i alla rum och hukade där, stirrande som en hungrig tiger på allting nedanför.

Till och med själva huset verkade ensamt. Det låg ute på landet där husen är långt från varandra. Ingen i Evas ålder bodde inom en kilometers håll. Det fick också Eva att känna sig ensam.

Först brydde hon sig inte så mycket om gammelmoster Rose. Hon tänkte mest på sin mamma. Ibland var hon vaken på natten och bad av hela sin själ att hennes mamma skulle bli bra. Och även om det inte blev så genast,

började Eva känna att Gud vakade över hennes mamma.

Till sist meddelades det att operationen lyckats, och nu behövde Eva bara hålla ut resten av sommaren. Men hon avskydde så att hålla ut!

Hon var nu lugn för sin mammas skull, men började lägga märke till gammelmoster Rose. Hon var en stor kvinna – allt hos henne var stort: hennes röst, hennes leende, hennes personlighet. Hon hade inte så lätt att röra sig, men hon sjöng alltid och skrattade när hon arbetade, och hennes skratt fyllde huset. Varje kväll satte hon sig på sin helstoppade soffa, tog fram sina skrifter och läste högt. Och när hon läste, sa hon saker som: "O, det borde han inte ha gjort!" eller "Jag skulle ha gett mycket för att få vara där!" eller "Visst är det här det vackraste du någonsin hört!" Och varje kväll när de två knäböjde vid Evas säng för att be, bad gammelmoster Rose så vackra böner och tackade sin himmelske Fader för blåskrikorna och granarna, solnedgångarna och stjärnorna, och "det underverk det är att få leva". För Eva lät det som om Rose kände Gud som en vän.

Med tiden gjorde Eva en förvånande upptäckt: Gammelmoster Rose var kanske den gladaste människa hon någonsin känt!

Men hur kunde hon vara det?

Vad hade hon att vara glad för?

Hon hade aldrig gift sig, hon hade inga barn, hon hade ingen till sällskap utom den där läskiga katten och hon hade svårt att göra enkla saker som att knyta skorna och gå uppför trappor.

När hon gick ut på stan hade hon på sig genant stora, färgglada hattar. Men människor skrattade inte åt henne. I stället trängdes de kring henne och ville prata med henne. Rose hade varit lärare, och det var inte ovanligt att gamla elever – som nu var vuxna och hade egna barn – stannade och pratade. De tackade henne för att hon haft ett gott inflytande på deras liv. De skrattade ofta. Ibland grät de till och med.

Allteftersom sommaren gick var Eva mer och mer med Rose. De gick

ens ana hur svårt. Men i den här tavlan är allt ljusst och hoppfullt. Flickan går med raska steg, och hon rör sig framåt och uppåt.”

Eva var tyst, så tant Rose fortsatte: ”Det finns tillräckligt med sådant som går dåligt i livet, så vem som helst kan gå ner sig i en pöl av pessimism och ett hål av melankoli. Men jag känner människor som även när saker och ting inte går så bra, har valt att fokusera på livets under och mirakler. De människorna är de gladaste jag känner.”

”Men”, sa Eva, ”man kan väl inte bara trycka på en knapp och gå från ledsen till glad”.

”Nej, kanske inte”, log tant Rose milt, ”men Gud menade inte att vi skulle vara ledsna. Han skapade oss för att vi skulle kunna ha glädje!³ Så om vi litar på honom hjälper han oss att lägga märke till det goda, det ljusa och det hoppfulla i livet. Och jovisst, då blir världen ljusare. Nej, det händer inte genast, men ärligt talat, hur många bra saker gör det? Jag tycker de bästa sakerna som

på långa promenader, och Eva fick lära sig skillnaden mellan sparvar och finkar. Hon plockade vilda fläderbär och gjorde marmelad av apelsiner. Hon fick höra om sin mors gammelmormor som lämnat sitt älskade hemland, seglat över oceanen och gått över slätterna för att få vara med de heliga.

Snart gjorde Eva en förvånande upptäckt: Gammelmoster Rose var inte bara en av de gladaste personer hon träffat, Eva själv var gladare när hon var nära henne.

Sommarens dagar gick fortare nu. Innan Eva visste ordet av, sa gammelmoster Rose att det snart var dags för Eva att åka hem igen. Fastän Eva hade sett fram emot det sedan dagen hon kom, var hon nu inte säker på hur det kändes. Hon insåg att hon faktiskt skulle sakna det här konstiga gamla huset med den lurpassande katten och sin älskade gammelmoster Rose.

Dagen innan hennes pappa kom för att hämta Eva, ställde hon frågan hon undrat över i veckor: ”Moster Rose, varför är du så glad?”

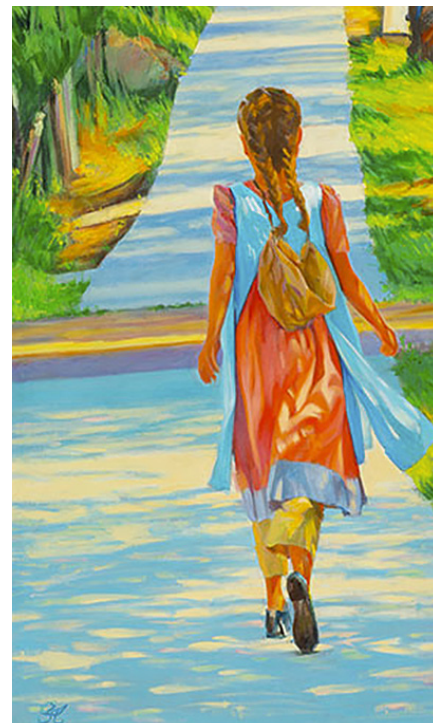
Moster Rose tittade noga på henne och tog henne sedan till en målning som hängde i vardagsrummet. Det var en present från en begåvad kär vän.

”Vad ser du där?” frågade hon.

Eva hade sett tavlan förut, men hade egentligen inte tittat närmare på den. En flicka i pionjärklänning hoppade fram längs en klarblå stig. Gräset och träden var intensivt gröna. Eva sa: ”Det är en målning av en flicka. Ser ut som om hon hoppar.”

”Ja, den här *pionjärflickan* hoppar glatt framåt”, sa tant Rose. ”Jag tror det fanns många mörka och svåra dagar för pionjärerna. Livet var svårt – vi kan inte

GLADIE UNDER RESAN, AV SALVADOR ALVAREZ

När ni, som pionjärflickan på målningen, går längs ert eget lärjungeskaps ljusa stig ber jag att tron ska stödja varje steg längs vägen.

mig att vad som än hänt tidigare, kunde min berättelse få ett lyckligt slut.”

”Hur vet du det?” frågade Eva.

Tant Rose vände blad i sin bibel och sa: ”Det står så här:

’Gud ... skall bo hos dem och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem [och vara deras Gud].

Och [Gud] skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga. Ty det som förr var är borta.’”⁴

Gammelmyster Rose såg på Eva. Hon log brett när hon viskade, med lätt darrande röst: ”Visst är det här det vackraste du någonsin hört?”

Det lät verkligen vackert, tänkte Eva.

Tant Rose vände några blad och pekade på en vers för Eva att läsa:

hembakt bröd eller apelsinmarmelad, kräver tålmod och arbete.”

Eva tänkte en stund och sa: ”Det kanske inte är så enkelt för dem som inte har allt perfekt i livet.”

”Kära Eva, tror du verkligen att mitt liv är perfekt?” Tant Rose satte sig med Eva på den stoppade soffan. ”Det fanns en tid när jag var så nedslagen att jag inte ville fortsätta.”

”Du?” frågade Eva.

Tant Rose nickade. ”Det var så mycket jag önskade i livet.” Medan hon talade hördes en sorg i hennes röst som Eva aldrig hört förut. ”Det mesta händer aldrig. Det var den ena besvikelsen efter den andra. En dag insåg jag att det aldrig skulle bli så som jag hoppats. Det var en deprimerande dag. Jag var redo att ge upp, och vara olycklig.”

”Så vad gjorde du?”

”Ett tag gjorde jag ingenting. Jag var bara arg. Jag var hemsk att vara i närheten av.” Så skrattade hon lite, men det var inte hennes vanliga, högljudna skratt. ”Det är inte rättvist, var sången jag sjöng inom mig, gång på gång Men till sist upptäckte jag något som förändrade mitt liv helt och hållet.”

”Vad var det?”

”Tro”, log tant Rose. ”Jag upptäckte tron. Och tron ledde till hopp. Och tro och hopp gav mig övertygelsen att allting en dag skulle falla på plats, att tack vare Frälsaren skulle allt som var fel bli rätt. Efter det såg jag att stigen framför mig inte var så dyster och dammig som jag trott. Jag började märka det vackra blå, naturens grönska och det eldröda, och jag bestämde mig för att jag hade ett val – jag kunde stängas och släpa fötterna efter mig på självömkans dammiga väg, eller så kunde jag ha lite tro, sätta på mig en ljus klänning, ta på dansskorna och hoppa fram längs livets stig, sjungande.” Nu hoppade hennes röst liksom flickan i målningen.

Tant Rose sträckte sig fram över serveringsbordet och tog ner sina slitna skrifter i knät. ”Jag hade nog inte klinisk depression – jag är inte säker på att man kan prata sig ur en sådan. Men jag hade verkligen övertalat mig själv att bli nedslagen! Ja, jag hade haft en del mörka dagar, men allt grubbleri och all oro förändrade inte det – de gjorde bara allt värre. Tron på Frälsaren lärde

”Vad ögat inte har sett och örat inte hört och människohjärtat inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom.”⁵

”Med en sådan härlig framtid”, sa tant Rose, ”varför låta sig uppslukas av det som varit eller sådant som nu inte är riktigt som vi planerat?”

Eva rynkade pannan. ”Men vänta lite”, sa hon. ”Menar du att glädje bara är att se framåt mot glädje i framtiden? Finns all lycka i evigheten? Kan inte en del hända nu?”

”Jo, så klart det kan!” utropade tant Rose. ”Kära barn, nu är ju en *del* av evigheten. Den börjar inte först efter döden! Tro och hopp öppnar ögonen för den glädje som finns framför dig.

Jag vet en dikt där det står: ’Evigheten – består av ögonblick.’⁶ Jag ville inte att min evighet skulle bestå av mörka och hemska ögonblick. Och jag ville inte leva i en dyster bunker och gnissla tänder, blunda och motvilligt vänta på det bittra slutet. Tron gav mig hoppet jag behövde till att leva med glädje nu!”

”Så vad gjorde du då?” frågade Eva.

”Jag utövade tro på Guds löften genom att fylla mitt liv med meningsfulla saker. Jag gick i skolan. Jag skaffade mig en utbildning. Det ledde mig till ett yrke som jag älskade.”

Eva tänkte på det en stund och sa: ”Men inte var det väl att du var upptagen som gjorde dig glad. Det finns många upptagna människor som inte är glada.”

”Hur kan du vara så klok, när du är så ung?” frågade tant Rose. ”Du har helt rätt. Och de flesta av de upptagna, olyckliga människorna har glömt det som betyder mest i världen – det som Jesus sa är evangeliets hjärta.”

”Och vad är det?” frågade Eva.

”Det är kärleken – Kristi rena kärlek”, sa Rose. ”Du förstår, allt annat i

evangeliet – alla *borde* och *måste* och *du skall* – leder till kärlek. När vi älskar Gud, vill vi tjäna honom. Vi vill bli lika honom. När vi älskar vår nästa slutar vi tänka så mycket på våra egna problem och hjälper andra att lösa sina.”⁷

”Och det är det som gör oss glada?” frågade Eva.

Gammelmyster Rose nickade och log, med ögonen fulla av tårar. ”Ja, kära du. Det är *det* som gör oss glada.”

Aldrig densamma

Nästa dag kramade Eva gammelmyster Rose och tackade henne för allt hon gjort. Hon åkte tillbaka till sin familj och sitt hem och sitt grannskap.

Men hon blev aldrig riktigt densamma.

När Eva blev äldre, tänkte hon ofta på gammelmyster Rose’ ord. Eva gifte sig så småningom, fostrade barn och levde ett långt och underbart liv.

Och en dag, när hon stod hemma hos sig och beundrade en målning av en flicka klädd i pionjärklänning som hoppade fram längs en klarblå stig, insåg hon att hon på något sätt nått

samma ålder som hennes gammelmyster Rose varit under den där märkliga sommaren.

När hon insåg det, kände hon en särskild bön välla fram i sitt hjärta. Och Eva kände sig tacksam för sitt liv, för sin familj, för Jesu Kristi återställda evangelium och för den där sommaren för så länge sedan när gammelmyster Rose⁸ lärde henne om tro, hopp och kärlek⁹.

En välsignelse

Mina älskade systrar, mina kära vänner i Kristus, jag hoppas och ber att något i den här berättelsen berört ert hjärta och inspirerat er själ. Jag vet att Gud lever och att han älskar var och en av er.

När ni går längs ert eget lärjunge-skaps ljusa stig ber jag att tron ska stödja varje steg längs vägen, att hoppet ska öppna era ögon för de härligheter vår himmelske Fader har i beredskap åt er och att kärlek till Gud och alla hans barn ska fylla era hjärtan. Som en Herrens apostel lämnar jag detta som mitt vittnesbörd och min välsignelse i Jesu Krist namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se till exempel Matt. 13:24–30; 18:23–35; 20:1–16; 22:1–14; 25; Luk. 10:25–37; 15:11–32.
2. Se till exempel Thomas S. Monson, ”Hemåt med säker ledning”, *Liahona*, nov. 2014, s. 67–69; ”Kärlek – kärnan i evangeliet”, *Liahona*, maj 2014, s. 91–94; ”Vi vandrar aldrig ensam”, *Liahona*, nov. 2013, s. 121–124; ”Lydnad ger välsignelser”, *Liahona*, maj 2013, s. 89–92.
3. Se 2 Ne. 2:25.
4. Upp. 21:3–4.
5. 1 Kor. 2:9.
6. ”Forever—is composed of Nows”, i *Final Harvest: Emily Dickinson’s Poems*, utv. av Thomas H. Johnson (1961), s. 158; se också poetryfoundation.org/poem/182912.
7. Se Luk. 9:24.
8. ”Det skarpa törnet ger ofta milda rosor” (Ovidius, *Epistulae ex ponto*, bok 2, epistel 2, rad 34; ”Saepe creat molles aspera spina rosas”).
9. Se Moro. 7:42.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Det fungerar utmärkt!

Jag ber att vi ska fokusera på "enkelheten som är i Kristus" och låta hans nåd lyfta och bära oss.

Mina älskade bröder och systrar, mina kära vänner, det är en glädje att få vara med er i dag.

Vi är sorgsna över att se tre tomma platser här på förhöjningen. Vi saknar president Packer, äldste Perry och äldste Scott. Vi älskar dem och ber för deras familjer.

Under den här konferenshelgen får vi förmånen att stödja de tre som av Herren kallats att ta deras plats i de tolv apostlarnas kворum.

Våra böner å deras vägnar kommer

att stärka dem då de bär apostlaskapets heliga mantel.

Fungerar evangeliet för dig?

För inte så länge sedan såg jag ett citat som fick mig att stanna upp och tänka till. Det lät så här: "Om du säger till en man att det finns biljoner stjärnor i universum så tror han på dig. Om du säger till honom att en vägg är nymålad så känner han på den bara för att vara säker."

Är vi inte alla lite på det viset? Efter ett medicinskt ingrepp nyligen förklarade mina mycket kompetenta läkare vad jag behövde göra för att läka ordentligt. Men först behövde jag återupptäcka någonting som jag länge borde ha vetat: Jag är ingen tålmodig patient.

Alltså beslöt jag mig för att påskynda läkningsprocessen genom att företa egna efterforskningar på nätet. Jag antar att jag förväntade mig att hitta sanning som mina läkare inte kände till eller hade försökt undanhålla mig.

Det tog ett tag innan jag insåg det ironiska i mina förhållanden. Att göra egna efterforskningar är så klart ingen dålig idé. Men jag förbisåg tillförlitlig sanning och drogs istället mot internetns ofta svindlande påståenden.

Ibland kan sanningen verka för okomplicerad, uppenbar eller enkel för att vi ska uppskatta dess stora värde fullt ut. Så vi åsidosätter det vi upplevt och vet är sant för att söka efter mer gåtfulla eller komplicerade lösningar. Så småningom kanske vi lär oss att när vi jagar efter skuggor så strävar vi efter sådant som saknar substans och värde.

När det gäller andlig sanning, hur kan vi veta att vi är på rätt väg?

Ett sätt är genom att ställa rätta frågor, sådana frågor som hjälper oss att begrunda vår utveckling och utvärdera hur väl något fungerar för oss. Frågor som:

"Har mitt liv en mening?"

"Tror jag på Gud?"

"Tror jag på att han känner och älskar mig?"

"Tror jag på att han hör och besvarar mina böner?"

"Är jag verkligen lycklig?"

"Leder mina ansträngningar mot livets främsta andliga mål och värderingar?"

Djupgående frågeställningar om meningen med livet har fått många enskilda och familjer runtom i världen att söka efter sanningen. Det sökandet har ofta lett dem till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och det återställda evangeliet.

Jag tror att vi som medlemmar i kyrkan också har nytta av att då och då fråga oss själva: "Fungerar min upplevelse i kyrkan för mig? För den mig närmare Kristus? Välsignar den mig och min familj med den frid och glädje som evangeliet utlovar?"

Alma ställde liknande frågor till kyrkans medlemmar i Zarahemla när han undrade: "Har ni upplevt denna mäktiga förändring i era hjärtan? ... [Och] har ni den känslan nu?"¹ Sådan eftertanke kan hjälpa oss att ändra vårt fokus eller anpassa våra dagliga ansträngningar efter den gudomliga frälsningsplanen.

Många medlemmar kommer med stor värme att svara att deras

upplevelse som medlemmar i kyrkan fungerar mycket väl för dem. De kommer att vittna om att i tider av fattigdom eller välstånd, oavsett om det som händer är behagligt eller smärtsamt, finner de stor mening, frid och lycka i livet genom sin hängivenhet mot Herren och sitt trogna tjänande i kyrkan. Varje dag möter jag medlemmar i kyrkan som är fyllda av strålande glädje och som i ord och handling visar att deras liv gränslöst berikas av Jesu Kristi återställda evangelium.

Men jag ser också att vissa har en mindre meningsfull upplevelse – som känner att deras medlemskap i kyrkan ibland inte motsvarar deras förväntningar.

Det gör mig ledsen eftersom jag personligen har upplevt hur evangeliet kan vederkvicka och förnya anden – hur det kan fylla hjärtat med hopp och sinnet med ljus. Jag har själv sett hur frukterna av Jesu Kristi välsignade evangelium kan förändra liv, från

medelmåttiga och dystra till enastående och storslagna.

Men varför tycks det fungera bättre för vissa än för andra? Vad är skillnaden mellan dem vars upplevelse i kyrkan fyller deras själar med den återlösande kärlekens musik² och de som känner att någonting saknas?

När jag begrundat dessa frågor har en flod av tankar kommit till mig. I dag vill jag dela med mig av två.

Förenkla

För det första: Gör vi vårt lärjungeskap för komplicerat?

Detta vackra evangelium är så enkelt att ett barn kan förstå det och samtidigt så djupsinnigt och komplext att det krävs ett helt liv – till och med en evighet – av studier och upptäckter för att helt förstå det.

Men ibland tar vi den vackra lilja som är Guds sanning och förgyller den med lager på lager av människors goda idéer, program och förväntningar.

- Ju mer vi vandrar längs denna lärjungeskapets stig, desto mer önskar vi lära Guds ord.

Och så fortsätter det. Varje steg leder till nästa och fyller oss med ständigt växande tro, hopp och kärlek.

Det är fantastiskt enkelt och fungerar fantastiskt väl.

Bröder och systrar, om ni någonsin känner att evangeliet inte fungerar särskilt väl för er, så ta ett steg tillbaka, rannsaka ert liv från ett högre plan och förenkla ert förhållningssätt till lärjungeskapet. Fokusera på evangeliets grundläggande lära, principer och tillämpningar. Jag lovar att Gud välsignar och vägleder er på vägen mot ett meningsfullt liv, och evangeliet kommer definitivt att fungera bättre för er.

Börja där du är

Mitt andra förslag är: Börja där du är.

Ibland känner vi oss missmodiga för att vi inte är "mer" av någonting – mer andliga, respekterade, intelligenta, friska, rika, trevliga eller kapabla. Det är naturligtvis inget fel med att vilja

Var och en kan i sig själv vara användbar och lämplig för en viss tidpunkt och omständighet, men när de läggs ovanpå varandra kan de bilda ett berg av avlagringar som blir så tjockt och tungt att vi riskerar att förlora ur sikte den fina blomman som vi en gång älskade så högt.

Därför måste vi som ledare noga skydda kyrkan och evangeliet i dess renhet och enkelhet och undvika att lägga onödiga bördor på våra medlemmar.

Och som medlemmar i kyrkan måste vi *alla* göra en medveten ansträngning att lägga vår tid och energi på det som verkligen betyder något, samtidigt som vi stärker våra medmänniskor och bygger upp Guds rike.

En syster och lärare i Hjälpföreningen var känd för att förbereda oklanderliga lektioner. En gång bestämde hon sig för att göra ett vackert lapptäcke som skulle passa perfekt som bakgrund till temat för hennes lektion. Men livet kom emellan: barn behövde hämtas från skolan, en granne behövde hjälp att flytta, maken fick feber och en vän kände sig ensam. Lektionsdagen närmade sig och

lapptäcket var inte färdigt. Natten före lektionen sov hon inte mycket, då hon arbetade hela natten på lapptäcket.

Nästa dag var hon utmattad och kunde knappt samla tankarna, men hon ställde sig modigt upp och höll sin lektion.

Och lapptäcket var häpnadsväckande: stygnen var perfekta, färgerna klara och mönstret invecklat. Och i mitten fanns ett enda ord som stolt återgav lektionens tema: "Förenkla."

Bröder och systrar, det behöver inte vara komplicerat att leva efter evangeliet.

Det är faktiskt väldigt enkelt. Det kan beskrivas så här:

- När vi lyssnar till Guds ord med uppriktigt uppsåt får det oss att tro på Gud och lita på hans löften.³
- Ju mer vi litar på Gud, desto mer fylls våra hjärtan med kärlek till honom och varandra.
- Eftersom vi älskar Gud, vill vi följa honom och anpassa våra handlingar efter hans ord.
- Eftersom vi älskar Gud vill vi tjäna honom. Vi vill välsigna andra och hjälpa de fattiga och behövande.

förbättra sig. Gud skapade oss för tillväxt och utveckling. Men kom ihåg att våra svagheter kan hjälpa oss att bli mer ödmjuka och vända oss till Kristus, som "gör så att det svaga blir starkt"⁴. Satan, å andra sidan, utnyttjar våra svagheter till den grad att vi avskräcks från att ens försöka.

Jag har lärt mig att vi inte behöver vara "mer" av någonting för att börja bli den person som Gud avsåg att vi skulle bli.

Gud tar dig som du är just nu och börjar arbeta med dig. Allt du behöver är ett villigt hjärta, en önskan att tro och tillit till Herren.

Gideon såg sig själv som en fattig lantbrukare, den ringaste i sin fars hus. Men Gud såg honom som en tapper stridsman.⁵

När Samuel utsåg Saul till kung, försökte Saul säga emot. Saul var från en av de minsta stammarna i Israels hus. Hur kunde han bli kung?⁶ Men Gud såg honom som "en ståtlig ung man"⁷.

Även den store profeten Mose kände sig vid en tidpunkt så överväldigad och modfärdig att han ville ge upp och dö.⁸ Men Gud gav inte upp om Mose.

Mina kära bröder och systrar, om vi bara ser på oss själva genom våra jordiska ögon kanske vi inte ser oss själva som tillräckliga. Men vår himmelske Fader ser oss som vi verkligen är och som den vi kan bli. Han ser oss som sina söner och döttrar, som varelsor av evigt ljus med oändlig potential och med en gudomlig bestämmelse.⁹

Frälsarens offer öppnade frälsningens dörr så att alla kan återvända till Gud. Hans nåd "är tillräcklig för alla människor som ödmjukar sig inför [honom]"¹⁰. Hans nåd är den möjliggörande kraft som låter oss inträda i Guds frälsningsriken. Tack vare hans nåd kommer vi alla att uppstå och fräslas i ett härlighetsrike.

Även det lägsta härlighetsriket – det telestiala riket – "övergår allt förstånd"¹¹, och oräkneliga människor kommer att ärva denna frälsning.¹²

Men Frälsarens nåd kan göra så mycket mer för oss. Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga strävar vi mot någonting ofattbart mycket större. Mot upphöjelse i det celestialet riket. Mot evigt liv i vår himmelske Faders närhet. Mot den största av Guds gåvor.¹³ I det celestialet riket tar vi emot "av hans fullhet och av hans härlighet"¹⁴. Ja, allt vad vår Fader har ska ges till oss.¹⁵

Upphöjelse är vårt mål. Lärjungeskabet är vår resa.

Då du utövar en smula tro och påbörjar din färd som en fridsam efterföljare till vår Herre Jesus Kristus, förvandlas ditt hjärta.¹⁶ Hela ditt väsen fylls med ljus.¹⁷

Gud hjälper dig att bli någonting större än du någonsin trott var möjligt. Och du upptäcker att Jesu Kristi evangelium verkligen fungerar i ditt liv. Det fungerar.

Det fungerar!

Bröder och systrar, kära vänner, jag ber att vi ska fokusera på "enkelheten

som är i Kristus"¹⁸ och låta hans nåd lyfta och bära oss under vår resa från där vi är nu till vår härliga framtid i vår Faders närhet.

Under tiden kan vi, när någon frågar "hur fungerar det för dig att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga?" svara med stolthet, i all ödmjukhet och med stor glädje: "Det fungerar utmärkt! Tackar som frågar! Vill du veta mer?"

Detta är mitt hopp, min bön, mitt vittnesbörd och min välsignelse, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 5:14, 26.
2. Se Alma 5:26.
3. Se KJV Romans 10:17, se också Rom 10:17.
4. Se Eth. 12:27.
5. Se Dom. 6:12–16.
6. Se 1 Sam. 9:21.
7. 1 Sam. 9:2.
8. Se 4 Mos. 11:14–15.
9. Se 1 Joh. 3:1–3.
10. Se Eth. 12:27.
11. L&F 76:89.
12. Se L&F 76:109.
13. Se L&F 14:7.
14. L&F 76:56.
15. Se L&F 84:38.
16. Se 1 Sam. 10:9.
17. Se Matt. 6:22.
18. Se KJV 2 Cor. 11:3.

Äldste M. Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

Gud står vid rodret

Bud och förbund är ovärderliga sanningar och lärdomar som finns i det gamla skeppet Sion, där Gud står vid rodret.

Under generalkonferensen i oktober förra året bad jag lyssnarna följa Brigham Youngs råd att stanna kvar på det gamla skeppet Sion, vilket är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och hålla sig fast med båda händerna.¹ Sedan dess gläder det mig att veta att några i min familj och andra lyssnade, och har frågat mig: "Vad finns det i det gamla skeppet Sion som vi kan hålla fast vid?" Jag påminde dem om det som president Brigham Young sa: "Vi är ombord på det gamla skeppet Sion. ... [Gud] står vid rodret och är kvar där. ... Han befaller och leder oss. Om de heliga obetingat litar på sin Gud, aldrig överger sina förbund eller sin Gud, leder han oss rätt."²

Det är tydligt att vår himmelske Fader och Herren Jesus Kristus har utrustat det gamla skeppet Sion med de tydliga och enkla eviga sanningar som kan hjälpa oss hålla rätt kurs genom dödlighetens upprörda vatten. Låt mig nämna några.

Jesu Kristi kyrka har alltid letts av levande profeter och apostlar. Fastän dödliga och underkastade mänsklig ofullkomlighet, inspireras Herrens tjänare till att hjälpa oss undvika andligt livshotande hinder och för att hjälpa oss att tryggt passera genom dödligheten till vår slutliga, himmelska destination.

Under mina snart 40 år i nära samarbete med dem, har jag själv sett hur både stilla inspiration och djupsinnig uppenbarelse har rört profeter och apostlar, andra generalauktoriteter och biorganisationers ledare till handling. De är varken fullkomliga eller ofelbara, men dessa goda män och kvinnor har varit fullkomligt hängivna i att föra Herrens verk framåt enligt hans direktiv.

Och tro inget annat: Herren leder sin kyrka genom levande profeter och

apostlar. Det är så han alltid har utfört sitt arbete. Ja, Frälsaren lärde: "Amen, amen säger jag er: Den som tar emot någon som jag sänder, han tar emot mig."³ Vi får inte skilja Kristus från hans tjänare. Utan hans tidiga apostlar skulle vi inte ha en ögonvitnesskildring av mycket av hans undervisning, hans verksamhet, hans lidande i Getsemane eller hans död på korset. Utan deras vittnesbörd skulle vi inte ha de apostoliska vittnena om den tomma graven och uppståndelsen.

Han befallde dessa tidiga apostlar:

"Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er."⁴

Det uppdraget förnyades i vår tid när Herren kallade Joseph Smith till att återställa kyrkan, med ordinerade apostlar som förkunnar hans evangelium en sista gång innan han kommer tillbaka.

Det har alltid varit svårt för världen att acceptera levande profeter och

apostlar, men det är viktigt att vi gör det för att helt förstå Jesu Kristi försoning och lärdomar och ta emot alla prästadömetts välsignelser som har getts till dem han har kallat.

Alltför många anser att kyrkans ledare och medlemmar borde vara fullkomliga eller nästan fullkomliga. De glömmer att Herrens nåd är tillräcklig för att utföra sitt arbete genom dödliga människor. Våra ledare har de bästa avsikter, men ibland gör vi misstag. Det är inte unikt för kyrkan – samma sak händer i våra relationer bland vänner, grannar och arbetskamrater och till och med mellan äkta makar och i familjen.

Att söka efter mänskliga svagheter hos andra är ganska lätt. Men vi gör ett allvarligt misstag om vi bara lägger märke till varandras mänskliga natur och inte ser Guds hand verka genom dem han kallat.

Att fokusera på hur Herren inspirerar sina utvalda ledare och hur han leder de heliga till att göra anmärkningsvärda och stora ting trots sin mänsklighet, är ett sätt att hålla fast vid Jesu Kristi evangelium och stanna i trygghet på det gamla skeppet Sion.

En annan sanning är läran om frälsningsplanen. Genom profeten Joseph Smith gav Gud Mormons bok, Läran och förbunden och många andra lärdomar till kyrkan. Till exempel en kunskap om frälsningsplanen, som är en karta över varifrån vi kommer, vårt syfte här på jorden och vart vi går när vi dör. Planen ger oss också det unika, eviga perspektivet att vi är Guds andebarn. När vi förstår vem vår himmelske Fader är och vår relation till honom och hans älskade Son Jesus Kristus, tar vi emot deras bud och ingår förbund med dem som leder oss tillbaka till deras eviga närhet.

Varje gång jag håller ett nyfött barn i famnen undrar jag: "Vem är du, lille

vän? Vad kommer du att bli genom Jesu Kristi försoning?"

Vi reflekterar över liknande frågor när någon vi älskar dör: "Var är de? Vad ser och upplever de? Fortsätter livet? Hur kommer våra käraste relationer att se ut i den stora värld där de dödas andar befinner sig?"

I den världen finns tre av våra barnbarn: två flickor, Sara och Emily, och en pojke, Nathan. Varje gång ett barnbarn gick bort höll vi som familj fast vid evangeliets sanningar med båda händerna. Våra frågor besvarades med tröst och tillförsikt genom Frälsarens försoning. Vi saknar våra barnbarn, men vi vet att de lever och vi vet att vi kommer att träffa dem igen. Vi är så tacksamma för den andliga insikten i tider av turbulens för oss som personer och som familj.

En annan viktig sanning i kyrkan är att vår himmelske Fader skapade Adam och Eva i ett ädelt syfte. Det var deras uppgift – och därigenom också deras efterkommandes uppgift – att skapa jordiska kroppar åt Guds andebarn så att de kunde uppleva dödligheten. På det sättet sänder vår himmelske Fader sina andebarn till jorden för att lära och växa genom jordelivets upplevelser. Eftersom Gud älskar sina barn sänder han gudomliga budbärare och apostlar att undervisa om Jesu Kristi centrala roll som vår Frälsare.

Genom århundradena har profeter uppfyllt sin plikt när de varnat folket för kommande faror. Herrens apostlar har plikten att vaka, varna och sträcka sig ut för att hjälpa dem som söker svaren på livets frågor.

I september 1995 utfärdade första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum "Familjen: Ett tillkännagivande för världen." Vi avslutade det inspirerade dokumentet med följande: "Vi varnar dem som bryter mot kyskhetsbudet, som förgriper sig på maka eller barn, eller som underlåter att fullgöra sina skyldigheter mot familjen, att de en dag kommer att stå ansvariga inför Gud. Vi varnar vidare för att familjens upplösning kommer att frambringa de stora olyckor över enskilda människor, samhällen och nationer som förutsagts av forntida och nutida profeter."⁵

Som apostlar betonar vi återigen denna allvarliga varning i dag. Kom ihåg att bud och förbund är ovärderliga sanningar och lärdomar som finns i det gamla skeppet Sion, där Gud står vid rodet.

En annan viktig lära som vi bör hålla fast vid är att helga sabbatsdagen. Det hjälper oss att hålla oss obefläckade av världen, ger oss fysisk vila och ger var och en av oss andlig näring genom att vi tillber Fadern och Sonen varje söndag.⁶ När sabbaten är vår lust och vår glädje är det ett tecken på vår kärlek till dem.⁷

I vårt arbete att göra sabbaten till en lust och en glädje har vi bett

kyrkans lokala ledare och medlemmar att komma ihåg att sakramentsmötet är Herrens och ska vara förankrat i och grundat på hans lära. Sakramentets förrättning ger oss möjlighet att förnya våra förbund och på nytt bekräfta vår kärlek till Frälsaren och minnas hans offer och hans försoning.

Samma anda av gudsdyrkan bör genomsyra våra månatliga faste- och vittnesbördsbördsmöten. Det sakramentsmötet är till för att medlemmar kortfattat ska uttrycka tacksamhet, kärlek och uppskattning för vår himmelske Fader, Jesus Kristus och det återställda evangeliet och personligen vittna om dessa ting. Under faste- och vittnesbördsbördsmötet delar vi med oss av kortfattade inspirerande tankar och bär högtidligt vittnesbörd. Där håller vi inte tal.

Unga barn bör öva sig på att bära vittnesbörd i Primär och med sina föräldrar under familjens hemafton tills de förstår den viktiga innebörden av ett vittnesbörd.

Den senaste tidens satsning på att göra sabbaten till en lust och en glädje är ett direkt resultat av inspiration från Herren till kyrkans ledare. Församlingsrådets medlemmar bör bistå biskopen flera veckor i förväg

genom att gå igenom den musik och de ämnen som har lagts fram för varje sakramentsmöte.

Alla välsignas när sabbaten fylls av kärlek till Herren i hemmet och i kyrkan. När våra barn undervisas om Herrens vägar lär de sig känna och följa hans Ande. Alla vill närvara varje söndag för att ta del av sakramentet när vi känner Herrens ande. Och alla, unga som gamla, som bär på tunga bördor känner den andliga uppbyggelse och tröst som kommer under en sabbatsdag av hängiven meditation över vår himmelske Fader och Herren Jesus Kristus.

Tack och lov är Kristus alltid nära, redo och villig att hjälpa oss när vi ber om hjälp och vill omvända oss och komma till honom.

Nu, när vi begrundar dess sanningar som finns i det gamla skeppet Sion, låt oss stanna ombord och komma ihåg att ett skepp per definition är ett fartyg, och att syftet med ett fartyg är att ta oss till en destination.

Vårt skepps destination är evangeliets alla välsignelser, himmelriket, den celestiaa härligheten och Guds närhet!

Äldste Richard J. Maynes
i presidentskapet för de sjuttio

Guds plan är på plats. Han står vid rodret och hans stora och mäktiga skepp seglar fram mot frälsning och upphöjelse. Kom ihåg att vi inte kan komma dit genom att hoppa ur båten och försöka simma dit på egen hand.

Upphöjelse är målet för denna jordiska resa och ingen kommer dit utan hjälp av Jesu Kristi evangelium: hans försoning, förrättningarna och de vägledande principerna som finns i kyrkan.

Det är i kyrkan som vi lär oss om Guds gärningar och tar emot den nåd från Herren Jesus Kristus som frälser oss. Det är i kyrkan som vi tar på oss de förpliktelser och sluter de förbund i eviga familjer som blir våra pass till upphöjelse. Det är kyrkan som har prästadömetts drivkraft som för oss fram genom dödlighetens oförutsägbara vatten.

Låt oss vara tacksamma för det gamla skeppet Sion, för utan det driver vi vind för våg, ensamma och maktlösa, utan roder eller åror, bortsvepta av de starka strömmar som skapas av motståndarens vindar och vågor.

Bröder och systrar, håll fast vid och segla med det fantastiska skeppet, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, så når vi vår destination. Det är mitt vittnesbörd och min bön för oss alla i det namn som det gamla skeppet Sion kallas efter, ja, vår Herres och Frälsares Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se M. Russell Ballard, "Stanna i båten och håll dig fast!" *Liahona*, nov. 2014, s. 89–92.
2. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News*, 18 nov. 1857, s. 291.
3. Joh. 13:20.
4. Matt. 28:19–20.
5. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
6. Se L&F 59:9–23.
7. Se Jes. 58:13–14.

Glädjen i ett liv med Kristus i centrum

Våra liv måste vara noggrant centrerade i Kristus för att vi ska kunna finna sann glädje och frid i det här livet.

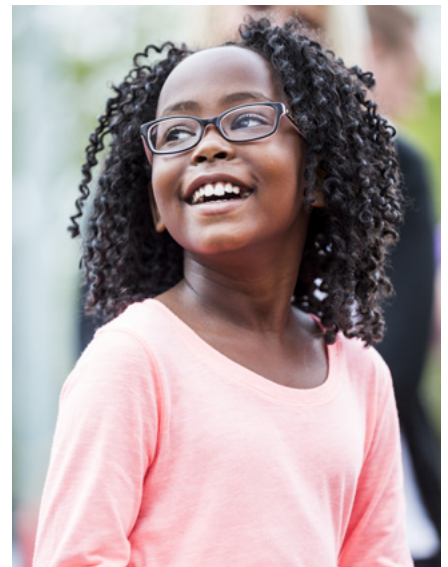
Den värld vi lever i sätter stor press på goda människor överallt till att sänka eller till och med överge sina normer för ett rättfärdigt liv. Men trots ondskan och frestelserna vi omges av varje dag, kan vi finna och finner vi sann glädje i dag genom att leva våra liv med Kristus i centrum.

När vi centrerar våra liv i Jesus Kristus och hans evangelium ger det oss stabilitet och lycka, vilket följande exempel visar.

Äldste Taiichi Aoba i de sjuttios kvarter, som bor i en liten stad i bergen på Shikoku i Japan, ombads hålla en lektion under en ungdomskonferens. "Stå på heliga platser" valdes som tema för konferensen. Efter att ha begrundat temat och vad han skulle undervisa om, bestämde sig äldste Aoba för att använda sitt yrke som undervisningsredskap. Han arbetar som keramiker.

Äldste Aoba berättade att det verkligen blev liv i hans klassrum med ungdomar när de såg på hur han nästan magiskt kunde förvandla formen på leran i sina händer till fat, skålar och bågare. Efter sin demonstration frågade han dem om någon av dem ville försöka. Alla räckte upp handen.

Äldste Aoba lät flera ungdomar komma fram och pröva på sitt nya intresse. De antog, efter att ha tittat på honom, att det skulle vara ganska lätt. Men ingen av dem lyckades med sina försök att ens göra en enkel skål. De utropade: "Jag klarar inte det här!" "Varför är det så svårt?" "Det här är så knepigt." De här kommentarerna hördes medan leran flög omkring i salen.

Han frågade ungdomarna varför det var så svårt för dem att dreja. De kom med olika svar: "Jag har inte gjort det förut", "jag har aldrig fått lära mig" eller "jag saknar talang". Med tanke på resultatet var det de sa sant, men den viktigaste orsaken till att de inte lyckats var att leran inte varit centrerad på drejskivan. Ungdomarna trodde att de hade satt leran mitt på skivan, men ur ett professionellt perspektiv låg den inte exakt i centrum. Han sa sedan till dem: "Låt oss försöka en gång till."

Den här gången placerade äldste Aoba leran exakt i centrum av

Likt leran på äldste Taiichi Aobas drejskiva måste våra liv vara noggrant centrerade i Kristus för att vi ska kunna finna sann glädje och frid i det här livet.

drejskivan och började sedan rotera skivan och gjorde ett hål mitt i leran. Flera av ungdomarna försökte igen. Den här gången började alla applådera när de sa: "Wow, den skakar inte", "jag kan ju det här" eller "jag klarade det!" Självklart var formerna inte perfekta, men resultatet var helt annorlunda än efter det första försöket. Orsaken till att de lyckades var att leran var perfekt centrerad på skivan.

Den värld vi lever i liknar keramikerns roterande drejskiva och farten på drejskivan ökar. Liksom leran på keramikerns drejskiva måste också vi vara centrerade. Vår kärna, vårt centrum i livet, måste vara Jesus Kristus och hans evangelium. Att leva med Kristus i centrum innebär att vi lär oss om Jesus Kristus och hans evangelium och sedan följer hans exempel och håller hans bud med precision.

Den forntida profeten Jesaja sa: "Men Herre, du är vår Fader. Vi är leran, och du är den som danat oss, vi är alla verk av din hand."¹

Om våra liv har Jesus Kristus i centrum kan han framgångsrikt forma oss till det vi behöver vara för att kunna återvända till hans och vår himmelske Faders närhet i det celestialet riket. Den glädje vi upplever i det här livet står i direkt proportion till hur väl våra liv

centreras i Kristi lärdomar, exempel och försoningsoffer.

Bröder och systrar, jag föddes in i en familj som tillhört Jesu Kristi Kyrka i generationer, så välsignelserna och glädjen av att ha Jesu Kristi evangelium som grund för vår familjekultur vävdes in i vår vardag. Det var inte förrän min heltidsmission som ung man som jag insåg vilken otroligt positiv inverkan Jesu Kristi evangelium i sin fullhet har på dem som aldrig tidigare har upplevt dess välsignelser. Den här versen i Matteus återspeglar processen som de som omvänds till Jesu Kristi evangelium genomgår: "Himmelriket är likt en skatt som är gömd i en åker. En man finner den och gömmer den, och i sin glädje går han och säljer allt vad han äger och köper den åkern."²

Låt mig ge er ett exempel från Mormons bok som visar vad en

nyomvänd var villig att betala för att få den glädje som kommer av att finna den skatt som Jesus talar om i liknelsen om skatten som var gömd i en åker.

Kom ihåg Almas bok kapitel 20, hur Ammon och Lamoni färdades till staden Middoni i avsikt att finna och befria Ammons bror Aron från fängelset. Under sin färd mötte de Lamonis far, som var kung över alla lamaniter i landet.

Kungen blev mycket upprörd över att hans son Lamoni färdades med Ammon, en nephitisk missionär, som han betraktade som fiende. Han ansåg att hans son borde ha varit med på ett stort gästbud som han låtit hålla för sina söner och sitt folk. Lamaniternas kung var så upprörd att han befallde sin son Lamoni att döda Ammon med sitt svärd. När Lamoni vägrade drog kungen sitt eget svärd för att döda sin son för hans olydnad, men Ammon ingrep för att rädda Lamonis liv. Det slutade med att han övermannade kungen och kunde ha dödat honom.

Det här är vad kungen sa till Ammon när han fann sig själv i den här situationen på liv och död: "Om du skonar mig lovar jag dig vad du än begär, ända till halva riket."³

Så kungen var villig att ge halva sitt rike för att rädda sitt eget liv. Kungen måste ha blivit mycket förvånad när det enda Ammon begärde var att han skulle befria hans bror Aron och hans vänner från fängelset och att kungens son Lamoni skulle få behålla sitt rike.

Senare, på grund av det här mötet, släpptes Ammons bror Aron ut från fängelset i Middoni. Efter att ha blivit utsläppt inspirerades han att resa till platsen där lamaniternas kung regerade över landet. Aron blev presenterad för kungen och fick förmånen att undervisa honom om principerna i Jesu Kristi

evangelium, som till exempel den stora återlösningsplanen. Arons undervisning inspirerade kungen djupt.

Kungens reaktion på Arons undervisning finns i vers 15 i Alma, kapitel 22: "Och det hände sig att sedan Aron hade förklarat detta för kungen sade denne: Vad skall jag göra för att få detta eviga liv som du har talat om? Ja, vad skall jag göra för att bli född av Gud och få denna ogudaktiga ande ryckt ur mitt bröst och ta emot hans Ande, så att jag kan bli fylld med glädje och så att jag inte blir förskjuten på den yttersta dagen? Se, sade han, jag vill avstå från allt jag äger, ja, jag vill ge upp mitt rike så att jag kan få denna stora glädje."

Förunderligt nog var lamaniternas kung, istället för att ge upp halva sitt rike för att rädda sitt liv, nu villig att ge upp hela sitt rike för att kunna ta emot glädjen som kommer av att förstå, ta till sig och leva efter Jesu Kristi evangelium.

Min hustru Nancy är också omvänd till kyrkan. Hon har berättat för mig många gånger under åren som gått om den glädje hon känt efter att ha funnit, tagit till sig och levt efter Jesu Kristi evangelium. Det här är syster Maynes tankar om sin upplevelse:

"Som ung vuxen, strax över 20 år, befann jag mig vid ett vägsکیل i livet och visste att jag behövde ändra på något för att bli gladare. Det kändes som om jag gled omkring utan riktigt mening eller avsikt och jag visste inte var jag skulle finna den. Jag hade alltid vetat att min himmelske Fader fanns och hade bett då och då, med en känsla av att han lyssnade.

När jag påbörjade mitt sökande besökte jag flera olika kyrkor, men föll alltid tillbaka i samma känslor och besvikelse. Jag känner mig mycket välsignad, för min bön om vägledning och mening i livet besvarades till slut, och fullheten av Jesu Kristi evangelium kom in i mitt liv. För första gången kändes det som om jag hade en mening, och planen för lycka gav mig verklig glädje."

En annan upplevelse från Mormons bok visar tydligt hur ett liv med Kristus i centrum kan fylla oss med glädje även när vi omges av otroliga svårigheter.

Efter att profeten Lehi och hans familj lämnat Jerusalem 600 f. Kr. vandrade de omkring i vildmarken i ungefär åtta år innan de till slut kom till landet de kallade Ymnighet, som låg nära kusten. Nephi beskrev deras provnings dagar i vildmarken så här: "Vi [hade] utstått många lidanden och

stora svårigheter, ja, så många att vi inte kan skriva om dem alla.”⁴

När de bodde i landet Ymighet gav Herren Nephi ansvaret att bygga ett fartyg som skulle ta dem över havet till det utlovade landet. När de hade anlänt till det utlovade landet uppstod gång på gång stora konflikter mellan dem vilkas liv centrerades i Kristus och de icke-troende som följde Lamans och Lemuels exempel. Till slut var risken för våldsamheter mellan de två grupperna så stor att Nephi och de som följde Herrens lärdomar avlägsnade sig och sökte skydd i vildmarken. Vid den här tidpunkten, ungefär 30 år efter att Lehi och hans familj hade lämnat Jerusalem, gjorde Nephi ett väldokumenterat och något överraskande uttalande, speciellt efter att i skrifterna ha upptecknat de många svårigheter och prövningar de så länge lidit av. Det här är hans ord: ”Och det hände sig att vi levde på ett sätt som bringade lycka.”⁵ Trots sina svårigheter kunde de leva på ett sätt som bringade lycka eftersom deras liv centrerades i Kristus och hans evangelium.

Bröder och systrar, liksom leran på keramikerns drejskiva måste våra liv vara centrerade i Kristus för att vi ska kunna finna sann glädje och frid i det här livet. De exempel som lamaniternas kung, min hustru Nancy och det nephitiska folket visade ger stöd för den här sanna principen.

Jag vittnar i dag för er om att också vi kan finna den friden, lyckan och sanna glädjen om vi väljer att centrera våra liv i Kristus, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Jes. 64:8.
2. Matt. 13:44.
3. Alma 20:23.
4. 1 Ne. 17:6.
5. 2 Ne. 5:27.

Neill F. Marriott

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Överlämna hjärtat åt Gud

När vi är öppna för Anden lär vi känna Guds väg och hans vilja.

Under generalkonferensen i april talade äldste Dallin H. Oaks om behovet av att ”förändra våra liv”¹. Jag menar att personlig förändring börjar med hjärtats förvandling – oavsett våra livserfarenheter och var vi är födda.

Jag kommer från den amerikanska södern och som barn lärde orden i gamla protestantiska psalmer mig att en sann lärjunges hjärta är ett förändrat hjärta. Begrunda dessa textrader som jag älskar:

*Din vilja ske, Herre!
Din vilja ske!
Jag är blott lera,
som danas av din hand.
Forma, min skapare,
din viljas kärll av mig,
och jag ska vänta
stilla och villigt på dig.*²

Hur kan vi, som moderna, upptagna, tävlingsinriktade människor, vänta stilla och villigt? Hur gör vi Herrens vägar till våra? Jag tror att vi gör det genom att lära oss om honom och be om kunskap. När vår tillit till honom ökar öppnar vi våra hjärtan, strävar efter att göra hans vilja och väntar på de svar som hjälper oss att förstå.

Mitt eget hjärtas förvandling påbörjades när jag som tolvåring började söka efter Gud. Förutom ”Fader Vår”³ visste jag egentligen inte hur man bad. Jag minns att jag knäböjde, att jag hoppades kunna känna hans kärlek och frågade: ”Var finns du, himmelske Fader? Jag vet att du måste finnas där ute någonstans, men var?” Jag fortsatte fråga under hela min tonårstid. Jag fick glimtar av att Jesus Kristus fanns, men min himmelske Fader lät mig i sin visdom söka och vänta i 10 år.

1970, när missionärerna undervisade mig om Faderns frälsningsplan och Frälsarens försoning, var min väntan

slut. Jag tog till mig dessa sanningar och blev döpt.

Baserat på denna kunskap om Herrens kraft och nåd, valde min man, mina barn och jag det här som familjens motto: "Allt kommer att bli bra." Men hur kan vi säga så till varandra när stora svårigheter kommer och det inte finns några svar?

När vår härliga, värdiga, 21-åriga dotter Georgia låg svårt skadad på sjukhuset efter en cykelolycka, sa vi i familjen till varandra: "Allt kommer att bli bra." När jag omedelbart flög från vår mission i Brasilien till Indianapolis i Indiana, USA för att vara hos henne, höll jag fast vid familjens motto. Men vår underbara dotter gick vidare till andevärlden bara några timmar innan mitt plan landade. Hur kunde vi, när denna chockvåg av sorg drabbade vår familj, *fortfarande* se på varandra och säga: "Allt kommer att bli bra."

Efter Georgias död var det mycket smärtsamt. Vi hade det svårt och än i dag har vi stunder av stor sorg, men vi håller fast vid vetskapen om att ingen någonsin dör egentligen. Trots

vår djupa smärta när Georgias fysiska kropp slutade fungera trodde vi på att hon genast skulle fortsätta leva som ande, och vi tror på att vi kommer att vara tillsammans med henne för evigt om vi håller våra tempelförbund. Tron på vår Återlösare och hans uppståndelse, tron på hans prästadömes kraft och tron på eviga beseglingar gjorde att vi kunde hålla fast vid vårt motto med övertygelse.

President Gordon B. Hinckley sa: "Om ni gör så gott ni kan, blir allt bra. Lita på Gud. ... Herren överger oss inte."⁴

Vår familjs motto är inte "Allt blir bra *nu*." Det handlar om vårt hopp om det eviga resultatet – inte nödvändigtvis om hur det blir just nu. I skrifterna står det: "Sök flitigt, be alltid, och ha tro, och allt skall samverka till ert bästa."⁵ Det betyder inte att allt *är* bra, men för de ödmjuka och trofasta *samverkar allt*, både positivt och negativt, till vårt bästa och i Herrens tid. Vi väntar på honom, ibland som Job i sitt lidande, med vetskap om att Gud "sargar och ... förbinder, han slår och

hans händer helar"⁶. Ett ödmjukt hjärta accepterar prövningen och väntan på att stunden ska komma när det blir botat och helt.

När vi är öppna för Anden lär vi känna Guds väg och hans vilja. Under sakramentet, som jag kallar sabbatens hjärta, har jag märkt att när jag bett om förlåtelse för mina synder är det lärorikt att fråga min himmelske Fader: "Fader, finns det mer?" I stunder av ödmjukhet och stillhet kan våra sinnen riktas mot *något mer* som vi behöver förändra – som begränsar vår förmåga att ta emot vägledning och kanske hjälp och lindring.

Till exempel kanske jag går och bär på bitterhet gentemot någon. När jag frågar om det finns mer att bekänna, kommer den "hemligheten" tydligt till mitt minne. I princip viskar den helige Anden: "Du frågade om det fanns mer, och det gör det. Din bitterhet begränsar din utveckling och skadar din förmåga till hälsosamma relationer. Du kan släppa det här." Ja, det krävs mycket arbete. Vi kanske känner att vår illvilja är befogad, men

att överlämna oss till Herren är den enda vägen till varaktig lycka.

Tids nog och gradvis får vi hans nåderika styrka och vägledning – som kanske leder oss till att besöka templet oftare, studera Frälsarens försoning mer omsorgsfullt eller att rådfråga en vän, en biskop, en professionell terapeut eller kanske en läkare. Hjärtats läkning börjar när vi underkastar oss och tillber Gud.

Sann gudsdyrkan börjar när hjärtat är rätt inför Fadern och Sonen. Hur står det till med våra hjärtan i dag? Paradoxalt nog kan vi inte få ett helt och trofast hjärta utan att först tillåta att det brister inför Herren. ”Som offer till mig skall ni frambara ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande”,⁷ förkunnar Herren. När vi offerar vårt hjärta eller vår vilja till Herren blir resultatet

att vi får den andliga vägledning vi behöver.

Med växande kunskap om Herrens barmhärtighet och nåd märker vi att våra självrådiga hjärtan spricker och brister av tacksamhet. Då sträcker vi oss mot honom och längtar att dela vårt ok med Guds enfödde Son. När vi förkrossat vänder oss till och delar bördan med honom, får vi nytt hopp och ny vägledning genom den Helige Anden.

Jag har kämpat med att fördriva min mänskliga önskan att allt ska ske på *mitt* sätt, och jag har så småningom förstått att mitt sätt är så bristfälligt, begränsat och underlägset Jesu Kristi sätt. ”Hans väg är den stig som leder till lycka i detta liv och evigt liv i den kommande världen.”⁸ Kan vi älska Jesus Kristus och hans sätt mer än vi älskar oss själva och våra egna avsikter?

Vissa tror att de har misslyckats för många gånger och känner sig för svaga för att förändra syndiga handlingar eller hjärtats världsliga begär. Men som Israels förbunds barn söker vi inte bara förändring på egen hand. Om vi uppriktigt vädjar till Gud tar han oss som vi är – och gör oss till mer än vi någonsin kunnat föreställa oss. Den kände teologen Robert L. Millet skriver om ”en hälsosam längtan efter att förbättras”, avvägd med en andlig ”visshet om att vi i och genom Jesus Kristus ska klara det”.⁹ Med den kunskapen kan vi uppriktigt säga till vår himmelske Fader:

*Allt lägger jag i din ömma vård,
din kärlek stark mig gör.
Jag verka vill uti ödmjuk tro,
din hand mig till himmelen för.*¹⁰

När vi offerar vårt förkrossade hjärta till Jesus Kristus, tar han emot vårt offer. Han tar oss tillbaka. Oavsett vilka förluster, skador och avvisanden som vi fått lida, är hans nåd och helande kraft större. När vi verkligen delar vårt ok med Frälsaren kan vi med säkerhet säga: ”Allt kommer att bli bra.” I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Dallin H. Oaks, ”Liknelsen om såningsmannen”, *Liahona*, maj 2015, s. 32.
2. ”Have Thine Own Way, Lord”, *The Cokesbury Worship Hymnal*, nr 72.
3. Se Matt. 6:9–13.
4. Gordon B. Hinckley, regionkonferens för South Jordan, Utah, prästadömsmötet, 1 mars 1997; se också ”Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, okt. 2000, s. 73.
5. L&F 90:24.
6. Job 5:18.
7. 3 Ne. 9:20.
8. ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”, *Liahona*, apr. 2000, s. 3; kursivering tillagd.
9. Robert L. Millet, *After All We Can Do: Grace Works* (2003), s. 133.
10. ”Kanhända ej uppå stormigt hav”, *Psalmer*, nr 178.

Äldste Larry R. Lawrence
i de sjuttios kvorum

Vad är det mer som fattas?

Om vi är ödmjuka och läraktiga manar den Helige Anden oss att förbättra oss och han leder oss hem, men vi behöver be Herren om vägledning längs vägen.

När jag var en ung vuxen började jag undersöka kyrkan. I början drogs jag till evangeliet på grund av mina sista dagars heliga vänners exempel, men så småningom blev jag intresserad av den unika läran. När jag fick veta att trofasta män och kvinnor kunde fortsätta utvecklas och till slut bli lika våra himmelska föräldrar, blev jag ärligt talat förundrad. Jag älskade konceptet, det kändes rätt.

Kort efter mitt dop studerade jag bergspredikan och insåg att Jesus undervisade om denna sanning, evig utveckling, i Bibeln. Han sa: "Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig."¹

Jag har varit medlem i kyrkan i över 40 år nu och när jag läser det här skriftstället, påminns jag om vårt syfte här på jorden. Vi kom hit för att lära och utvecklas tills vi gradvis blir mer helgade eller fullkomliga i Kristus.

Lärjungeskapets resa är inte lätt. Den har kallats "den ständiga förbättringens kurs"². När vi färdas på den raka och smala stigen, uppmanar Anden ständigt oss att bli bättre och klättra högre. Den Helige Anden är en idealisk reskamrat.

Om vi är ödmjuka och läraktiga, tar han vår hand och leder oss hem.

Men vi måste be Herren om ledning längst vägen. Vi måste ställa vissa svåra frågor som: "Vad behöver jag förändra?" "Hur kan jag förbättra mig?" "Vilken svaghet behöver stärkas?"

Låt oss se på Nya testamentets berättelse om den rike unge mannen. Han var en rättfärdig ung man som redan höll de tio budorden men han ville bli bättre. Hans mål var evigt liv.

När han träffade Frälsaren frågade han: "Vad är det mer som fattas?"³

Jesus gav genast råd som var särskilt avsedda för den rike unge mannen. "Jesus svarade: 'Vill du vara fullkomlig, gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. ... Och kom sedan och följ mig.'⁴

Den unge mannen var mållös. Han hade aldrig övervägt en sådan uppoffring. Han var tillräckligt ödmjuk för att fråga Herren men inte tillräckligt trofast för att följa det gudomliga råd som gavs honom. Vi måste vara villiga att handla när vi får ett svar.

President Harold B. Lee lärde: "Var och en av oss, om vi vill uppnå fullkomning, måste någon gång ställa oss själva denna fråga: 'Vad är det som fattas?'"⁵

fick maningen att han behövde tänka mer på sabbatsdagen och hålla den helig. Han beslöt att ägna söndagen åt att tjäna Herren – att lägga sina kurser åt sidan och istället studera evangeliet. Denna lilla anpassning gav honom den frid och balans som han sökte.

För flera år sedan läste jag i en av kyrkans tidningar om en ung kvinna som flyttat hemifrån för att börja på universitetet. Hon låg efter i sina kurser, hade inte det sociala liv som hon hoppats på, och var olycklig i största allmänhet. Till slut knäböjde hon en dag och utbrast: "Vad kan jag göra för att förbättra mitt liv?" Den Helige Anden viskade: "Res dig upp och städa ditt rum." Denna maning kom som en total överraskning men var precis det avstamp hon behövde. När hon tagit sig tid att organisera och göra i ordning, kände hon hur Anden fyllde rummet och lättade hennes hjärta.

Den Helige Anden säger inte åt oss att ändra allt på en gång. Om han gjorde det skulle vi bli missmodiga och ge upp. Anden arbetar med oss i vår egen takt, ett steg i taget, eller som Herren lärt oss, "rad på rad, bud på bud ... Och välsignade är de som hörsammar mina bud ... Ty åt den som tar emot skall jag ge mer."⁶ Om den Helige Anden till exemplet har manat dig att säga tack oftare, och du följer den maningen, så känner han kanske att det är dags för dig att gå vidare till någonting svårare, som att säga "Förlåt, det var mitt fel."

Ett perfekt tillfälle att fråga "Vad är det mer som fattas?" är när vi tar sakramentet. Aposteln Paulus sa att det är ett tillfälle när var och en av oss kan rannsaka sig själv.⁷ I denna vördnadsfulla miljö, när vi vänder våra tankar mot himlen, kan Herren milt tala om för oss vad vi behöver arbeta på härnäst.

Jag kände en trofast mor som ödmjukade sig och frågade: "Vad hindrar mig från att utvecklas?" I hennes fall kom svaret från Anden omedelbart: "Sluta klaga." Detta svar överraskade henne. Hon hade aldrig sett sig själv kverulant. Men budskapet från den helige Anden var glasklart. Under de dagar som följde blev hon mer medveten om sin ovana att klaga. Tacksam mot maningen om förbättring, beslöt hon att räkna sina välsignelser istället för sina svårigheter. Inom några dagar kände hon Andens varma bifall.

En ödmjuk ung man som inte verkade kunna hitta den rätta unga kvinnan, gick till Herren för att få hjälp: "Vad hindrar mig från att vara den rätte?" frågade han. Svaret kom till hans hjärta

och sinne: "Vårda ditt språk." I det ögonblicket insåg han att flera raa uttryck hade blivit en del av hans vokabulär och han beslöt att ändra på det.

En ensamstående syster ställde modigt frågan: "Vad behöver jag ändra på?" och Anden viskade till henne: "Avbryt inte andra när de pratar." Den Helige Anden ger verkligen personligt anpassade råd. Han är en fullständigt ärlig följeslagare och säger saker som ingen annan vet eller vågar säga.

En hemvänd missionär kände sig stressad av sitt mycket hektiska schema. Han försökte få tid för arbete, studier, familj och ett ämbete i kyrkan. Han bad Herren om råd: "Hur kan jag känna frid trots allt som jag behöver göra?" Svaret var inte det han hade väntat sig. Han

Liksom ni har jag genom åren ofta fått budskap från Anden som visat mig vad jag kan förbättra. Jag vill berätta om några personliga exempel på budskap som jag tagit till mig: Maningarna har innefattat:

- Höj inte rösten.
- Bli organiserad, skapa en daglig lista över vad som behöver göras.
- Ta hand om din kropp bättre genom att äta mer frukt och grönsaker.
- Besök templet oftare.
- Ta dig tid att tänka efter innan du ber.
- Be din fru om råd.
- Och ha tålmod när du kör, överskrid inte hastighetsbegränsningen. (Den där sista arbetar jag fortfarande på.)

Det är Frälsarens försoningsoffer som gör fullkomlighet eller helgelse möjlig. Vi skulle aldrig klara det själva, men Guds nåd är tillräcklig för att hjälpa oss. Som äldste David A. Bednar en gång påpekade: "De flesta av oss förstår att försoningen är avsedd för syndare. Men jag är inte så säker på att vi vet och förstår att försoningen också är avsedd för heliga – för goda män och kvinnor som är lydiga och värdiga och samvetsgranna, och som strävar efter att bli bättre."⁸

Jag vill föreslå att var och en av er inom en snar framtid deltar i en andlig övning, kanske rentav ikväll när ni ber. Ställ ödmjukt följande fråga till Herren: "Vad hindrar mig från att utvecklas?" Med andra ord: "Vad är det mer som fattas?" Vänta sedan tyst på ett svar. Om du är uppriktig, blir svaret snart tydligt. Det blir en uppenbarelse som är menad för just dig.

Kanske säger Anden att du måste förlåta någon. Eller så kanske budskapet är att du ska vara mer selektiv i fråga om de filmer du ser eller den musik du lyssnar på. Anden kanske

manar dig att vara mer ärlig i din yrkesutövning eller mer generös med dina fasteoffer. Möjligheterna är oändliga.

Anden kan visa oss våra svagheter men han kan också visa oss våra starka sidor. Ibland måste vi fråga vad vi gör rätt så att Herren kan lyfta och uppmuntra oss. När vi läser våra patriarkaliska välsignelser påminns vi om att vår himmelske Fader känner till vår gudomliga potential. Han gläds varje gång vi tar ett steg framåt. För honom är vår riktning mycket viktigare än vår hastighet.

Var ihärdiga, bröder och systrar, men bli aldrig modfällna. Vi behöver gå bortom graven innan vi faktiskt når fullkomlighet, men här under jordelivet kan vi lägga grunden. "Det är vår plikt att vara bättre i dag än vi var i går och att vara bättre i morgon än vi är i dag."⁹

Om andlig tillväxt inte är prioriterad i våra liv, om vi inte är på den stadiga förbättringens kurs, går vi miste om de viktiga erfarenheter som Gud vill ge oss.

För många år sedan läste jag dessa ord av president Spencer W. Kimball som gjorde stort intryck på mig. Han

sa: "Jag har förstått att där det finns ett bedjande hjärta, en hunger efter rättfärdighet, där synder överges och Guds bud efterlevs, utgjuter Herren mer och mer ljus, tills det slutligen finns kraft att tränga igenom himlens slöja. ... En person med sådan rättfärdighet har det ovärderliga löftet att en dag får se Herrens ansikte och veta att han är Gud."¹⁰

Det är min bön att denna fulländade erfarenhet en dag kan bli vår om vi låter den Helige Anden leda oss hem. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 5:48.
2. Neal A. Maxwell, "Vittna om den storslagna och underbara försoningen", *Liahona*, apr. 2002, s. 9.
3. Matt. 19:20.
4. Matt. 19:21.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee* (2000), s. 197.
6. 2 Ne. 28:30.
7. Se 1 Kor. 11:28.
8. David A. Bednar, "Försoningen och jordelivets resa", *Liahona*, apr. 2012, s. 14.
9. Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst. av Bruce R. McConkie, 3 band (1954–1956), 2:25.
10. Se Spencer W. Kimball, "Ge Herren din lojalitet", *Nordstjärnan*, nov. 1981, s. 3.

Äldste Francisco J. Viñas
i de sjuttios kvorum

Guds behagliga ord

Guds behagliga ord lär oss behovet av ständig omvändelse i våra liv, så att vi kan behålla den Helige Andens inflytande.

Många av oss som deltar i den här konferensen har kommit "för att få höra Guds behagliga ord, ja, det ord som helar den sårade själen" (Jakobs bok 2:8). Det ordet återfinns i skrifterna och i budskapen från våra ledare och det ger oss hopp och tröst i svårigheternas mörker.

Genom våra upplevelser lär vi oss att vår glädje i den här världen inte är fullkomlig, men i Jesus Kristus är vår glädje fullkomlig (se L&F 101:36). Han ger oss styrka så att vi inte behöver uppleva något slag av lidande som inte kan uppslukas av hans glädje (se Alma 31:38).

Vårt hjärta kan fyllas av vanda när vi ser en närstående lida av en hemsk sjukdom.

En närståendes död kan efterlämna ett tomrum i själen.

När några av våra barn vandrar bort från evangeliets stig kan vi känna skuld och ovisshet om deras eviga bestämmelse.

Hoppet om att uppnå celestialt äktenskap och bilda familj här i livet kan börja falna allt eftersom tiden går.

När de som borde älska oss utsätter oss för övergrepp kan det lämna djupt smärtsamma sår i själen.

Otrohet kan förstöra en relation som vi hoppades skulle vara för evigt.

Dessa och många andra svårigheter som är förbundna med det här prövotillståndet får oss ibland att ställa samma fråga som profeten Joseph Smith ställde: "O Gud, var är du?" (L&F 121:1).

I de här svåra stunderna i livet ger Guds behagliga ord som helar den sårade själen, ett tröstens budskap till hjärta och sinne:

"Frid vare med din själ. Dina motgångar och dina lidanden skall endast vara ett ögonblick,

och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden" (L&F 121:7–8).

Guds behagliga ord fyller oss med hopp, eftersom vi vet att den som är trofast i prövningar får en större lön i himmelriket och att "efter många prövningar kommer välsignelser" (se L&F 58:3–4).

Guds behagliga ord, talat genom profeterna, ger oss vissheten att vår eviga besegling, uppburen genom vår trofasthet mot de gudomliga löften som gavs oss för vårt tappra tjänande i sanningens tjänst, är till välsignelse för oss och våra efterkommande (se Orson F. Whitney, i Conference Report, apr. 1929, s. 110).

Det ger oss också visshet om att vi, efter att ha levt trofasta liv, inte ska gå miste om någon välsignelse för att vi inte har gjort vissa saker, om vi aldrig fick tillfälle att göra dem. Om vi har levt trofast ända till döden, får vi "alla välsignelser, den upphöjelse och den härlighet som varje man eller kvinna [som har fått den möjligheten] får" (se *The Teachings of Lorenzo Snow*,

sammanst. av Clyde J. Williams [1984], s. 138).

Men det är viktigt att förstå att lidande och prövning i viss mån också kan drabba oss om vi inte i sanning omvänder oss från våra synder. President Marion G. Romney lärde: "De lidanden och kval som människor här på jorden får utstå är följden av synder de inte omvänt sig från eller fått förlåtelse för. ... Liksom lidande och sorg följer på synd, följer lycka och glädje på syndernas förlåtelse" (i Conference Report, apr. 1959, s. 11).

Varför orsakar brist på omvändelse lidande och smärta?

Ett möjligt svar är att "ett straff bifogades och en rättvis lag gavs som åstadkom samvetskval för människan" (Alma 42:18; se också vers 16). Profeten Joseph Smith lärde att vi fördömer oss själva och att det är besvikelsens plåga i vårt sinne som gör detta lika plågsamt som sjön som brinner av eld och svavel (se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 222).

Om vi försöker stilla vårt samvete genom att "urskulda [oss] på minsta vis för [våra] synder" (Alma 42:30) eller genom att försöka skylta dem, resulterar det bara i att vi förnärmar Anden (se L&F 121:37) och uppskjuter vår omvändelse. Det här slagets lindring, förutom att den är tillfällig, orsakar till sist mer smärta och sorg i våra liv och förminskar vår möjlighet att ta emot syndernas förlåtelse.

Även för det här slagets lidande ger Guds behagliga ord tröst och hopp: Det låter oss veta att det finns lindring från smärtan som orsakas av syndens följder. Lindringen kommer av Jesu Kristi försoningsoffer och gör verkan om vi utövar tro på honom, omvänder oss och lyder hans bud.

Det är viktigt att vi inser att liksom syndernas förlåtelse är omvändelse en process och inte något som sker i ett visst ögonblick. Den kräver att vi verkligen går igenom alla dess steg.

När vi till exempel tar del av sakramentet, visar vi Herren att vi alltid vill

minnas honom och hålla hans bud. Det är ett uttryck för vår uppriktiga avsikt.

I samma ögonblick som vi börjar minnas honom och hålla hans bud varje dag – inte bara på sabbatsdagen – börjar våra synders förlåtelse gradvis träda i kraft och hans löfte att vi alltid ska ha hans Ande hos oss börjar uppfyllas.

Utan den verkliga lydnad som måste åtfölja vår avsikt, kan verkningarna av förlåtelsen snart försvinna och Anden börja dra sig undan oss. Vi riskerar då att ära honom med våra läppar medan vi fjärrar vårt hjärta från honom (se 2 Ne. 27:25).

Förutom att trösta oss, varnar Guds behagliga ord oss för att processen att ta emot våra synders förlåtelse kan avbrytas om vi blir snärjda "i världens fåfångligheter", men den återupptas genom tro, om vi uppriktigt omvänder och ödmjukar oss (se L&F 20:5–6).

Vilka kan några av dessa fåfångligheter vara, som kan avbryta processen att ta emot våra synders förlåtelse och

San Pedro, Belize

som har med sabbatens helgande att göra?

Några exempel är att komma sent till sakramentsmötet utan giltig anledning, att komma dit utan föregående självrannsakan, att ovärdigt äta av brödet och dricka av bägaren (se 1 Kor. 11:28); och att komma dit utan att först ha bekänt våra synder och bätt Gud om förlåtelse för dem.

Andra exempel: att vara vanvördiga genom att skicka och ta emot meddelanden i elektroniska enheter, lämna mötet efter att ha tagit del av sakramentet och ägna oss åt sådant hemma som inte är lämpligt för denna heliga dag.

Vad kan det bero på att vi, med vetskap om allt det här, ofta underlåter att helga sabbatsdagen?

I Jesajas bok finner vi ett svar som, även om det handlar om sabbaten, också kan tillämpas på andra bud som vi måste hålla: "Om du hindrar din fot på sabbaten att göra vad du har lust till på min heliga dag" (Jes. 58:13).

Nyckelorden är "hindra din fot ... att göra vad du har lust till", med andra ord, vi bör göra Guds vilja. Ofta strider vår vilja – som formas av den naturliga

människans begär, böjelser och lidelser – mot Guds vilja. Profeten Brigham Young lärde att "när en människas vilja, lidelser och känslor fullkomligt underkastas Gud och hans krav, helgas den människan. Det innebär att min vilja uppslukas av Guds vilja, som leder mig till allt gott och slutligen kröner mig med odödlighet och evigt liv" (*Deseret News*, 7 sep. 1854, s. 1).

Guds behagliga ord inbjuder oss att tillämpa kraften i Kristi försoning på oss själva och förlikas med hans vilja – och inte med djävulens och köttets vilja – så att vi genom hans nåd kan bli frälsta (se 2 Ne. 10:24–25).

Guds behagliga ord som vi tar del av i dag lär oss behovet av ständig omvändelse i våra liv, så att vi kan behålla den Helige Andens inflytande så länge som möjligt.

Den helige Andens sällskap gör oss till bättre människor. Den "viskar frid och glädje till [våra] själar. Den tar bort illvilja, hat, avund, stridighet och allt ont från [våra] hjärtan, och [vår] hela önskan kommer att vara att göra gott, frambringa rättfärdighet och bygga upp Guds rike" (se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 97–98).

Under den Helige Andens inflytande blir vi inte förorättade, inte heller förorättar vi andra. Vi känner oss gladare och våra sinnen är renare. Vår kärlek till andra växer. Vi är mer villiga att förlåta och sprida glädje bland dem vi har omkring oss.

Vi är mer tacksamma för andras framgångar och vi söker efter det goda hos andra.

Det är min bön att vi kan få uppleva glädjen som kommer av en strävan att leva i rättfärdighet och att vi ska kunna behålla den Helige Andens sällskap i våra liv genom uppriktig och ständig omvändelse. Vi blir då bättre människor och våra familjer välsignas. Om de här principerna vittnar jag i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kворum

Mönstergillt och på Bristol-sättet: Var tempelvärdig – i goda tider och dåliga tider

Att hålla oss till heliga evangelieprinciper gör oss tempelvärdiga, och det gör det möjligt för oss att finna lycka här i livet och leder oss tillbaka till vårt himmelska hem.

Profeten Lehi förkunnade: "Om det inte finns någon rättfärdighet finns det ingen lycka."¹

Motståndaren har lyckats plantera en myt i sinnet hos många människor. Han och hans utsända förkunnar att det verkliga valet står mellan lycka och nöje *nu, i det här livet* och lycka i ett *kommande liv* (som motståndaren hävdar kanske inte finns). Den myten är ett falskt val, men är mycket förförisk.²

Guds lycksalighetsplans yttersta avsikt är att rättfärdiga lärjungar och förbundsfamiljer ska vara förenade i kärlek, harmoni och frid i det här livet³ och uppnå celestial härlighet i evigheterna med Gud Fadern, vår Skapare och hans älskade Son Jesus Kristus, vår Frälsare.⁴

När jag var en ung missionär i den brittiska missionen, var mitt första

arbetsområde det som då var Bristols distrikt. En av de lokala ledarna i kyrkan betonade att missionärerna i det området skulle uppföra sig "mönstergillt och på Bristol-sättet".

Först förstod jag inte poängen han ville få fram. Snart lärde jag mig ursprunget av och innebörden i sjömanstermen "mönstergillt och på Bristol-sättet". En tid var Bristol den näst mest använda hamnen i Storbritannien. Den hade mycket hög tidvattensskillnad, 13 meter, den näst högsta i världen. Vid ebb, när vattnet drog sig tillbaka, hamnade de gamla fartygen på botten och lade sig på sidan, och om fartygen inte var välbyggda, blev de skadade. Dessutom ramlade allt som inte var noggrant stuvat eller fastsurrat omkring helt kaotiskt och förstördes eller skadades.⁵ När jag förstod vad frasen innebar, var det tydligt att den här ledaren sa åt oss att vi som missionärer måste vara rättfärdiga, följa reglerna och vara beredda på svåra situationer.

Samma utmaning gäller oss alla. Jag vill påstå att "mönstergillt och på Bristol-sättet" är detsamma som "tempelvärdiga" – i både goda och dåliga tider.

Tidvattnets skiftningar i Bristolkanalen är ju ganska förutsägbara och man kan förbereda sig inför dem, men livets stormar och frestelser är ofta oförutsägbara. Men ett vet vi: De kommer! För att klara av de utmaningar och svårigheter som vi alla oundvikligen ställs inför, krävs det rättfärdig förberedelse och användning av gudomligt givet beskydd. Vi måste bestämma oss för att vara tempelvärdiga oavsett vad som händer oss. Om vi är beredda ska vi inte frukta.⁶

Glädjen i det här livet och lyckan i det kommande livet är förenade av rättfärdighet. Även under perioden mellan döden och uppståndelsen, ska "deras andar som är *rättfärdiga* tas emot i ett lyckotillstånd som kallas paradiset, ett vilotillstånd, ett fridstillstånd".⁷

I början av sin jordiska verksamhet i Israel och senare bland nephiterna,

Ovan: Precis som för de gamla skeppen i Bristols hamn finns det tider när tidvattnet går ut och det verkar som om allt som håller oss uppe försvinner. I sådana prövningar håller efterlevnad och bibehållande av tempelvärdiga liv samman allt som betyder något. Till höger: Utövande av självkontroll och att leva rättfärdigt stärker vår förmåga att motstå frestelser.

talade Frälsaren om ämnet lycka både i det här livet och i evigheten. Han betonade förrättningarna, men han lade också stor vikt vid moraliskt beteende. Lärjungarna skulle till exempel väl-signas om de hungrade och törstade efter rättfärdighet, var barmhärtiga, var rena i hjärtat, skapade frid och följde andra grundläggande moraliska principer. Det är tydligt att vår Herre Jesus Kristus betonade, som en grundläggande lärosats, både en rättfärdig inställning och rättfärdiga handlingar i det dagliga livet. Hans lärdomar inte bara ersatte och stod över delarna i moselagen,⁸ utan förkastade också människors falska filosofier.

I många århundraden har Jesu Kristi evangelium inspirerat trosriktningar och upprättat normer för vad som är

rätt, önskvärt och moraliskt och som åstadkommer lycka, sällhet och glädje. Men de principer och den grundläggande moral som Frälsaren lärde utsätts för allvarliga angrepp i dagens värld. Kristendomen är under attack. Många tror att vad som är moraliskt har i grunden förändrats.⁹

Vi lever i svåra tider. Det finns en ökad benägenhet att "kalla det onda gott och det goda ont"¹⁰. En värld som betonar självförhärligande och sekularism ger orsak till stor oro. En framstående skribent, inte av vår tro, har uttryckt det så här: "Tyvärr ser vi föga bevis på att människor faktiskt är lyckligare i vår tid eller att deras barn har det bättre eller att det är väl beställt med den sociala rättvisan eller att sjunkande äktenskapstrender och uttunnade

släktträd ... lovar något annat än större ensamhet för majoriteten och stagnation på det hela taget."¹¹

Som lärjungar till Frälsaren förväntas vi planera och förbereda oss. I planen för lycka är den moraliska handlingsfriheten en central organiserande princip och våra val är betydelsefulla.¹² Frälsaren betonade det här under sin verksamhet, till exempel genom sina liknelser med de oförståndiga jung-

frurna och talenterna.¹³ I båda dessa berömda Frälsaren förberedelse och handling och fördömde uppskjutande och lättja.

Jag inser att trots den överväldigande glädje som finns i Guds plan, kan den ibland kännas avlägsen och avskuren från våra nuvarande omständigheter. Den kan kännas utom räckhåll för oss kämpande lärjungar. Från vårt begränsade perspektiv kan dagens frestelser och förströelser verka lockande. Lönen för att motstå frestelserna kan å andra sidan verka avlägsen och ouppnåelig. Men sann kunskap om Faderns plan uppenbarar att rättfärdighetens belöningar kan fås redan nu. Ogudaktighet, såsom omoraliska

handlingar, är aldrig svaret. Alma sa det tydligt till sin son Corianton: "Se, jag säger dig: Ogudaktighet har aldrig inneburit lycka."¹⁴

Vår lära framläggs tydligt av Amulek i Alma 34:32: "Ty se, detta liv är tiden för människorna att bereda sig att möta Gud, ja se, detta livets dag är dagen för människorna att utföra sina verk."

Hur förbereder vi oss då i sådana svåra tider? Förutom att vara tempelvärdig, finns det många andra principer som bidrar till rättfärdighet. Jag ska betona tre.

För det första: Rättfärdig självkontroll och rättfärdigt handlande

Jag tror att vår kärleksfulle Fader i himlen måste se på oss lika roat som vi ser på våra små barn när de lär sig och växer. Alla snubblar vi och faller medan vi får erfarenhet.

Jag uppskattade konferenstalet som president Dieter F. Uchtdorf höll 2010¹⁵ om det berömda marshmallow-experiment som genomfördes vid Stanford University på 1960-talet. Ni minns att fyraåringar fick en enda marshmallow, Om de kunde vänta i 15 till 20 minuter utan att äta upp den, skulle de få en marshmallow till. Videor har framställts som visar de avledningar som många barn använde för att undvika att äta sin marshmallow. En del lyckades inte.¹⁶

Förra året skrev den som ursprungligen utförde experimentet, dr. Walter Mischel, en bok där han sa att studien delvis växte fram ur hans problem med självkontroll och hans eget rökberoende. Han blev särskilt orolig efter att medicinalstyrelsens rapport 1964 drog slutsatsen att rökning orsakade lungcancer.¹⁷ Efter årtals studier rapporterade en av hans kolleger att "självkontroll är som en muskel: Ju mer man använder den, desto starkare blir

den. Att undvika något frestande en gång hjälper dig utveckla förmågan att motstå andra frestelser i framtiden."¹⁸

En princip för evig utveckling är att när vi utövar självkontroll och lever rättfärdigt så stärker vi vår förmåga att motstå frestelser. Det gäller både det andliga och det timliga.

Våra missionärer är utmärkta exempel. De utvecklar kristuslika egenskaper och betonar lydnad och andlighet. De förväntas följa ett rigoröst schema och använda sina dagar till att tjäna andra. De har ett anspråkslöst, konservativt yttre i stället för den slarviga och osedliga klädsel som är så vanlig i dag. Deras beteende och yttre förmedlar ett moraliskt, allvarligt budskap.¹⁹

Vi har ungefär 230 000 unga människor som nu verkar som missionärer eller som återvänt från missionärstjänst under de senaste fem åren. De har utvecklat utomordentlig andlig styrka och självdisciplin som behöver ständigt utövas för att de här egenskaperna inte ska förtvina liksom muskler som inte används. Vi behöver alla utveckla och uppvisa ett uppträdande och ett yttre som förkunnar att vi är Kristi sanna efterföljare. De som överger antingen ett rättfärdigt sätt att leva eller ett sunt, anspråkslöst yttre utsätter sig för livsstilar som medför varken glädje eller lycka.

Det återställda evangeliet ger oss en guide till planen för lycka och motiverar oss att försöka förstå och utöva självkontroll och undvika frestelser. Det lär oss också hur vi ska omvända oss när överträdelse skett.

För det andra: Att helga sabbaten ökar rättfärdigheten och skyddar familjen

Den tidiga kristna kyrkan ändrade firandet av sabbaten från lördag till söndag till minne av Herrens uppståndelse. Andra grundläggande heliga avsikter

med sabbaten förblev oförändrade. För judar och kristna symboliserar sabbaten Guds mäktiga verk.²⁰

Min fru och jag och två av mina kolleger med fruar, deltog nyligen i en judisk sabbat på inbjudan av en kär vän, Robert Abrams och hans fru Diane i deras hem i New York.²¹ Det började med inledningen av den judiska sabbaten på fredag kväll. Fokus var på att ära Gud som Skaparen. Det började med en välsignelse över familjen och en sabbatspsalm.²² Vi deltog i ceremoniell handtvagning, när brödet välsignades, bönerna, en koshermåltid, uppläsning ur skriften och sjungandet av sabbatssånger i högtidlig sinnesstämning. Vi lyssnade till de hebreiska orden och följde med i den engelska översättningen. De viktigaste skriftställen lästes ur Gamla testamentet, som också vi håller kärt, ur Jesaja som förkunnar att sabbaten är en lust²³ och ur Hesekiel om att sabbaten ska vara "ett tecken mellan mig och er, för att ni skall inse att jag är Herren, er Gud".²⁴

Det största intrycket från den underbara kvällen var familjekärlek, hängivenhet och ansvarighet inför Gud. När jag tänkte på den här händelsen, tänkte jag på den extrema förföljelse som judarna upplevt under århundraden. Att helga sabbaten hade varit "ett evigt förbund" som bevarat och välsignat det judiska folket som uppfyllelse av skriftens ord.²⁵ Det har också bidragit till det enastående familjelivet och lyckan som ses i många judars liv.²⁶

För medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är helgandet av sabbaten en form av rättfärdighet som välsignar och stärker familjer, förenar oss med Skaparen och förökar glädjen. Sabbaten kan hjälpa till att skilja oss från det som är lättsinnigt, olämpligt och omoraliskt. Den låter oss vara i världen men inte av världen.

Under de senaste sex månaderna har en anmärkningsvärd förändring skett i kyrkan. Det har varit medlemmarnas gensvar på första presidentskapets och de tolv apostlarnas kворums förnyade betoning på sabbaten samt president Russell M. Nelsons uppmaning att göra sabbaten till en lust och en glädje.²⁷ Många medlemmar förstår att verkligt helgande av sabbaten är en tillflykt undan livets stormar. Det är också ett tecken på vår hängivenhet mot vår Fader i himlen och ökad insikt om sakramentsmötets helighet. Vi har långt kvar, men vi har en underbar början. Jag uppfordrar oss alla att fortsätta ta till oss detta råd och förbättra vår gudsdyrkan på sabbaten.

För det tredje: Gudomligt beskydd ges när vi är rättfärdiga

Enligt Guds plan välsignas vi med den Helige Andens gåva. Den gåvan är "rättigheten att när man är värdig ha den Helige Andens sällskap"²⁸. Den medlemmen av Gudomen verkar renande om evangeliet sätts främst i livet. Han är också en röst som varnar för ondska och en röst till skydd mot fara. När vi seglar på livets hav är det viktigt att vi följer den Helige Andens maningar. Anden hjälper oss undgå frestelser och faror, samt tröstar och leder oss genom svårigheter. "Andens

frukt ... är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet."²⁹

Att hålla oss till heliga evangelieprinciper gör oss tempelvärdiga, och det gör det möjligt för oss att finna lycka här i livet och leder oss tillbaka till vårt himmelska hem.

Mina kära bröder och systrar, livet är inte lätt och är inte avsett att vara det. Det är en tid för prövning. Liksom de gamla skeppen i Bristols hamn finns det tider när tidvattnet går ut och det verkar som om allt som håller oss uppe här i världen försvinner. Vi kan slå i botten och till och med välta över på sidan. I sådana prövningar lovar jag er att efterlevnad och bibehållande av tempelvärdiga liv håller samman allt som betyder något. De ljuva välsignelserna frid, lycka och glädje, tillsammans med välsignelserna evigt liv och celestial härlighet med vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus, blir då verklighet. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

- 2 Ne. 2:13. Det här skriftstället är en del av en parallellism i Mormons bok. Det är intressant att många av profeterna vars skrifter och predikningar medtagits i Mormons bok använde detta litterära grepp för att betona viktiga begrepp inom läran. Se till exempel 2 Ne. 9:25 (Jakob) och 2 Ne. 11:7 (Nephi).
- Se 2 Ne. 28.
- Se 4 Ne. 1:15–17.
- Se L&F 59:23.

- Se Wiktionary, "shipshape and Bristol fashion".
- Se L&F 38:30.
- Alma 40:12; kursivering tillagd.
- Se KJV Matthew 5, kapitelingress.
- Se Carl Cederstrom, "The Dangers of Happiness", *New York Times*, 19 juli 2015, Sunday Review, s. 8.
- 2 Ne. 15:20.
- Ross Douthat, "Gay Conservatism and Straight Liberation", *New York Times*, 28 juni 2015, Sunday Review, s. 11.
- Se 2 Ne. 2.
- Se Matt. 25:1–30.
- Alma 41:10.
- Se Dieter F. Uchtdorf, "Fortsätt i tålmod", *Liahona*, maj 2010, s. 56.
- Se Walter Mischel, *The Marshmallow Test: Mastering Self-Control* (2014); se också Jacoba Urist, "What the Marshmallow Test Really Teaches about Self-Control", *Atlantic*, 24 Sep. 2014, theatlantic.com.
- Se Mischel, *The Marshmallow Test*, s. 136–138.
- Maria Konnikova, "The Struggles of a Psychologist Studying Self-Control", *New Yorker*, 9 okt. 2014, newyorker.com. Hon citerar Roy Baumeister, en psykologiprofessor vid Florida State University som studerar viljestyrka och självkontroll.
- Se Malia Wollan, "How to Proselytize" *New York Times Magazine*, 19 juli 2015, s. 21. Hon citerar Mario Diaz vid missionärsskolan i Brasilien.
- Se Handledning för skriftstudier, "Sabbatsdagen".
- Äldste Von G. Keetch och hans hustru Bernice, samt John Taylor och hans hustru Jan, var tillsammans med min hustru och mig på en härlig Shabbat med Robert Abrams och hans hustru Diane den 8 maj 2015. Abrams har varit statsåklagare för staten New York under fyra mandatperioder och vän till kyrkan i många år. Abrams hade också inbjudit två av sina judiska kolleger och deras hustrur.
- Sabbatsbordspsalmen *Shalom Aleichem* ("Frid vare med er") sjöngs.
- Se Jes. 58:13–14.
- Hes. 20:20.
- Se 2 Mos. 31:16–17.
- Se Joe Lieberman, *The Gift of Rest: Rediscovering the Beauty of the Sabbath* (2011). Senator Liebermans fina bok beskriver den judiska sabbaten och ger läsaren ytterligare insikt.
- Se Jes. 58:13–14; se också Russell M. Nelson, "Sabbaten är en lust och en glädje", *Liahona*, maj 2015, s. 129–132.
- Handledning för skriftstudier, "Helige Anden, den".
- Gal. 5:22.

Framlagd av president Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Bröder och systrar, president Monson har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för ert stöd genom röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Röstningen har noterats.

Det är föreslaget att vi stödjer Russell M. Nelson som president för de tolv apostlarnas kворum och följande bröder som medlemmar av det kворumet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, och som nya medlemmar i tolv apostlarnas kворum Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson och Dale G. Renlund.

De som instämmer kan visa det med uppräckt hand.

Om någon är emot kan det visas.

Röstningen har noterats.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det. Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Röstningen har noterats.

I och med att de kallats att verka som medlemmar i de tolv kворum avlöser vi härmed Ronald A. Rasband som medlem i presidentskapet för de sjuttio samt äldste Rasband och äldste Dale G. Renlund som medlemmar i de sjuttios första kворum.

De som tillsammans med oss vill visa sin uppskattning kan visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser med tack för deras hängivna tjänande äldste Don R. Clarke som medlem i de sjuttios första kворum och äldsterna Koichi Aoyagi och Bruce A. Carlson som medlemmar i de sjuttios andra kворum

och ger dem titeln generalauktoritet emeritus.

De som vill instämna i vårt tack för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Vi avlöser likaså Serhii A. Kovalov som områdessjuttio.

De som med oss vill visa sin uppskattning för hans tjänande kan nu visa det.

Vid detta tillfälle noterar vi att broder John S. Tanner avlösts som förste rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap och broder Devin G. Durrant som andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap. Som tidigare tillkännagivits har broder Tanner utnämnts till rektor för BYU-Hawaii.

Alla som vill instämna i vårt tack till dessa bröder för deras utmärkta tjänande och hängivenhet, kan visa det.

Broder Devin G. Durrant har kallats som förste rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap och broder Brian K. Ashton som andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap.

Alla som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det.

Röstningen har noterats. Vi ber dem som har röstat emot något av förslagen att kontakta sina stavspremier.

Bröder och systrar, vi tackar er för er tro och era böner till förmån för kyrkans ledare.

Vi ber nu de nya medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum inta sina platser på förhöjningen. De får tillfälle att tala till oss i morgon förmiddag. ■

Äldste Robert D. Hales

i de tolv apostlarnas kворum

Att möta utmaningarna i dagens värld

De val ni gör – missionstjänst, utbildning, äktenskap, yrke och tjänande i kyrkan – formar er eviga bestämelse.

Mycet har skrivits och sagts om dagens generation unga vuxna. Forskning visar att många väjer sig för organiserad religion. Många är skuldsatta och arbetslösa. En majoritet tycker om äktenskapet som *idé*, men många tvekar att ta steget. Ett växande antal vill inte ha barn. Utan evangeliet och inspirerad vägledning vandrar många på främmande vägar och går vilse.

Lyckligtvis ligger unga vuxna medlemmar i kyrkan efter i dessa oroande trender, delvis därför att de välsignats med evangeliets plan. Den eviga planen innefattar att hålla fast vid ledstången av järn – att hålla sig till Guds ord och hans profeters ord. Vi behöver gripa fastare tag i ledstången som leder oss tillbaka till honom. Det är dags för oss alla att välja.¹

När jag som pojke var på väg att göra ett illa övervägt val, sa min far ibland: "Robert, rätta upp och flyg rätt!" Det har nog hänt er också. På samma tydliga sätt vill jag tala särskilt till er, våra ädla unga vuxna, för "min själ gläds åt att tala tydligt ... så att [vi] kan få kunskap"².

Ni lever i en kritisk tid av era liv. De val ni gör – missionstjänst,

utbildning, äktenskap, yrke och tjänande i kyrkan – formar er eviga bestämelse. Det betyder att ni alltid är förutseende och ser mot framtiden.

Som pilot i flygvapnet lärde jag mig den här principen: Flyg aldrig medvetet in i ett åskväder. (Jag ska inte gå in på hur jag lärde mig det.) Flyg istället runt det, ta en annan väg eller vänta på att stormen ska dra bort innan ni landar.

Älskade unga vuxna bröder och systrar, jag vill hjälpa er att "flyga rätt" i de sista dagarnas annalkande stormar. Ni är piloterna. Ert ansvar är att tänka på följderna av varje val ni gör. Fråga er själva: "Om jag gör det här valet, vad är det värsta som kan hända?" Dina rättfärdiga val hindrar dig från att komma ur kurs.

Tänk på det: Om du väljer att inte dricka alkohol, blir du inte alkoholist! Om du väljer att aldrig skuldsätta dig, undviker du risken att gå i konkurs!

Ett av syftena med skrifterna är att visa oss hur rättfärdiga människor reagerar på frestelser och ondska. Kort sagt, de undvek dem! Josef flydde från Potifars hustru.³ Lehi tog sin familj och lämnade Jerusalem.⁴ Maria och Josef flydde till Egypten för att undkomma

Herodes onda plan.⁵ Vid varje tillfälle varnade vår himmelske Fader dessa troende. På liknande sätt hjälper han oss veta om vi ska slåss, fly eller följa den inre känsla som omständigheterna skapar. Han talar till oss genom bön,

Drammen, Norge

och när vi ber är den Helige Anden med oss och vägleder oss. Vi har skrifterna, levande profeters lärdomar, patriarkaliska välsignelser, råd från inspirerade föräldrar, prästadömsledare och biorganisationers ledare och, framför allt, genom Andens milda, stilla röst.

Herren håller alltid sitt löfte: "Jag skall leda er."⁶ Frågan är bara, låter vi honom leda oss? Lyssnar vi till hans röst och till hans tjänares röst?

Jag vittnar om att när du är där för Herren, är han där för dig.⁷ Om du älskar honom och håller hans bud är hans Ande hos dig och vägleder dig. "Förlita dig på den Ande som leder till att göra gott. ... Härigenom skall du lära känna, allt ... som hör rättfärdigheten till."⁸

Med de principerna som grund, får jag ge några praktiska råd?

Många i er generation ställs inför förkrossande skulder. När jag var ung vuxen, var min stavspresident investerare på Wall Street. Han lärde mig: "Du är rik om du kan leva nöjd inom dina tillgångar." Hur kan du göra det? Betala ditt tionde och spara sedan! När du tjänar mer, spara mer. Tävla inte med andra om att ha dyra leksaker. Köp inte sådant som du inte har råd med.

Många unga vuxna i världen skuldsätter sig för att få en utbildning, bara för att upptäcka att kostnaden för skolgången är högre än vad de kan betala tillbaka. Sök stipendier och anslag. Skaffa ett deltidsarbete om möjligt, för att bidra till kostnaderna. Det kräver en del uppoffringar, men det hjälper dig att lyckas.

Utbildning förbereder dig för bättre anställningsmöjligheter. Den placerar dig i ett bättre läge att kunna tjäna och välsigna människor omkring dig. Den sätter dig på vägen till livslångt

lärande. Den stärker dig i kampen mot okunnighet och villfarelse. Som Joseph Smith lärde: "Kunskap gör slut på mörker, ovisshet och tvivel, ty sådant kan inte existera där kunskap finns. ... I kunskap ligger makt."⁹ "Att vara lärd är bra om man hörsammar Guds råd."¹⁰ Utbildning förbereder dig för vad som väntar, inklusive äktenskap.

Återigen, får jag tala tydligt? Vägen som leder till äktenskap går genom den terräng som kallas dejting! Dejting ger möjlighet till långa samtal. När ni dejtar, lär er allt ni kan om varandra. Lär känna varandras familjer när det är möjligt. Är era mål förenliga? Delar ni samma känslor för buden, Frälsaren, prästadömet, templet, föräldraskap, ämbeten i kyrkan och att tjäna andra? Har ni sett varandra under stress, reagera på framgång och misslyckande, stå emot ilska och handskas med bakslag? Drar personen du dejtar ner andra eller bygger upp dem? Är hans eller hennes inställning och språk och

uppförande något som du vill leva med varje dag?

Med detta sagt: Ingen av oss gifter sig med *fullkomlighet*, vi gifter oss med *potential*. Ett rätt äktenskap handlar inte bara om vad jag vill. Det handlar också om vad hon – som kommer att vara min livskamrat – vill och behöver att jag är.

För att tala tydligt, dejta er inte igenom hela tjugooårsaldern bara för att "ha roligt", och därmed fördröja äktenskap till förmån för andra intressen och aktiviteter. Varför då? Eftersom dejting och äktenskap inte är slutmål. De är porten till den plats du slutligen vill komma till. "Därför skall en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru."¹¹

Ditt ansvar nu är att vara värdig den person som du vill gifta dig med. Om du vill gifta dig med en sund, attraktiv, ärlig, glad, hårt arbetande, andlig person, *var* en sådan person. Om du *är* en sådan person och du inte är gift, ha tålamod. Vänta på Herren.

Jag vittnar om att Herren känner dina önskningar och älskar dig för din trofasta hängivenhet mot honom. Han har en plan för dig, antingen i det här livet eller i nästa. Lyssna till hans Ande. "Försök ... inte ge Herren råd, utan ta emot råd ur hans hand."¹² I det här livet eller nästa: hans löften blir uppfyllda. "Om [du] är redo skall [du] inte frukta."¹³

Om du inte har överflödande tillgångar, oroa dig inte. En underbar medlem i kyrkan sa nyligen till mig: "Jag fostrade inte mina barn med pengar, jag fostrade dem med tro." Det ligger mycket sanning i det. Börja utöva tro i alla delar av ditt liv. Om du inte gör det, kommer du att drabbas av vad jag skulle kalla "trosförtvinning". Den styrka du behöver för att utöva din tro försvagas. Så utöva din tro varje dag, och du kommer "växa dig starkare och starkare ... och fastare och fastare i tron på Kristus."¹⁴

För att vara redo för äktenskap, se till att du är värdig att ta sakramentet

och inneha en tempelrekommendation. Besök templet regelbundet. Tjåna i kyrkan. Förutom att tjåna i ämbeten i kyrkan, följ Frålsarens exempel – han som helt enkelt "gick omkring och gjorde gott"¹⁵.

Men, du kanske har allvarliga frågor om de val du har framför dig. När jag var ung vuxen sökte jag råd från mina föräldrar och från trofasta, pålitliga rådgivare. En var en prästadömsledare, en annan var en lärare som trodde på mig. Båda sa till mig: "Om du vill ha mitt råd, var redo att följa det." Jag förstod vad det innebar. Välj under bön mentorer som månar om din andliga välfärd. Var försiktig med att ta råd från dina jämnåriga kamrater. Om du vill ha mer än du nu har, sträck dig *uppåt*, inte tvärs över!¹⁶

Kom ihåg att ingen kan sträcka sig uppåt i ditt ställe. Endast *din* tro och dina böner kan göra att du lyfter dig själv uppåt och åstadkomma den mäktiga förändringen i hjärtat. Endast *din* beslutsamhet att vara lydlig kan förändra ditt liv. Tack vare Frålsarens försoningsoffer för dig, finns kraften inom dig.¹⁷ Du har din handlingsfrihet, du har ett starkt vittnesbörd om du är lydlig och du kan följa Anden som vägleder dig.

Nyligen sa en ung filmskapare att han kände sig som en del av "en generation av förlorade söner" – en generation som "söker hopp och glädje och tillfredsställelse, men som letar på helt fel ställen och på fel sätt."¹⁸

I Frålsarens liknelse om den förlorade sonen hade sonen många välsignelser som väntade honom, men innan han kunde göra anspråk på dem, måste han se över sitt liv, sina val och sina omständigheter. Undret som sedan skedde beskrivs i skrifterna med enkla ord: "Han kom till besinning."¹⁹ Får jag uppmana dig att komma till

besinning? I kyrkan, när viktiga beslut måste fattas, håller vi ofta rådsmöten. Familjeråd har ett liknande syfte. Du kan ha vad jag kallar ett "personligt rådsmöte". När du har bett, tillbringa lite tid för dig själv. Tänk på vad som ligger framför dig. Fråga dig själv: "Vilka områden i mitt liv vill jag stärka, så att jag kan stärka andra? Var vill jag vara om ett år? om två år? Vilka val behöver jag göra för att komma dit?" Kom ihåg: du är piloten och du bestämmer. Jag vittnar om att när du kommer till besinning, kommer din himmelske Fader till dig. Med den Helige Andens tröstande hand hjälper han dig då framåt.

Jag bär mitt vittnesbörd om att Gud lever. Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att Frälsaren älskar dig. "Skall vi inte fortsätta i [hans] stora sak? Gå framåt och inte bakåt!"²⁰ När du följer honom, stärker och stöder han dig. Då för han dig till ditt himmelska hem. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 105:35.
2. 2 Ne. 25:4.
3. Se 1 Mos. 39.
4. Se 1 Ne. 2.
5. Se Matt. 2.
6. L&F 78:18.
7. Se L&F 88:63.
8. L&F 11:12, 14.
9. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 264.
10. 2 Ne. 9:29.
11. 1 Mos. 2:24.
12. Jakob 4:10.
13. L&F 38:30.
14. Se Hel. 3:35.
15. Apg. 10:38.
16. Se Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), s. 145.
17. Se L&F 58:28.
18. Nathan Clarkson, i Emma Koonse, "'Confessions of a Prodigal Son' Writer Says 'We Are All Prodigals,' Modern Retelling of Story Aimed at Millennials", *Christian Post*, 26 jan. 2015, christianpost.com.
19. Se Luk. 15:17.
20. L&F 128:22.

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

Se din mor

Ingen kärlek i dödligheten kommer närmare Jesu Kristi rena kärlek än den osjälviska kärlek en hängiven mor känner för sitt barn.

Låt mig instämma med er alla och välkomna äldste Ronald A. Rasband, äldste Gary E. Stevenson och äldste Dale G. Renlund med sina hustrur till den mest behagliga samvaro de kan föreställa sig.

I en profetia om Frälsarens försöring skrev Jesaja: "Det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig."¹ En majestätisk vision i senare tid betonar att "[Jesus] kom till världen ... för att bära världens synder."² Både forntida och nutida skrifter vittnar om att han "återlöste dem och lyfte dem och bar dem i alla forna dagar."³ En kärpsalm vädjar: "hör din Förlossares röst så kär".⁴

Bära, burit, förlossa. Det är mäktiga, inspirerande messianska ord. De ger löftet om att tryggt komma från där vi är till där vi behöver vara – men inte kan komma utan hjälp. Orden för också tankarna till börda, kamp och utmattning – ord som väl beskriver hans mission som, till ett ohyggligt pris, lyfter upp oss när vi fallit, bär oss framåt när vår styrka är borta, för oss i trygghet hem när tryggheten tycks utom räckhåll. "Min Fader sände mig", sa han, "för att jag skulle kunna lyftas upp på korset ... för att människorna, liksom jag hade lyfts upp ... på samma sätt skulle lyftas upp ... [till] mig".⁵

Men ni har kanske i de här orden upptäckt en annan aspekt av mänskligt arbete där vi också kan tillämpa orden *bära, buri, lyfta och förlossa*. Som Jesus sa till Johannes under försoningen, säger han till oss alla: "Se din mor."⁶

I dag förkunnar jag från denna talarstol det som sagts tidigare: att ingen kärlek i dödligheten kommer närmare Jesu Kristi rena kärlek än den osjälviska kärlek som en hängiven mor hyser för sitt barn. När Jesaja talade om Messias och ville förklara Jehovas kärlek, använde han bilden av en mors hängivenhet. "Kan då en mor glömma sitt barn?" frågar han. Omöjligt, menar han, men inte lika omöjligt som tanken att Kristus ska glömma oss.⁷

Detta slagets beslutsamma kärlek "är tålig och god ... söker inte sitt ... utan ... fördrar allting, tror allting, hoppas allting och uthärdar allting".⁸ Mest uppmuntrande av allt, den "upphör aldrig"⁹. "Ty bergen skall vika undan och höjderna tas bort", säger Jehova, "men min godhet skall inte vika ifrån dig".¹⁰ Likadant säger våra mödrar.

Ni förstår, de inte bara bär oss, de fortsätter att *uthärda* oss. Det är inte bara bärandet före födelsen utan det livslånga bärandet som gör moderskapet till en så häpnadsväckande

prestation. Det finns naturligtvis hjärtskärande undantag, men de flesta mödrar vet intuitivt, instinktivt, att detta är ett heligt förtroende av högsta slag. Den här insiktens börda kan, särskilt på unga mödrars axlar, kännas mycket överväldigande.

En underbar ung mor skrev nyligen till mig: "Hur är det möjligt att en människa kan älska ett barn så högt att hon villigt avstår från en stor del av sin frihet för det? Hur kan en jordisk kärlek vara så stark att man frivilligt underkastar sig ansvar, sårbarhet, ängslan och hjärtesorg och hela tiden kommer tillbaka efter mer? Vilket slags dödlig kärlek kan få en att känna, när man en gång har ett barn, att ens liv aldrig, aldrig mer blir ens eget? Moderskärleken *måste* vara gudomlig. Det finns ingen annan förklaring. Det mödrar gör är en ytterst viktig del av Kristi verk. Den insikten borde räcka för att vi ska förstå att den kärlekens inverkan växlar mellan outhärdlig och enastående, om och om igen, tills vi i och med tryggheten och frälsningen av det sista barnet på jorden kan säga med Jesus: '[Fader!] Jag har fullbordat det verk som du har gett mig att utföra.'¹¹

Med vältaligheten i detta brev ännu i minnet, vill jag berätta om tre upplevelser som återspeglar mödrars

majestätiska inflytande som jag sett i min verksamhet bara de senaste veckorna:

Min första redogörelse är ett varnande exempel som påminner oss om att alla moderliga insatser inte får ett lyckligt slut, i alla fall inte omedelbart. Den påminnelsen fick jag under ett samtal med en älskad vän sedan över 50 år tillbaka, som låg på sin dödsbädd fjärran ifrån den kyrka som han i hjärtat visste var sann. Hur jag än försökte trösta honom kunde jag inte ge honom frid. Till slut berättade han varför. "Jeff", sa han, "hur smärtsamt det än blir för mig att stå inför Gud, kan jag inte uthärda tanken på att stå inför min mor. Evangeliet och hennes barn betydde allt för henne. Jag vet att jag har krossat hennes hjärta, och det krossar mitt."

Men, jag är fullkomligt säker på att när han gick över till andra sidan tog hans mor emot honom med öppna kärleksfulla armar, för det är det föräldrar gör. Men varningen i berättelsen är att barn *kan* krossa sin mors hjärta. Här finns det en annan likhet med det

gudomliga. Jag behöver inte påminna er om att Jesus dog med krossat hjärta, slitet och utmattat av att bära världens synder. Så i frestelsens stund, må vi "se vår mor" och vår Frälsare och bespara dem båda sorgen över våra synder.

För det andra talar jag om en ung man som kom ut på missionsfältet värdig, men som av eget val återvände hem i förtid på grund av dragning till det egna könet och traumat han upplevde i det avseendet. Han var fortfarande värdig, men hans tro var på krisnivå, hans känslomässiga börda blev allt tyngre och hans andliga smärta blev allt djupare. Han växlade mellan att vara sårad, förvirrad, arg och tröstlös.

Hans missionspresident, hans stavs-president och hans biskop tillbringade oräkneliga timmar sökande och gråtande och välsignande honom och höll honom kvar, men mycket av hans sår var så personligt att han undanhöll dem åtminstone en del av det. Den älskade fadern i den här berättelsen utgöt hela sin själ för att hjälpa sitt barn, men hans mycket krävande arbete gjorde att den här pojken och hans mor ofta fick möta själens långa, mörka nätter själva. Dag och natt i veckor, sedan i månader som blev till år, sökte de helande tillsammans. Genom tider av bitterhet (mest hans, men ibland hennes) och ständig rädsla (mest hennes, men ibland hans) bar hon – där har vi det där vackra, tunga ordet igen – hon bar sitt vittnesbörd för sin son om Guds kraft, hans evangelium, hans kyrka, men särskilt om hans kärlek till det här barnet. I samma andetag vittnade hon också om sin egen kompromisslösa, odödliga kärlek till honom. För att föra samman dessa två absolut avgörande och nödvändiga pelarna till själva hennes tillvaro – Jesu Kristi evangelium och hennes familj – utgöt hon

oupphörligt sin själ i bön. Hon fastade och grät, hon grät och fastade, och hon lyssnade och lyssnade sedan medan hennes son gång på gång berättade hur hans hjärta var på väg att brista. Så bar hon honom – igen – men den här gången var det inte i nio månader. Den här gången tänkte hon att kampen genom hans förtvivlans landskap skulle ta en evighet.

Men med Guds nåd, hennes egen viljestyrka och med hjälp av tjoftals ledare i kyrkan, vänner, släktingar och yrkesmän, har denna bedjande, vädjande mor sett sin son komma hem till det utlovade landet. Sorgligt nog erkänner vi att sådan välsignelse inte, eller åtminstone inte än, kommer till alla föräldrar som ängslas över sina barns olika omständigheter, men här fanns det hopp. Och, låt mig tillägga, den här sonens sexuella läggning förändrades inte genom ett under – ingen trodde heller att den skulle det. Men lite i taget förändrades hans hjärta.

Han började komma tillbaka till kyrkan. Han valde att ta del av sakramentet villigt och värdigt. Han fick återigen en tempelrekommendation och accepterade ett kall att vara lärare i morgonseminariet, där han hade underbar framgång. Och nu, efter *fem år*, har han på egen begäran och med kyrkans hjälp kommit tillbaka till missionsfältet för att fullgöra det tjänande han lovade Herren. Jag har gråtit över den här unge mannens och hans familjs mod, integritet och beslutsamhet att arbeta sig igenom allt och hjälpa honom behålla sin tro. Han vet att han har många att tacka för så mycket, men han vet att han allra mest bör tacka två messianska varelser i hans liv, två som födde och bar honom, som kämpade gick igenom förlösningen för hans skull – hans Frälsare Jesus Kristus och hans beslutsamma, återlösande, absolut helgonlika mor.

Till sist detta från återinvigningen av templet i Mexico City för bara tre veckor sedan. Det var där tillsammans

Äldste Bradley D. Foster

i de sjuttios kvorum

med president Henry B. Eyring som vi såg vår älskade vän Lisa Tuttle Pieper stå i det stämmingsfulla invigningsmötet. Men hon stod med svårighet, för med ena armen höll hon uppe sin älskade men svårt handikappade dotter Doras hela tyngd. Med den andra armen försökte hon styra Doras funktionshindrade högra hand så att denna handikappade men evigt dyrbara Guds dotter kunde vifta med en vit näsduk och med grymtningar som bara hon och himlens änglar förstod utropa: "Hosianna, hosianna, hosianna till Gud och Lammet!"¹²

Till alla mödrar överallt, forntida, nutida eller framtida säger jag: "Tack. Tack för att ni burit och fött, för att ni format själar, för att ni byggt karaktärer och för att ni visat Kristi rena kärlek." Till moder Eva, Sara, Rebecka och Rakel, till Maria av Nasaret och till en moder i himlen säger jag: "Tack för er avgörande roll i att uppfylla evighetens avsikter." Till alla mödrar i varje omständighet, också dem som har det svårt – för svårigheter möter alla – säger jag: "Gud välsigne er. Tro på Gud och er själva. Ni klarar er bättre än ni tror. Faktum är att ni är frälsare på Sions berg¹³ och er kärlek, liksom kärleken hos Mästaren som ni följer, 'upphör aldrig'¹⁴." Jag kan inte ge någon en större hyllning än så. I Jesu Kristi namn. Amen ■

SLUTNOTER

1. Jes. 53:4.
2. L&F 76:41.
3. L&F 133:53; se också Jes. 63:9.
4. "Israel, Israel, God Is Calling", *Hymns*, nr 7.
5. 3 Ne. 27:14.
6. Joh. 19:27.
7. Se Jes. 49:15.
8. Moro. 7:45; se också 1 Kor. 13:4–7.
9. Moro. 7:46; se också 1 Kor. 13:8.
10. 3 Ne. 22:10; se också Jes. 54:10.
11. Se Joh. 17:4.
12. Se *History of the Church*, 2:427–428.
13. Se Ob. 1:21.
14. Moro. 7:46; se också 1 Kor. 13:8.

Det är aldrig för tidigt och det är aldrig för sent

Det är aldrig för tidigt och det är aldrig för sent att leda, stödja och gå bredvid våra barn, för familjen är evig.

Bröder och systrar, vi ligger i strid med världen. I det förflutna har världen tävlat om våra barns energi och tid. I dag kämpar den om deras identitet och sinnen. Många högljudda och framträdande röster försöker definiera vilka våra barn är och vad de bör tro på. Vi får inte låta samhället göra om våra barn till en avbild av världen. Vi måste vinna den här striden. Allting beror på det.

Kyrkans barn sjunger en sång som lär dem vilka de verkligen är: "Jag är Guds lilla barn, ... han har satt mig här, han givit mig ett jordiskt hem med far och mor så kär." Sedan väddar barnen till oss: "Led mig, stöd mig, gå bredvid mig, ... och innan tiden flyr förbi, lär mig förstå hans ord."¹

President Russel M. Nelson lärde oss under förra generalkonferensen att från och med nu måste vi utöva "avsiktligt föräldraskap"². Det här är svåra tider. Men den goda nyheten är att Gud visste att det skulle vara så, och han har gett oss råd i skrifterna så att vi ska kunna veta hur vi kan hjälpa våra barn och våra barnbarn.

I Mormons bok visade sig Frälsaren för nephiterna. Han samlade de små

barnen runt omkring sig. Han välsignade dem, bad för dem och grät över dem.³ Sedan sa han till föräldrarna: "Se era små."⁴

Vi behöver titta och se. Vad var det Jesus ville att föräldrarna skulle se hos sina små? Ville han att de skulle få en glimt av sina barns gudomliga potential?

När vi i dag tittar på våra barn och våra barnbarn, vad vill Frälsaren att vi

ska se hos dem? Inser vi att våra barn är den största gruppen undersökare i kyrkan? Vad måste vi göra för att de ska bli varaktigt omvända?

I Matteus lär oss Frälsaren om varaktig omvändelse. En stor skara hade samlats vid Galileiska sjön för att lyssna på hans undervisning.

Vid det tillfället berättade Jesus om att så frön – liknelsen om såningsmannen.⁵ När han förklarade den för lärjungarna, och i slutändan för oss, sa han: "När någon hör budskapet om riket men *inte* förstår det, kommer den onde och rycker bort det som blivit sått i hans hjärta."⁶ Budskapet till föräldrar är tydligt: Det är skillnad mellan att höra och att förstå. Om våra barn bara hör men inte förstår evangeliet, då är dörren öppen för Satan att ta bort dessa sanningar från deras hjärtan.

Men om vi hjälper dem att få sina rötter att växa till djup omvändelse, då, när dagens hetta kommer, när livet blir tufft – och det blir det – kan Jesu Kristi evangelium ge dem något inifrån som inte kan påverkas utifrån. Hur kan vi försäkra oss om att dessa mäktiga sanningar inte bara går in genom en örat och ut genom det andra? Det räcker nog inte att bara höra orden.

Vi vet alla att ord inte är statiska. Ibland säger vi våra ord, och de hör sina ord. Ni kanske säger till era små barn: "Du låter som en trasig grammo-fonskiva." Då svarar de nog: "Pappa, vad är en grammo-fonskiva?"

Vår himmelske Fader vill att vi ska lyckas, för när allt kommer omkring var de hans barn innan de blev våra. Som föräldrar i Sion har ni fått den Helige Andens gåva. När ni ber om vägledning "visar han er allt vad ni bör göra"⁷ när ni undervisar era barn. När ni utvecklar er undervisning "överför den Helige Andens kraft ordet till människobarnens hjärtan"⁸.

Jag kan inte tänka mig ett bättre exempel på att hjälpa någon förstå än berättelsen om Helen Keller. Hon var blind och döv och hennes värld var mörk och tyst. En lärare vid namn Anne Sullivan kom för att hjälpa henne. Hur skulle ni undervisa ett barn som varken kunde se eller höra er?

Under lång tid kämpade Anne med att få kontakt med Helen. En dag tog hon med henne ut till vattenpumpen. Hon höll Helens ena hand under utloppsroret och började pumpa upp vatten. Anne bokstaverade sedan ordet *V-A-T-T-E-N* i Helens andra hand. Ingenting hände. Så hon försökte en gång till. *V-A-T-T-E-N*. Helen kramade Annes hand, för hon hade börjat förstå. Innan kvällen kom hade hon lärt sig 30 ord. Inom några månader hade hon lärt sig 600 ord och kunde läsa blindskrift. Hellen Keller tog senare examen från college och hjälpte till att förändra världen för människor som varken kunde se eller höra.⁹ Det var ett under, och hennes lärare var den som åstadkom undret, precis som ni föräldrar kommer att vara.

Jag såg resultatet efter en annan stor lärare medan jag var president för en stav för ensamstående vuxna på BYU–Idaho. Den upplevelsen förändrade mitt liv. En tisdagskväll intervjuade jag en ung man som hette Pablo. Han var från

Mexico City och ville gå på mission. Jag ställde frågor om hans vittnesbörd och om hans önskan att tjäna. Hans svar på mina frågor var perfekta. Sedan frågade jag om hans värdighet. Hans svar var exakta. Faktum är att hans svar var så bra att jag undrade: "Han kanske inte förstår vad jag frågar honom." Så jag formulerade om frågorna, och kom fram till att han visste exakt vad jag hade frågat och var helt ärlig.

Jag var så imponerad av denne unge man att jag frågade honom: "Pablo, vem var det som hjälpte dig komma till denna punkt i livet där du vandrar så rätttrådigt inför Herren?"

Han svarade: "Min pappa."

Jag sa: "Pablo, berätta för mig hur det gick till."

Pablo fortsatte: "När jag var nio tog min pappa mig åt sidan och sa: 'Pablo, jag har också varit nio år. Låt mig nämna några saker du kan stöta på. Du kommer att se folk som fuskar i skolan. Du kommer kanske att umgås med människor som svär. Det kommer troligen dagar när du inte vill gå till kyrkan. När det händer, eller något annat som du tycker är jobbigt, vill jag att du kommer och pratar med mig så hjälper jag dig klara av det. Och sedan ska jag berätta vad som kommer efter det.'"

"Så, Pablo, vad berättade han när du fyllt 10?"

”Jo, han varnade mig för pornografi och vulgära skämt.”

”Vad gjorde han när du var 11?”
frågade jag.

”Han varnade mig för sådant som skulle kunna göra mig beroende och påminde mig om att använda min handlingsfrihet.”

Här fanns en far som år efter år, ”bud på bud ... lite här, lite där”¹⁰ hjälpte sin son att inte bara höra utan också förstå. Pablos far visste att våra barn lär sig när de är redo att lära, inte bara när vi är redo att undervisa dem. Jag var stolt över Pablo när vi sände in hans missionärsansökan den kvällen, men jag var ännu stoltare över Pablos pappa.

När jag körde hem den kvällen frågade jag mig själv: ”Vad för slags far kommer Pablo att bli?” Och svaret var kristallklart: Han kommer att bli precis som sin pappa. Jesus sa: ”Sonen kan inte göra något av sig själv, utan endast det han ser Fadern göra.”¹¹ Det är mönstret för hur vår himmelske Fader välsignar sina barn från generation till generation.

När jag fortsatte tänka på min upplevelse med Pablo, kände jag mig sorgsen över att mina fyra döttrar var vuxna och att de nio barnbarn jag då

hade inte bodde i närheten. Sedan kom tanken: ”Kan jag ens hjälpa dem på samma sätt som Pablos far hjälpte honom? Har det gått för lång tid?”

När jag uppsände en bön i mitt hjärta viskade Anden denna viktiga sanning: ”Det är aldrig för tidigt och det är aldrig för sent att börja denna viktiga process.” Jag förstod med en gång vad det innebar. Jag kunde knappt vänta tills jag kom hem. Jag bad min hustru Sharol ringa våra barn och berätta för dem att vi behövde hälsa på dem. Jag hade något väldigt viktigt att säga dem. Min iver skrämde dem lite.

Vi började med vår äldsta dotter och hennes man. Jag sa: ”Din mor och jag vill att ni ska veta att vi har varit i er ålder en gång. Vi var 31 och hade en liten familj. Vi har en aning om vad ni kan ställas inför. Kanske en ekonomisk utmaning eller ett hälsoproblem. Kanske prövas er tro. Livet kanske helt enkelt överväldigar er. När det händer vill jag att ni talar med oss. Vi hjälper er klara av det. Vi vill inte tränga oss på, men vi vill att ni ska veta att vi alltid är på er sida. Och när vi nu är tillsammans vill jag berätta för er om en intervju som jag just har haft med en ung man som heter Pablo.”

Efter berättelsen sa jag: ”Vi vill inte att ni ska gå miste om möjligheten att hjälpa era barn och våra barnbarn förstå dessa viktiga sanningar.”

Bröder och systrar, jag inser nu tydligare vad Herren förväntar sig att jag som far och som morfar ska göra för att upprätta en process som hjälper min familj att inte bara höra utan också förstå.

Allteftersom jag blir äldre tänker jag ofta på dessa ord:

*”O tid, o tid, flyg tillbaks till förr är du snäll,
Och låt dem vara mina små, bara för en kväll!”¹²*

Jag vet att vi inte kan gå tillbaka i tiden, men detta vet jag nu: Det är aldrig för tidigt och aldrig för sent att leda, stödja och gå bredvid våra barn, för familjen är evig.

Det är mitt vittnesbörd att vår himmelske Fader älskade oss så mycket att han sände sin Enfödde Son att leva ett jordiskt liv så att Jesus skulle kunna säga till oss: ”Jag har varit där du är. Jag vet vad som händer härnäst och jag hjälper dig igenom det.” Jag vet att han gör det. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. ”Jag är Guds lilla barn”, *Psalmer*, nr 194.
2. Se Russel M Nelson, ”Sabbaten är en lust och en glädje”, *Liahona*, maj 2015, s. 131.
3. Se 3 Ne. 17:21.
4. 3 Ne. 17:23.
5. Se Matt. 13:1–13.
6. Matt. 13:19; kursivering tillagd.
7. 2 Ne. 32:5.
8. 2 Ne. 33:1.
9. Se ”Anne Sullivan”, biography.com/people/anne-sullivan-9498826; ”Helen Keller”, biography.com/people/helen-keller-9361967.
10. Jes. 28:10.
11. Joh. 5:19.
12. Fritt översatt från Elizabeth Akers Allens dikt ”Rock Me to Sleep”, i *The Family Library of Poetry and Song* (1870), sammanst. av William Cullen Bryant, s. 222–223.

Äldste Hugo Montoya
i de sjuttios kvorum

Prövade och frestade – men hjälpta

Vi som vår himmelske Faders barn kan hjälpa varandra i våra prövningar och frestelser.

Under livets gång prövas och frestas vi. Vi har också möjligheten att utöva vår handlingsfrihet och hjälpa varandra. De här sanningarna är en del av vår himmelske Faders underbara och fullkomliga plan.

President John Taylor lärde: "Jag hörde profeten Joseph säga, när han vid ett tillfälle talade till de tolv: 'Ni kommer att behöva utstå alla slags prövningar. Och det är lika nödvändigt för er att bli prövade som det var för Abraham och andra Guds män, och (sa han): Gud kommer att söka dig, han kommer att ta tag i och vrida om dina hjärterötter.'"¹

När vi nått ansvarighetsåldern drabbar prövningar och frestelser oss alla. Ibland kan de bli tunga bördor, men de ger oss också styrka och tillväxt när vi framgångsrikt övervinner dem.

Som tur är behöver vi inte bära dessa bördor själva. Alma sa: "Ni ... önskar komma in i Guds fålla och kallas hans folk och är villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta."² De orden antyder att vi har ansvaret att hjälpa varandra. Det ansvaret kan komma från en kallelse i kyrkan, en uppgift, ett vänskapsförhållande, eller

som en del av vår gudomliga plikt som föräldrar, makar eller familjemedlemmar – eller helt enkelt för att vi är en del av Guds familj.

Jag ska belysa fyra sätt som våra bördor lättas när vi hjälper varandra.

1. Frälsaren sa: "Om någon tvingar dig att gå med en mil, gå två mil med honom."³ Vi har till exempel blivit

ombedda att besöka templet så regelbundet som våra egna omständigheter tillåter. Tempelbesök kräver uppoffring av tid och resurser, särskilt för dem som måste resa långt. Ändå kan den uppoffringen anses vara en del av den första milen.

Vi börjar gå den andra milen när vi förstår orden "Hitta, ta och undervisa"⁴ när vi söker efter och förbereder våra förfäders namn för tempelförrättningar, när vi hjälper till att indexera, när vi verkar som tempeltjänare och när vi eftersträvar att på olika sätt hjälpa andra att ha meningsfulla upplevelser i templet.

När jag verkade som områdessjuttio deltog en av stavarna i mitt samordningsråd i en lång tempelresa. Templet som medlemmarna besökte är litet och tyvärr fanns det flera medlemmar som trots sin tolvtimmarsresa inte fick komma in i templet eftersom det var fullt den dagen.

Några dagar efter resan besökte jag den här staven och frågade presidenten

om jag kunde få prata med några av medlemmarna som inte fick besöka templet den dagen. En av bröderna som jag besökte sa: "Oroa dig inte, äldste [Montoya]. Jag var vid Herrens hus. Jag satt på en bänk i trädgården och begrundade förrättningarna. Jag erbjöds möjligheten att få komma in, men överlät istället min plats till en annan broder som hade kommit till templet för första gången för att beseglas till sin hustru. De hade då möjlighet att gå på två sessioner den dagen. Herren känner mig, han har välsignat mig och allt är som det ska."

2. Le. Den lilla handlingen kan hjälpa dem som är överväldigade eller betygda. På prästadömsmötet under generalkonferensen i april satt jag på förhöjningen som en av de fem nyligen kallade generalauktoriteterna. Vi satt där systrarna i biorganisationernas presidentskap sitter nu. Jag kände mig väldigt nervös och överväldigad av mitt nya kall.

När vi sjöng mellanspsalmen fick jag en stark känsla av att någon tittade på

mig. Jag tänkte för mig själv: "Det är över 20 000 personer i den här byggnaden och de flesta av dem är vända hitåt. Det är klart någon tittar på dig."

Medan jag fortsatte sjunga fick jag återigen den starka känslan av att någon tittade på mig. Jag tittade bort mot raden där de tolv apostlarna satt och såg att president Russell M. Nelson hade vänt sig helt om i sin stol och tittade mot platsen där vi satt. Jag mötte hans blick och han gav mig ett stort leende. Det leendet gav mitt överväldigade hjärta frid.

Efter sin uppståndelse besökte Jesus Kristus sina andra får. Han kallade och ordinerade tolv lärjungar och med den myndigheten betjänade de folket. Herren Jesus Kristus själv stod bland dem. Herren bad dem knäböja i bön. Jag är inte säker på om de nyligen ordinerade tolv lärjungarna kände sig överväldigade av sina kall men i skrifterna står det: "Och det hände sig att Jesus välsignade dem medan de bad till honom. Och hans ansikte *log* mot dem, och hans ansiktes ljus lyste över dem."⁵

Under förra generalkonferensen lättade ett leende mina bördor på ett omedelbart och enastående sätt.

3. Uttryck medkänsla med andra. Om du är prästadömsbärande, använd din kraft till förmån för Guds barn och välsigna dem. Ge ord av tröst och stöd till människor som lider eller har det svårt.

4. Hörnstenen i Guds plan är Herren Jesu Kristi försoning. Åtminstone en gång i veckan bör vi, liksom president Joseph F. Smith, meditera över "den stora och underbara kärlek som Fadern och Sonen visade genom att låta Återlösaren komma till världen".⁶ När vi inbjuder andra att komma till kyrkan och värdigt ta del av sakramentet, blir det möjligt för fler av vår himmelske Faders barn att begrundade försoningen. Och om vi inte är värdiga kan vi omvända oss. Kom ihåg att den Högstes Son steg ner under allt och tog på sig våra förseelser, synder, överträdelser, sjukdomar, smärtor, prövningar och vår ensamhet. I skrifterna står det att Kristus "steg upp i höjden på samma sätt som han också steg ned under allt, i det att han förstod allt".⁷

Det spelar ingen roll vad vi kämpar med själva – om det är sjukdomar eller utdragen ensamhet eller om vi utsätts för motståndarens frestelser och prov – den gode herden är där. Han kallar oss vid namn och säger: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila."⁸

Jag vill sammanfatta de här fyra punkterna:

För det första: Gå den andra milen.

För det andra: Le. Ditt leende hjälper andra.

För det tredje: Uttryck medkänsla.

För det fjärde: Inbjud andra till kyrkan.

Jag bär mitt vittnesbörd om Frälsaren. Jesus är Kristus, den levande Gudens

Äldste Vern P. Stanfill

i de sjuttios kворum

Son, och han lever. Jag vet att han med all sin kraft upprätthåller Faderns plan. Jag vet att president Thomas S. Monson är en levande profet. Han innehar alla nycklar för att framgångsrikt utföra Guds verk på jorden. Jag vet att vi som vår himmelske Faders barn kan hjälpa varandra i våra prövningar och frestelser. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. John Taylor, i *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 229.
2. Mosiah 18:8.
3. Matt. 5:41.
4. Se Quentin L. Cook, "Our Father's Plan Is about Families" (tal hållet under släktforskningskonferensen RootsTech 2015, 14 feb. 2015), [lds.org/topics/family-history/fdd/plan-about-families-full](https://www.lds.org/topics/family-history/fdd/plan-about-families-full); se också [lds.org/media-library/video/2015-07-01-find-take-teach](https://www.lds.org/media-library/video/2015-07-01-find-take-teach).
5. 3 Ne. 19:25; kursivering tillagd.
6. L&F 138:3.
7. L&F 88:6.
8. Matt. 11:28.

Välj ljuset

Vi måste välja att vara lyhörda för profeters råd, känna igen och handla efter andliga maningar, lyda Guds befallningar och söka personlig uppenbarelse.

För inte så länge sedan bestämde min fru och jag oss för att vi borde uppleva skönheten i ett område som ligger nära vårt hem i nordvästra Montana. Vi bestämde oss för att ta våra cyklar till Hiawathaleden, en nedlagd järnvägsled som korsar de vackra Klippiga bergen mellan Montana och

Idaho. Vi såg fram emot en trevlig dag med goda vänner och vacker natur.

Vi visste att turen längs den drygt två mil långa leden skulle ta oss till broar över djupa klyftor och långa tunnlar genom de otillgängliga bergen. Så vi förberedde oss med lampor på både hjälmar och cyklar.

De som gjort turen före oss varnade för att tunnarna var mörka och att vi behövde extra starka lampor. När vi samlades framför den massiva bergsöppningen till Taft-tunneln förklarade en parkvakt några av farorna på leden, bland annat djupa diken längs kanterna, ojämna väggar och fullständigt mörker. Otåligt fortsatte vi in i tunneln. När vi cyklat bara några minuter omgavs vi av det väntade nattsvarta mörkret. Lamporna som jag tagit med visade sig inte räcka till och mörkret tog över. Plötsligt började jag känna mig ängslig, förvirrad och vilsen.

Jag skämdes för att berätta om min ängslan för mina vänner och för familjen. Fastän jag var en van cyklist kändes det nu som om jag aldrig suttit på en cykel förr. Jag kämpade för att hålla mig upprätt och kände mig mer och mer förvirrad. Slutligen, efter att jag berättat om obehaget för dem som var närmast mig, kunde jag

hålla mig närmare det starkare skenet från en väns lyktor. Faktum är att alla i gruppen började bilda en tät ring omkring honom. Genom att hålla oss nära honom och lita på hans ljus och på gruppens samlade ljus, fortsatte vi längre och längre in i tunnelns mörker.

Och efter vad som kändes som timmar såg jag en knappålsstor ljusglimt. Nästan omedelbart började jag känna mig säker på att allt skulle gå bra. Jag fortsatte framåt och litade på både mina vänners ljus och på det lilla ljusskenet som blev allt större. Mitt självförtroende ökade allt eftersom ljuset blev större och starkare. Långt innan vi nådde slutet av tunneln behövde jag inte längre mina vänners hjälp. All oro försvann när vi snabbt cyklade mot ljuset. Jag kände mig lugn och säker långt innan vi cyklade ut i värmen och morgonljuset.

Vi lever i en värld där vår tro utsätts för många utmaningar. Vi kanske känner oss säkra på att klara av utmaningarna – bara för att finna att vi inte förberett oss tillräckligt. Och precis som mina vänner hade varnat mig för mörkret, varnas vi i dag. Apostlars röster manar oss att förbereda oss och skaffa den andliga kraftens starka ljus.

Vi kan också känna skam och obehag, eller bli andligt förvirrade, när vi stöter på en utmaning för vår tro. Vanligtvis avgörs intensiteten och varaktigheten i dessa känslor på hur vi reagerar på dem. Om vi inte gör något kan tvivel, högmod och till sist avfall driva oss bort från ljuset.

Jag lärde mig några viktiga saker där inne i tunneln. Låt mig nämna några av dem.

För det första: Hur intensivt tvivlets mörker än är, väljer vi hur länge och i vilken grad vi låter det påverka oss. Vi måste komma ihåg hur mycket vår himmelske Fader och hans Son älskar oss. De överger oss aldrig, inte heller låter de oss bli besegrade om vi söker deras hjälp. Kom ihåg Petrus upplevelse på de hotande vågorna i Galileiska sjön. När Petrus kände det kalla mörkret sluta sig om honom, insåg han genast sitt dilemma och valde att i samma ögonblick ropa på hjälp. Han ifrågasatte inte Frälsarens makt att rädda honom, han ropade bara: "Herre, hjälp mig."¹

I våra liv kan Frälsarens uträckta hand ges genom hjälpen från en pålitlig vän, en ledare eller kärleksfull förälder. Medan vi kämpar i mörkret är det inte

fel att under en tid lita på skenet från dem som älskar oss och vill vårt allra bästa.

Om vi noga tänker efter, varför skulle vi lyssna på de ansiktslösa, cyniska rösterna från vår tids stora och rymliga byggnader och bortse från vädjanden från dem som verkligen älskar oss? Vissa ständiga nejsägare föredrar att bryta ner i stället för att bygga upp och håna hellre än att upplyfta. Deras hånfulla ord kan komma in i våra liv, ofta genom blixtnabba elektroniskt förvrängda bilder som noggrant och avsiktligt satts samman för att tillintetgöra vår tro. Är det klokt att lägga vår eviga välfärd i händerna på främlingar? Är det klokt att ta emot upplysning från dem som inte har något ljus att ge eller kanske har en egen agenda som är dold för oss? Dessa anonyma personer, om de presenterade sitt sanna jag, skulle vi aldrig ägna någon tid. Men eftersom de utnyttjar sociala medier där de inte granskas, får de oförtjänt trovärdighet.

Att lyssna till dem som förlöjligar heliga ting för oss längre bort från Frälsarens frälsande och livgivande ljus. Johannes skriver: "Jesus talade åter till dem och sade: 'Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.'² Kom ihåg att de som verkligen älskar oss kan hjälpa oss att bygga upp vår tro.

På samma sätt som jag skämdes i tunneln, kan vi också skämmas för att be om hjälp när vi tvivlar. Kanske är vi en som andra har sett upp till för att hämta styrka, och nu behöver vi hjälp. När vi inser att det ljus och den tröst som Frälsaren erbjuder är alltför värdefullt för att offras för stolthets skull, kan kyrkans inspirerade ledare, föräldrar och pålitliga vänner hjälpa oss. De står redo att hjälpa oss få den

andliga bekräftelse som kan stärka oss mot trons utmaningar.

För det andra: Vi måste lita på Herren för att kunna utveckla egen andlig kraft. Vi kan inte lita på andras ljus i evighet. Jag visste att mörkret i tunneln inte skulle bestå om jag fortsatte cykla bredvid min vän och som en i gruppen. Men mitt hopp var att jag skulle kunna fortsätta på egen hand så fort jag såg ljuset. Herren lärde oss: "Närma er mig och jag skall närma mig er, sök mig flitigt och ni skall finna mig, be och ni skall få, bulta och det skall öppnas för er."³ Vi måste agera, i förväntan att Herren ska uppfylla sitt löfte att befria oss från mörkret om vi närmar oss honom. Men motståndaren försöker övertyga oss om att vi aldrig har känt Andens inflytande och att det är lättare att bara sluta försöka.

President Dieter F. Uchtdorf råder oss att "tvivla på våra tvivel innan vi tvivlar på vår tro"⁴. En ung man i min församling sa nyligen: "Det finns sådant som jag har känt och som inte kan förklaras på annat sätt än att det kommer från Gud." Detta är andlig integritet.

När vi ställs inför frågor eller frestas att tvivla bör vi minnas de andliga välsignelser och känslor som genomträngt

våra hjärtan och liv i det förgångna och välja att tro på vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. Det påminner mig om rådet vi får i en välkänd psalm: "Vi veta oss Gud skall beskärma, [för] i dagar som flytt vi det sett."⁵ När vi bortser från eller förringar tidigare andliga upplevelser drar vi oss undan Gud.

Vårt sökande efter ljus förbättras genom vår villighet att känna igen det när det lyser i våra liv. Nutida skrifter definierar ljuset och ger ett löfte till dem som tar emot det: "Det som är av Gud är ljus, och den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen."⁶ Precis som när vi cyklade mot ljuset: Om vi inte ger upp skiner hans inflytande allt klarare i våra liv. Liksom ljuset i slutet av tunneln skänker hans inflytande oss tillit, beslutsamhet, välbefinnande och – det allra viktigaste – förmågan att veta att han lever.

För det tredje: Inget mörker är så kompakt, så hotfullt eller så svårt att det inte kan övervinnas av ljuset. Äldste Neil L. Andersen lärde nyligen: "När ondskan tilltar i världen uppvägs detta av större andlig kraft hos

de rättfärdiga. När världen glider bort från sina andliga förtöjningar, förbereder Herren vägen för dem som söker honom genom att erbjuda större trygghet, starkare bekräftelse och större tillit i deras andliga utveckling. Den Helige Andens gåva lyser klarare i den tilltagande skymningen."⁷

Bröder och systrar, vi har inte lämnats ensamma att påverkas av varje infall och ändring i världens inställning, utan vi har förmågan att välja att tro istället för att tvivla. För att få tillgång till den utlovade kompenserande andliga kraften måste vi välja att vara lyhörda för profeters råd, känna igen och handla efter andliga meningar, lyda Guds befallningar och söka personlig uppenbarelse. Vi måste välja. Må vi välja Frälsarens ljus. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Matt. 14:25–31.
2. Joh. 8:12.
3. L&F 88:63.
4. Se Dieter F. Uchtdorf, "Kom och förenas med oss", *Liahona*, nov. 2013, s. 23.
5. Se "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10.
6. L&F 50:24.
7. Neil L. Andersen, "A Compensatory Spiritual Power for the Righteous" (tal hållet under Brigham Young Universitys utbildningsvecka, 18 aug. 2015), speeches.byu.edu.

Äldste James B. Martino
i de sjuttios kvorum

Vänd dig till honom så får du svar

Var lydig, kom ihåg de gånger du har känt Anden tidigare, och be i tro. Ditt svar kommer.

När jag var en ung blev mina föräldrar medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Vi visste att missionärerna hade undervisat dem, men mina föräldrar hade tagit emot missionärslektionerna ensamma.

Efter det här överraskande tillkännagivandet började mina bröder och jag också lyssna på missionärerna, och båda mina bröder tog emot återställsens budskap med glädje. Fastän jag var nyfiken var jag inte intresserad av att förändra mitt liv. Jag följde ändå uppmaningen att be för att få veta om Mormons bok var Guds ord, men jag fick inget svar.

Du kanske undrar varför vår himmelske Fader inte besvarade den bönen, det gjorde sannerligen jag. Jag har sedan dess lärt mig att Moronis löfte är korrekt. Gud besvarar våra böner om evangeliets äkthet, men han besvarar dem först när vi har "ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt"¹. Han svarar inte bara för att stilla vår nyfikenhet.

Kanske finns det något i ditt liv som du undrar över. Kanske finns det ett problem som du inte riktigt vet hur du ska bemöta. I dag vill jag delge några tankar som kan hjälpa dig att få svaren

eller hjälpen du söker. Processen börjar med att bli omvänd till Jesu Kristi evangelium.

Uppenbarelse kommer utifrån hjärtats tillstånd och avsikt

Jag har tänkt på berättelserna om flera olika personer i skrifterna. Ta till exempel Laman och Lemuel. Liksom

Nephi, var de "födda av goda föräldrar" och blev undervisade "i all [sin] fars lärdom".² Ändå klagade de över att deras far var en man som såg syner. Från deras synvinkel trotsade hans beslut all logik, eftersom de inte förstod det som hör Gud till, och därför ville de inte tro.³

Det är intressant att notera att deras val gav dem tillgång till upplevelser som kunde ha stärkt deras tro. De lämnade sitt hem och sina rikedomar. De led under vandringen i vildmarken. Så småningom hjälpte de till att bygga båten, och de kom överens om att resa till ett okänt land.

Nephi gick igenom precis samma upplevelser. Men byggde dessa handlingar upp deras tro? Nephis tro stärktes, men Laman och Lemuel blev allt mer cyniska och arga. Dessa bröder såg och hörde till och med en ängel, men ack, de fortsatte att tvivla.⁴

Jordelivet är inte lätt för någon av oss. Vi sattes till jorden för att bli prövade. Vår reaktion på livets upplevelser har ofta stor inverkan på våra

vittnesbörd. Tänk på några av Lamans och Lemuels reaktioner: De knotade när deras far bad dem göra något svårt.⁵ De försökte hämta mässingsplåtarna, men när inte lyckades gav de upp. Deras attityd var: "Vi har försökt, vad mer kan vi göra?"⁶

Det fanns till och med en tid när de var bedrövade över att ha gjort fel och vädjade om förlåtelse.⁷ De bad och blev förlättna. Men i skrifterna står det att de senare återgick till att klaga, och de vägrade att be. De kom till Nephi och sa att de inte förstod "de ord deras far hade talat"⁸. Nephi frågade dem om de hade "frågat Herren"⁹. Lägga märke till deras svar: "Det har vi inte, ty Herren tillkännager inte något sådant för oss."¹⁰

Fortsatt lydnad gör det möjligt för oss att få svar

Nephis svar till sina bröder är en nyckel för oss, till hur vi återkommande kan få svar på våra böner:

"Hur kommer det sig att ni inte lyder Herrens befallningar? Hur kommer det sig att ni vill förgås för era hjärtans hårdhets skull?

Kommer ni inte ihåg vad Herren har sagt: Om ni inte förhärdar era hjärtan utan ber till mig med tro och tror att ni skall få, och noggrant lyder mina befallningar, skall förvisso detta tillkännages för er."¹¹

Jag känner några återvända missionärer som har haft obestridliga andliga upplevelser, men bristen på vissa andliga vanor tycks ha fått dem att glömma de gånger när Gud har talat till dem. Till dessa återvända missionärer och till oss alla: "Om ni har känt er manade att sjunga sången om den återlösande kärleken, så vill jag fråga: Har ni den känslan nu?"¹² Om ni inte har den känslan nu, kan ni känna den igen, men betänk Nephis ord. Var lydig,

kom ihåg de gånger du har känt Anden tidigare, och be i tro. Ditt svar kommer och du kommer att känna Frälsarens kärlek och frid. Det kanske inte kommer så snabbt eller på det sätt som du önskar, men svaret kommer. Ge inte upp! Ge aldrig upp!

Låt oss jämföra Laman och Lemuel med Mosiahs söner. Båda grupperna växte upp i rättfärdiga familjer, men båda gick vilse. Båda kallades till omvändelse av en ängel, men vad var annorlunda med Mosiahs söners upplevelse?

Prövningar bygger vår tro

Deras missionsframgångar är oförglömliga. Tusentals omvändes till Herrens vägar. Men, vi glömmar ofta att när de påbörjade sitt missionsarbete, var deras "hjärtan ... nedslagna och [de] stod i begrepp att vända tillbaka, [men], då tröstade Herren [dem]". De blev manade av Herren att "uthärda tålmodigt [sina] lidanden"¹³.

Studier av skrifterna visar oss Guds vilja

Varför stärkte Mosiahs söners prövningar deras tro och hängivenhet, i stället för att få dem att knota eller tvivla? Nyckeln är att "de hade blivit

starka i kunskapen om sanningen, ty de var män med sunt förstånd, och de hade flitigt utforskat skrifterna för att de skulle kunna få kännedom om Guds ord".¹⁴ Vi möter alla prövningar och har frågor, men kom ihåg att vi måste hålla "ständigt fast vid ledstången av järn"¹⁵. "Kristi ord skall tillkännage för [oss] allt [vi] bör göra."¹⁶ Vi måste göra skriftstudier till en daglig del av våra liv, för det öppnar dörren till uppenbarelser.

Bön, tillsammans med fasta, inbjuder uppenbarelse

För Mosiahs söner "är [detta] inte allt. De hade hängivit sig åt mycket bön och fasta, och därför hade de profetians ande och uppenbarelseandens ande."¹⁷ Bön och fasta gör oss mottagliga för andliga maningar. Samtal med vår himmelske Fader samtidigt som vi avstår från mat och dryck låter oss "lossa orättfärdiga bojor [och] lösa okets band".¹⁸ Bön, tillsammans med fasta, gör så att när vi "åkallar skall Herren svara. När vi ropar, skall han säga: 'Se, här är jag.'¹⁹

Vänd dig till honom

Dessa personliga religiösa vanor – lydning, skriftstudier, bön och fasta – stärkte Mosiahs söner. Avsaknaden av

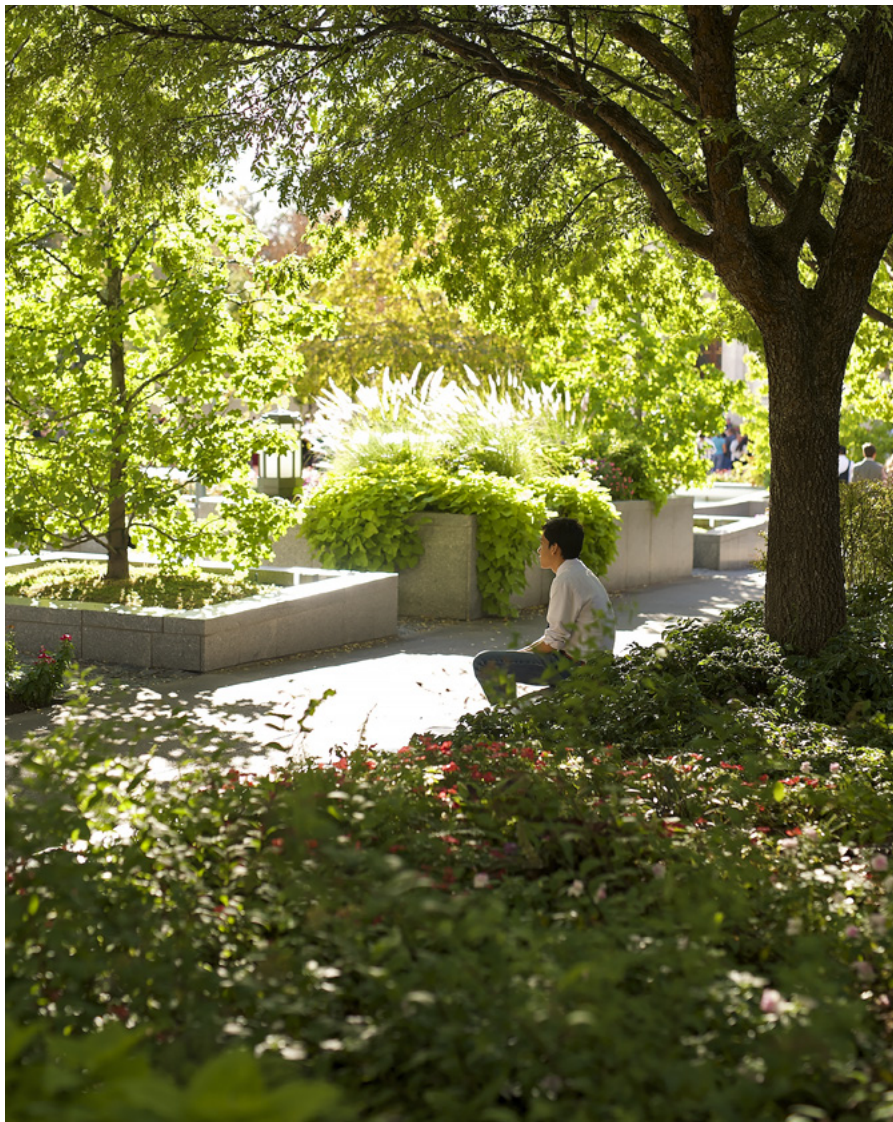
samma personliga religiösa vanor var en stor anledning till att Laman och Lemuel lämnades sårbara för frestelsen att knota och tvivla.

Om du har känt dig frestad att knota, om du har haft tvivel som leder till otro, om prövningar tycks större än du kan uthärda, vänd dig då till honom. Om du har vänt dig bort eller bortförklarat ditt handlande, vänd dig till honom. Kommer du ihåg när han "talade ... frid till ditt sinne ... Vilket större vittnesbörd kan du få än det som kommer från Gud?"²⁰ Fråga dig själv: "Är jag lika bra på att leva som Kristus nu som jag var tidigare?" Snälla, vänd dig till honom.

Låt mig återvända till min personliga berättelse. Så småningom började jag bli uppriktig. Jag minns när missionären som undervisade mig frågade mig om jag var redo att döpas. Jag svarade att jag fortfarande hade en del frågor. Den här kloke missionären sa att han kunde besvara mina frågor, men bad att jag skulle svara på hans fråga först. Han frågade mig om Mormons bok var sann och om Joseph Smith var en profet. Jag sa att jag inte visste, men att jag ville veta.

Mina frågor ledde till större tro. För mig kom svaret inte som en enda händelse, utan som en process. Jag märkte att när jag "prövade orden" och började "utöva en smula tro", blev Mormons bok "välbehaglig för mig" och den "upplyste mitt förstånd" och verkligen "utvidgade min själ". Till sist fick jag den upplevelse som skriften kallar att det sväller i ditt bröst.²¹ Det var då som jag önskade bli döpt och överlämna mitt liv till Jesus Kristus.

Jag vet med säkerhet att Mormons bok är Guds ord. Jag vet att Joseph Smith var en profet. Åh, det finns fortfarande saker som jag inte förstår, men mitt vittnesbörd om sanningen leder

mig närmare Frälsaren och bygger upp min tro.

Bröder och systrar, kom ihåg Nephi och Mosiahs söner, som hade andliga upplevelser och sedan handlade i tro så att svaren kom och deras trofasthet växte. Jämför detta med Laman och Lemuel, som tvivlade och knotade. Trots att de ibland handlade på rätt sätt, är gärningar utan tro död. Vi måste ha tro tillsammans med gärningar för att få svar.

Jag hoppas, när du har lyssnat denna morgon, att Anden har talat till ditt sinne och hjärta om något som du kan göra för att få dina frågor besvarade eller för att hitta en inspirerad lösning på problemet du står inför. Jag bär högtidligt vittne om att Jesus är Kristus.

Vänd dig till honom så blir dina böner besvarade. I Jesu Kristi namn. Amen ■

SLUTNOTER

1. Moro. 10:4.
2. Se 1 Ne. 1:1.
3. Se 1 Ne. 2:11–12.
4. Se 1 Ne. 4:3–4.
5. Se 1 Ne. 3:5.
6. Se 1 Ne. 3:14.
7. Se 1 Ne. 7:20–21.
8. Se 1 Ne. 15:7.
9. 1 Ne. 15:8.
10. 1 Ne. 15:9.
11. 1 Ne. 15:10–11.
12. Alma 5:26.
13. Alma 26:27.
14. Alma 17:2.
15. 1 Ne. 8:30.
16. 2 Ne. 32:3.
17. Alma 17:3.
18. Jes. 58:6.
19. Jes. 58:9.
20. L&F 6:23.
21. Se Alma 32:27–28.

Äldste Dallin H. Oaks
i de tolv apostlarnas kворum

Styrkta genom Jesu Kristi försoning

Genom sin försoning har Frälsaren makt att bistå - att hjälpa - i varje jordisk smärta och svårighet.

Under jordelivet får vi med säkerhet uppleva döden och syndens börda. Jesu Kristi försoning kompenserar för dessa två oundvikliga delar av jordelivet. Men förutom döden och synden får vi många andra utmaningar medan vi tar oss igenom jordelivet. Tack vare försoningen kan vår Frälsare ge oss den styrka vi behöver för att klara av dessa jordiska utmaningar. Det är mitt ämne idag.

I.

De flesta skriftställerna om försoningen handlar om att Frälsaren bröt dödens band och led för våra synder. I en predikan som nedtecknats i Mormons bok undervisade Alma om de här grunderna. Men han gav även vår tydligaste försäkran i skriften om att Frälsaren också upplevde sitt folks smärtor, sjukdomar och svagheter.

Alma beskrev denna del av Frälsarens försoning: "Och han skall gå ut och lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag, och detta för att det ord skall kunna uppfyllas som säger att han skall ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar" (Alma 7:11; se också 2 Ne. 9:21).

Tänk på det! Under sin försoning led Frälsaren "smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag". Som President Boyd K. Packer förklarade: "Han hade ingen skuld att betala. Han hade inte gjort något fel. Ändå utstod han all den samlade skuld, sorg, smärta och förödmjukelse, alla de mentala, känslomässiga och fysiska plågor människor känt - han utstod dem alla."¹

Varför genomled han dessa jordiska utmaningar "av alla slag"? Alma

förklarade: "Och han skall ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter" (Alma 7:12).

Till exempel förklarade aposteln Paulus att eftersom Frälsaren "har lidit och blivit frestad, kan han hjälpa dem som frestas" (Hebr. 2:18). På liknande sätt lärde president James E. Faust: "Eftersom Frälsaren har lidit allt som vi någonsin skulle kunna känna eller uppleva, kan han hjälpa de svaga att bli starkare."²

Vår Frälsare upplevde och led till fullo alla jordiska utmaningar "i köttet" så att han kan förstå "i köttet" hur han ska "bistå [vilket innebär att ge lindring eller hjälp till] sitt folk i enlighet med deras skröpligheter". Därför förstår han våra prövningar, vår sorg, våra frestelser och våra lidanden, eftersom han villigt upplevde dem alla som en viktig del av sin försoning. Och på grund av detta ger hans försoning honom förmågan att bistå oss - att ge oss styrka att klara av allt.

II.

Även om Almas undervisning i det sjunde kapitlet är det tydligaste av alla skriftställen om denna viktiga del av försoningen, så förkunnas den också genomgående i helig skrift.

I början av sin verksamhet förklarade Jesus att han var sänd att "hela de förkrossade" (se KJV Luke 4:18). Bibeln berättar ofta att han helade människor "från deras sjukdomar" (se Luk. 5:15; 7:21). Mormons bok berättar att han helade dem "som led på något sätt" (3 Ne. 17:9). Matteusevangeliet förklarar att Jesus botade folket "för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten Jesaja: Han tog på sig våra svagheter, och våra sjukdomar bar han" (Matt. 8:17).

Jesaja lärde att Messias skulle bära vårt "lidande", våra "sjukdomar" och våra "smärtor" (Jes. 53:3–4). Jesaja

lärde också att han skulle styrka oss: "Frukta inte, ty jag är med dig, se dig inte ängsligt om, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig" (Jes. 41:10).

Därför sjunger vi:

*Ej räds, jag är med dig, nu
frimodig var.*

*Se, jag är din Gud, städs mitt
bistånd du har.*

*Jag styrker dig, hjälper dig och
uppehåller dig ...*

*med stöd av min rättfärdiga,
allsmäktiga hand.³*

På tal om några av sina egna jordiska utmaningar skrev aposteln Paulus: "Allt förmår jag i honom som ger mig kraft" (Fil. 4:13).

Och därmed ser vi att Frälsaren genom sin försoning har makt att bistå – att hjälpa – i varje jordisk smärta och

svårighet. Ibland helar hans kraft vår skröplighet, men skrifterna och våra erfarenheter lär oss att ibland bistår eller hjälper han genom att ge oss styrka eller tålamod att uthärda våra skröplighet.⁴

III.

Vilka är de jordiska smärtor och bedrövelser och skröpligheter som vår Frälsare upplevde och genomled?

Vi får alla uppleva smärta, bedrövelse och skröpligheter förr eller senare. Förutom sådant vi får uppleva på grund av våra synder är jordelivet fyllt av återkommande svårigheter, sorger och lidanden.

Vi och de vi älskar blir sjuka. Någon gång får var och en av oss också uppleva smärtor av svåra skador eller andra fysiska eller mentala svårigheter. Vi lider alla och sörjer när någon vi älskar

*Frälsaren har makt att bistå - i hjälpa - i varje jordisk smärta och svårighet.
Han bistår eller hjälper genom att ge oss den styrka vi behöver för att uthärda våra skröpligheter.*

Rasmässiga och etniska fördomar orsakar smärtsam utstötthet för unga och vuxna.

Vi lider alla och sörjer när någon vi älskar dör.

För många är depressionens åkomma smärtsam eller permanent funktionsnedsättande.

dör. Vi upplever alla misslyckanden i våra personliga ansvar, våra familjerelationer eller våra arbeten.

När en make eller maka eller ett barn avvisar det som vi vet är sant och lämnar rättfärdighetens stig, upplever vi en särskilt svår smärta, precis som den förlorade sonens far i Jesus minnesvärda liknelse (se Luk. 15:11–32).

Som psalmisten förkunnade:
”Den rättfärdige måste lida mycket, men Herren räddar honom ur allt” (Ps. 34:20).

Därför innehåller våra psalmer denna sanna försäkran: ”Jorden har ingen sorg som himlen inte kan bota.”⁵ Det som botar oss är vår Frälsare och hans försoning.

Särskilt sårande för tonåringar är känslan av utstötthet, när kamrater tycks delta i glatt umgänge och aktiviteter och medvetet stänger dem ute. Rasmässiga och etniska fördomar orsakar annan smärtsam utstötthet, för

unga och vuxna. Livet har många andra utmaningar, som arbetslöshet och andra bakslag i våra planer.

Jag talar nu om jordiska skräpigheter som inte orsakas av våra synder. En del föds med fysiska eller mentala handikapp som orsakar personligt lidande för dem och svårigheter för dem som älskar och tar hand om dem. För många är depressionens åkomma smärtsam eller permanent funktionsnedsättande. Ett annat tungt lidande är att vara ensamstående. De som lider av denna omständighet bör minnas att vår Frälsare upplevde den sortens smärta också, och att han, genom sin försoning, skänker styrka att klara av den.

Få handikapp är mer hämmande i vårt fysiska och andliga liv än beroendet. Några av dem, som beroendet av pornografi eller droger, har troligtvis uppkommit på grund av syndiga handlingar. Även när man har omvänt

sig från det man gjorde kan beroendet finnas kvar. Det förlamande greppet kan också avhjälpas genom den beslutsamma styrka som Frälsaren kan skänka oss. Detsamma gäller den svåra utmaning som upplevs av dem som sitter i fängelse för brott. Ett brev som skickades nyligen vittnar om den styrka som kan ges också till någon i den situationen: ”Jag vet att vår Frälsare vandrar i dessa korridorer, och jag har ofta känt Kristi kärlek inom dessa fängelsemurar.”⁶

Jag älskar vittnesbördet från vår poet och vän Emma Lou Thayne. I en text vi nu sjunger som psalm skrev hon:

*Var skall jag finna frid,
vem skall mig trösta?
Vem skall mig leda tryggt i
jordlivets strid?
När hjärtat lider av agg eller vrede,
när själen vändas svårt,
var finns det frid?*

När livets väg är mörk,
skymdes av tårar,
när dimman tätnade och solen
försvann.

Vem räckte ut sin hand, vem gav
mig trygghet?

Vem, vem förstod min nöd?
Han, bara han.⁷

IV.

Vem kan få hjälp och styrka genom Jesu Kristi försoning? Alma lärde att Frälsaren skulle "ta på sig *sitt folks* smärta och sjukdomar" och "bistå *sitt folk*" (Alma 7:11, 12; kursivering tillagd). Vilka är "hans folk" i det här löftet? Är det alla som har levt på jorden – alla som får uppstå tack vare försoningen? Eller är det bara de utvalda tjänarna som gjort sig värdiga genom förrättningar och förbund?

Ordet *folk* har många betydelser i skrifterna. Den betydelse som passar bäst in i läran att Frälsaren bistår "sitt folk", är betydelsen som Ammon använde när han lärde att "Gud kommer ihåg alla folk, i vilket land de än må befinna sig" (Alma 26:37). Det är också vad änglarna menade när de förkunnade Jesusbarnets födelse: "Bud ... om en stor glädje för hela folket" (Luk. 2:10).

Tack vare sin försoning i dödligheten kan vår Frälsare trösta, hela och styrka alla män och kvinnor överallt, men jag tror att han bara gör det för dem som

söker honom och ber om hans hjälp. Aposteln Jakob lärde: "Ödmjuka er alltså inför Herren, så skall han upphöja er" (Jak. 4:10). Vi kvalificerar oss för den välsignelsen när vi tror på honom och ber om hans hjälp.

Det finns miljontals gudfruktiga människor som ber till Gud om att bli lyfta ur sina svårigheter. Vår Frälsare har uppenbarat att han "steg ned under allt" (L&F 88:6). Som äldste Neil A. Maxwell lärde: "Eftersom han 'steg ned under allt', kan han förstå, fullkomligt och personligt, det mänskliga lidandet i hela dess vidd."⁸ Vi kan till och med säga att eftersom han steg ned under allt så är han perfekt placerad för att kunna lyfta oss och ge oss den styrka vi behöver för att uthärda våra svårigheter. Vi behöver bara be om det.

Många gånger i nutida uppenbarelser förkunnar Herren: "Om ni därför ber mig skall ni få, om ni bultar skall det öppnas för er" (t.ex. L&F 6:5; 11:5; se också Matt. 7:7). Ja, på grund av sin allomfattande kärlek hör och besvarar vår himmelske Fader och hans älskade Son Jesus Kristus på rätt sätt bönera från alla dem som söker dem i tro. Som Aposteln Paulus skrev: "Vi har satt vårt hopp till Gud, som ger liv och är Frälsaren för alla människor, först och främst för de troende" (1 Tim. 4:10).

Jag vet att det här är sant. Vår Frälsares försoning gör mer än lovar oss odödlighet genom en universell

uppståndelse och ger oss möjligheten att bli renade från synd genom omvändelse och dop. Hans försoning ger oss också möjlighet att åkalla honom som har upplevt alla våra jordiska skröpligheter och be honom om styrka att bära jordelivets bördor. Han känner våra kval, och han finns där för oss. Precis som den barmhärtige samariten: När han finner oss sårade vid väggkanten förbinder han våra sår och sköter om oss (se Luk. 10:34). Den helande och stärkande kraften hos Jesus Kristus och i hans försoning finns för oss alla som ber om den. Jag vittnar om det, liksom jag också vittnar om vår Frälsare som gör alltsammans möjligt.

En dag kommer alla jordelivets bördor att försvinna och det kommer inte längre att finnas någon plåga (se Upp. 21:4). Jag ber att vi alla ska förstå hoppet och styrkan i vår Frälsares försoning, löftet om odödlighet, möjligheten att få evigt liv, och den stödjande styrka vi kan få om vi bara ber om den, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Boyd K. Packer, "Frälsarens osjälviska och heliga offer", *Liahona*, apr. 2015, s. 38.
2. James E. Faust, "Försoningen: Vårt största hopp", *Liahona*, jan. 2002, s. 22.
3. Se "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38; se också "How Firm a Foundation", Hymns, nr 85.
4. Om ämnet i allmänhet, se Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), s. 223–234; David A. Bednar, "Försoningen och jordelivets resa", *Liahona*, apr. 2012, s. 12–19; Bruce C. Hafen och Marie K. Hafen, "Fear Not, I Am with Thee: The Redeeming, Strengthening, and Perfecting Blessings of Christ's Atonement", *Religious Educator*, vol. 16, nr 1 (2015), s. 11–31, särskilt s. 18–25; Tad R. Callister, *The Infinite Atonement* (2000), s. 206–210.
5. "Come, Ye Disconsolate", *Hymns*, nr. 115.
6. Ur ett brev från 2014 till biskop Bobby O. Hales, som har hand om Henrys gren på Central Utah Correctional Facility.
7. "Var skall jag finna frid?" *Psalmer*, nr 75.
8. Se Neal A. Maxwell, "Tillämpa Kristi försonande blod", *Ensign*, nov. 1997, s. 24.

Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kворum

Tro är ingen tillfällighet, det är ett val

Tro på Jesus Kristus är en gåva från himlen som kommer om vi väljer att tro och söker och håller fast vid den.

Frälsaren förnam styrkan eller svagheten i tron hos människor omkring sig. Till en sa han instämmande: "Din tro är stor!"¹ Till andra klagade han: "Så lite tro ni har!"² Han frågade andra: "Var är er tro?"³ Och Jesus skilde ut ytterligare en med orden: "I Israel har jag inte hos någon funnit en så stark tro."⁴

Jag frågar mig själv: "Hur ser Frälsaren på min tro?" Och i kväll frågar jag er: "Hur ser Frälsaren på er tro?"

Tro på Herren Jesus Kristus är inte något eteriskt, något flyktigt som svävar i luften. Tro kommer inte slumpmässigt, och inte heller stannar den kvar genom födslorätt. Den är, som skriften säger, "en övertygelse ... en visshet om det man inte ser".⁵ Tro utsänder ett andligt ljus och det ljuset är skönjbart.⁶ Tro på Jesus Kristus är en gåva från himlen som kommer om vi väljer att tro⁷ och söker och håller fast vid den. Vår tro växer sig antingen starkare eller blir svagare. Tro är en kraftens princip som inte bara är viktig i det här livet, utan också i vår utveckling bortom slöjan.⁸ Genom Kristi nåd kommer vi en dag att bli frälsta genom tro på hans namn.⁹ Vår tros framtid beror inte av tillfälligheter utan av val.

Tron hos en ung man från Brasilien

För en månad sedan i Brasilien träffade jag Aroldo Cavalcante. Han döptes vid 21 års ålder och var den förste medlemmen i kyrkan i sin familj. Hans tro strålade klart, och han började genast förbereda sig för att verka som missionär. Sorgligt nog diagnosticerades Aroldos mamma med cancer. Tre månader senare, några dagar innan hon dog, talade hon med Aroldo om

sitt bekymmer: Det fanns inga släktingar som kunde hjälpa till. Aroldo skulle behöva ta hela ansvaret för sina två yngre systrar och sin yngre bror. Han gav ett högtidligt löfte till sin döende mor.

På dagarna arbetade han på en bank, och på kvällarna studerade han på universitetet. Han fortsatte hålla sina dopförbund, men hoppet om en heltidsmission var borta. Hans mission skulle vara att ta hand om sin familj.

Flera månader senare medan han förberedde ett tal till sakramentsmötet, läste Aroldo Samuels förebrående ord till kung Saul: "Lydnad", läste han, "är bättre än offer".¹⁰ Aroldo fick den till synes omöjliga känslan att han behövde lyda profetens uppmaning att gå ut som missionär. Oförskräckt av hindren framför sig gick han vidare med enorm tro.

Aroldo sparade varenda brasiliansk *cruzeiro* han kunde. Vid 23 års ålder fick han sin missionskallelse. Han visade sin bror hur mycket han skulle överföra varje månad från hans konto för familjen. Han hade fortfarande inte

tillräckligt med pengar till hela sin mission och omkostnaderna för sin bror och sina systrar, men i tro började han på missionärsskolan. En vecka senare fick han den första av många välsignelser. Banken där äldste Cavalcante hade varit anställd fördubblade oväntat den summa pengar han skulle få när han slutade sitt arbete. Det här underverket, tillsammans med andra, gav honom den inkomst han behövde till sin mission och sin familj medan han var borta.

Tjugo år senare verkar broder Cavalcante nu som president för Boa Viagens stav i Recife i Brasilien. Om den här tiden sa han: "När jag försökte leva rättfärdigt kände jag Frälsarens kärlek och ledning. Min tro växte, vilket gjorde att jag klarade av många utmaningar."¹¹ Aroldos tro var ingen tillfällighet, utan ett val.

Det finns många kristna män och kvinnor med djup tro på Herren

Aroldo Cavalcante (till vänster) med sina systrar och sin bror. Deras mammas porträtt hänger bakom dem på väggen.

Jesus Kristus, och vi hedrar och respekterar dem.

Inte längre på neutral mark

Men bröder, vi har fått ta emot något mer: Guds prästadöme, Guds makt återställd till jorden genom heliga änglar Det gör er annorlunda. Ni står inte längre på neutral mark. Er tro växer inte av tillfälligheter, utan genom val.

Vårt sätt att leva ökar eller minskar vår tro. Lydnad, ärlighet, renhet i tanke och handling samt osjälviskhet får tron att växa. Utan dessa minskar tron. Varför sa Frälsaren till Petrus: "Jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet?"¹² För att det finns en motståndare som gläds åt att förgöra vår tro! Var hängiven i att skydda din tro.

Uppriktiga frågor

Att ställa uppriktiga frågor är en viktig del av att bygga vår tro, och vi använder både vårt intellekt och våra känslor. Herren sa: "Jag skall tala till ditt förstånd och till ditt hjärta."¹³ Inte alla svar kommer genast, men de flesta frågor kan besvaras när vi uppriktigt studerar och söker svar från Gud. Att använda vårt intellekt utan vårt hjärta leder inte till andliga svar. "Ingen [vet] vad som är i Gud utom Guds Ande."¹⁴ Och för att hjälpa oss lovade Jesus oss "en annan Hjälpare, ... sanningens Ande"¹⁵.

Tron kräver aldrig svar på alla frågor, men söker tillförsikt och mod att gå framåt, och medger ibland att "jag vet inte allting men jag vet tillräckligt för att fortsätta på lärjungeskapets stig".¹⁶

Att försjunka i ständigt tvivel, underblåst av svar från otroende och otrogna, försvagar ens tro på Jesus Kristus och återställelsen.¹⁷ "En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne."¹⁸

Frågor som gäller Joseph Smith är till exempel inte nya. De har utslungats av hans kritiker sedan verket påbörjades. Till de troende som ser genom 2000-talets färgade linser och undrar över händelser och uttalanden som rör profeten Joseph Smith för nästan 200 år sedan, ger jag ett vänskapligt råd: För tillfället, ge broder Joseph en chans! I framtiden kommer du att ha 100 gånger mer information än den som sammantaget finns på alla dagens sökmotorer på internet, och den kommer från vår allvetande Fader i himlen.¹⁹ Tänk på Josefs liv – född i fattigdom och med föga formell utbildning översatte han Mormons bok på mindre än 90 dagar.²⁰ Tiotusentals ärliga, hängivna män och kvinnor tog till sig återställelsen. Vid 38 års ålder beseglade han sitt vittnesbörd med sitt blod. Jag vittnar om att Joseph Smith var en Guds profet. Låt det här sjunka in, och gå vidare!

Gåvor som stärker vår tro

Både Bibeln och Mormons bok ger oss en vacker förvisning om att Jesus är Kristus, Guds Son. Jag håller i min hand en förstautgåva av Mormons bok på franska, publicerad av John Taylor när han påbörjade verket i Frankrike 1852. Mormons bok finns nu, delvis eller fullständigt, översatt till 110 språk runtom i världen. Den utgör ett andligt och påtagligt vittne om att återställelsen är sann. När läste du senast Mormons bok från pärm till pärm? Läs den igen. Den kommer att öka din tro.²¹

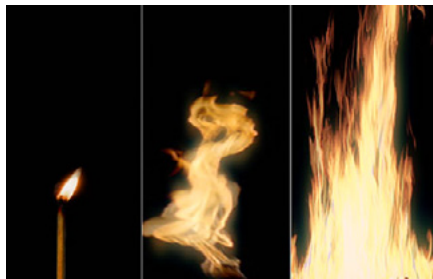
En annan gåva från Gud som stärker vår tro är vägledningen från första presidentskapet och de tolv kvorum. I dag stödde vi tre nya medlemmar i de tolv och jag välkomnar äldste Rasband, äldste Stevenson och äldste Renlund till de tolv kvorums heliga cirkel. Paulus sa:

”Och han gav några till apostlar, andra till profeter, ...

De skulle utrusta de heliga tills vi alla når fram till enheten i tron och ... kunskapen om Guds Son. ...

Vi skall då inte längre ... kastas hit och dit av ... varje vindkast i läran, när [de] bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse.”²²

Vägledning från första presidentskapet och de tolv kvorum skyddar vår tro.

Fastän din tros eld från början kanske är svag, ger rättfärdiga handlingar större tillit till Gud och din tro växer.

Fastän din tros eld från början kanske är svag, ger rättfärdiga handlingar större tillit till Gud och din tro växer. Dödlighetens svårigheter drabbar oss och onda krafter lurar i mörkret i förhoppning om att släcka vår tro. Men när du fortsätter välja rätt, lutar på Gud och följer hans Son, sänder Herren oss mer ljus och kunskap, och din tro blir fast och orubblig. President Thomas S. Monson har sagt: ”Frukta inte. ... Framtiden är lika strålande som er tro.”²³

Porter, Zane och Max Openshaw

Tron hos de unga männen i den här kyrkan är anmärkningsvärd!

Den 12 juni i år fick jag ett e-postmeddelande om att biskopen i en församling i Utah, hans hustru och två av deras barn hade dödats i en flygolycka. Biskop Mark Openshaw hade flugit planet när det lyfte från ett litet flygfält, men sedan plötsligt föll från skyn och störtade. Biskop Openshaw, hans hustru Amy och deras barn Tanner och Ellie dödades i olyckan. Som genom ett under kastades deras femårige son Max ut ur flygplanet i sitt flygplanssäte och kom undan med bara benbrott.

Jag fick veta att deras son, äldste Porter Openshaw, verkade i Marshallöarna-missionen Majuro och att deras 17-årige son Zane var på ett kulturutbyte i Tyskland med sin skola.

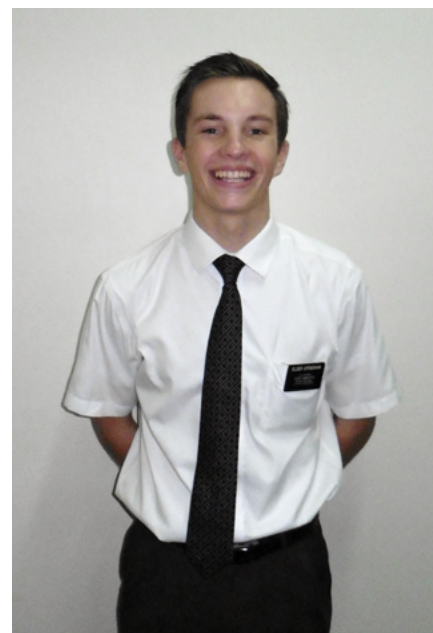
Jag ringde äldste Openshaw på Julön. Fastän förkrossad över sin mors, fars, brors och systers oväntade död, visade äldste Openshaw genast omsorg om sina två yngre bröder.

Till slut var det äldste Openshaw och hans bror Zane som beslutade att andra kunde hjälpa till hemma och att Porter skulle stanna på mission. De visste att det var vad deras föräldrar hade velat.

När jag pratade med äldste Openshaw kände jag hans sorg, men även hans outsläckliga brinnande tro. ”Jag är säker på”, berättade han för mig, ”och vet utan minsta tvivel att jag kommer att få träffa min familj igen. ... Vi kan alltid hämta styrka i våra provningar från ... vår Herre Jesus Kristus. ... Guds allsmåktiga hand har så tydligt hjälpt [mig] och mina bröder genom [den här] mycket svåra utmaningen.”²⁴

Jag träffade Zane för första gången på begravningen. När jag såg på de fyra kistorna framför oss i kapellet förundrades jag över tron hos denne 17-åring när han talade till församlingen. ”I dag”, sa han, ”har vi samlats med ödmjuka hjärtan och trötta själar för att minnas mamma, pappa, Tanner och Ellie. ... Vi har samtalat, gråtit tillsammans, talat om minnen tillsammans och känt Guds hand tillsammans. ...

Dagen efter jag hörde nyheten om olyckan hittade jag ett brev i väskan

Äldste Porter Openshaw verkar som missionär i Marshallöarnamissionen Majuro.

från min mamma. I brevet skrev hon: 'Zane, kom ihåg vem du är och varifrån du kommer. Vi ber för dig och saknar dig.' Zane fortsatte: 'Inga ord kunde passa bättre som min mammas

Till slut var det äldste Openshaw och hans bror Zane (här med sin yngre bror Max) som beslutade att andra kunde hjälpa till hemma och att Porter skulle stanna på mission. De visste att det var vad deras föräldrar hade velat.

sista ord. Jag vet att hon, tillsammans med Tanner, Ellie och pappa ... ber för [mina bröder och] mig. Jag vet att ... de ber att jag ska komma ihåg vem jag är ... eftersom jag, precis som ni, är Guds lilla barn, och han har satt mig här. Jag vittnar om att ... hur ensamma vi än känner oss, överger Gud oss inte."²⁵

Mina kära vänner, er tro började inte vid födelsen och upphör inte vid döden. Tro är ett val. Stärk er tro och lev så att ni blir värdiga Frälsarens välkomnande ord: "Din tro är stor!" När ni gör det lovar jag er att er tro, genom Jesu Kristi nåd, en dag gör det möjligt för er att tillsammans med dem ni älskar stå rena i Guds närhet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 15:28.
2. Matt. 6:30.
3. Luk. 8:25.
4. Matt. 8:10.
5. Hebr. 11:1.
6. Se Alma 32:35.
7. Se L. Whitney Clayton, "Välj att tro", *Liahona*, maj 2015, s. 36–39.
8. Se *Föredrag över tron* (1985), 3.
9. Se Ef. 2:8.
10. 1 Sam. 15:22.
11. Personligt samtal med Aroldo Cavalcante 29 aug. 2015, Salvador, Brasilien, och e-postmeddelande daterat 31 aug. 2015.

Det finns mycket mer att säga om Aroldo Cavalcantes löfte till sin mor att ta hand om sina syskon. Under åren efter moderns död kallade han sina syskon för sina "barn". Under hans mission handlade hans brev och samtal vid jul och mors dag ofta om varje familjemedlems personliga svårigheter. Genom stora uppoffringar efter missionstiden tog Aroldo på sig det ekonomiska ansvaret för deras utbildning och sin brors mission. Aroldo väntade tills hans sysstrar och hans bror gift sig, innan han gifte sig vid 32 års ålder. De är fortfarande en mycket sammanhållen familj.

12. Luk. 22:32.
13. L&F 8:2.
14. 1 Kor. 2:11.
15. Joh. 14:16–17.
16. Se Adam Kotter, "När tvivel och frågor uppstår", *Liahona*, mars 2015, s. 38–41.
17. Äldste Neal A. Maxwell sa en gång: "En del envisas med att studera kyrkan genom dess avfallingars ögon – som att intervjua Judas för att förstå Jesus. Avfallingar avslöjar alltid mer om sig själva än om det som de har lämnat" ("All Hell Is Moved" [andakt vid Brigham Young University, 8 nov. 1977], s. 3, speeches.byu.edu).
18. 1 Kor. 2:14.
19. "Jag har aldrig sagt att jag var fullkomlig, men det finns inget oriktigt i de uppenbarelser jag har undervisat er om" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 516).
20. Se John W. Welch och Tim Rathbone: "The Translation of the Book of Mormon: Basic Historical Information" (Foundation for Ancient Research and Mormon Studies, 1986).
21. Ett andligt vittnesbörd om Mormons bok är centralt i de sista dagarnas heligas omvändelse. Det är ett vittnesbörd som behöver förnyas om och om igen. Om inte avtar de andliga känslorna och man minns inte längre den kraft man en gång kände. "Och folket började glömma de tecken och under som de hade hört och började bli mindre och mindre förvånade över ... ett under från himlen, så att de började bli hårda i sina hjärtan och blinda i sina sinnen och började tvivla på allt som de hade hört och sett ... och ... [började] tro att Kristi lära var något dåraktigt och fåfängt" (3 Ne. 2:1–2).
22. Ef. 4:11–14.
23. Thomas S. Monson, "Var vid gott mod", *Liahona*, maj 2009, s. 92.
24. Personligt e-postmeddelande från äldste Porter Openshaw 23 aug. 2015.
25. Tal av Zane Openshaw på familjens begravning, 22 juni 2015.

Äldste Randall K. Bennett
i de sjuttios kvorum

Ditt nästa steg

Din kärleksfulle himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus uppmanar dig att ta nästa steg mot dem. Vänta inte. Ta steget nu.

Mitt hjärta sjönk vid ett möte nyligen med underbara sista dagars heliga. Frågan ställdes: "Vem önskar leva hos vår himmelske Fader igen?" Allas händer sträcktes upp. Nästa fråga var: "Vem är övertygad om att ni ska lyckas?" Jag blev ledsen och förvånad över att de flesta händer togs ner.

När vi upplever en klyfta mellan vilka vi är nu och vilka vi önskar bli, frestas många av oss att förlora tron och hoppet.¹

Eftersom "inget orent kan vistas hos Gud"², måste vi för att kunna bo hos honom igen renas från synden³ och helgas⁴. Om vi vore tvungna att göra det här *på egen hand*, skulle ingen av oss klara det. Men vi är inte ensamma. Nej, vi är faktiskt *aldrig* ensamma.

Vi har himlens hjälp tack vare Jesus Kristus och hans försoning.⁵ Frälsaren sa: "Om ni har tro på mig skall ni få kraft att göra vad jag än finner lämpligt."⁶ När tro utövas, ökar tron.

Låt oss tillsammans se på tre principer som hjälper oss på vår resa tillbaka till vår Fader i himlen.

Bli som ett barn

Vårt yngsta barnbarn illustrerar den första principen. Efter att ha lärt sig krypa och sedan stå, var han redo att försöka

gå. Vid sina första försök föll han, grät och gav oss en blick som sa: "Jag ska aldrig – aldrig – försöka mig på det där igen! Jag ska bara fortsätta krypa."

När han snubblade och ramlade tänkte inte hans kärleksfulla föräldrar att han var hopplös eller att han aldrig skulle kunna gå. I stället höll de ut armarna och kallade på honom, och med blicken fäst på dem försökte han igen gå mot deras kärleksfulla famn.

Kärleksfulla föräldrar är alltid redo att med öppen famn välkomna även det minsta steg i rätt riktning. De vet att vår villighet att försöka, och försöka igen leder till utveckling och framgång.

Frälsaren lärde att vi för att ärva Guds rike måste bli som ett litet barn.⁷ Så andligt talat är den första principen att vi ska göra som vi gjorde som barn.⁸

Med barnlig ödmjukhet och villighet att fokusera på vår Fader i himlen

och vår Frälsare, tar vi steg mot dem och ger aldrig upp hoppet, även när vi faller. Vår kärleksfulle himmelske Fader gläds åt varje steg vi tar i tro, och om vi faller, gläds han åt varje ansträngning att komma tillbaka upp och försöka igen.

Handla med tro

En andra princip illustreras av två trofasta heliga, båda med djup önskan att finna en evig livskamrat. Båda tog under bön steg i tro.

Jurij, en rysk sista dagars helig, gjorde uppoffringar och sparade för att kunna företa den långa resan till templet. På tåget lade han märke till en vacker kvinna med glädjestrålade ansikte, och han kände att han borde dela med sig av evangeliet till henne. Han kom inte på något annat att göra, så han började läsa i Mormons bok och hoppades på att hon skulle lägga märke till det.

Jurij visste inte att kvinnan, Marija, redan var medlem i kyrkan. Ovetande om att Jurij också var medlem, och följande en inre maning att dela evangeliet med honom, började Marija läsa i sin Mormons bok, och hoppades att han skulle lägga märke till det.

Nå, när de samtidigt tittade upp, häpnade Jurij och Marija över att se

Mormons bok i den andras händer – och, jovisst, de blev kära och beseglades senare i templet. I dag gör Jurij och Marija Kutepov från Voronezj, som eviga livskamrater, en betydande insats för kyrkan i Ryssland.

Tonvikten här är inte bara parets villighet att handla i tro. Det är också en andra princip: Herren svarar på vår villighet att handla i tro, och mer därtill. Vår villighet att ta ett steg inte bara motsvaras, den överträffas av Herrens utlovade välsignelser.

Vår himmelske Fader och vår Frälsare är *angelägna* om att välsigna oss. Ja, de begär ju bara en tiondel av vad de välsignar oss med och lovar sedan att himlens fönster ska öppnas!⁹

Närhelst vi är villiga att handla med tro på Jesus Kristus och tar ett steg till, särskilt om det är ett svårt steg som kräver förändring eller omvändelse, välsignas vi med styrka.¹⁰

Jag vittnar om att Herren vill leda oss till – och *igenom* – våra nästa steg. Han överträffar våra ansträngningar med sin kraft om vi är villiga att fortsätta försöka, omvända oss och gå framåt med tro på vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus.

Andliga gåvor lovas inte bara dem som älskar Gud och håller alla hans bud utan också, tack och lov, dem som

”strävar efter att så göra”¹¹. Styrka ges till dem som fortsätter söka och försöka.

Två viktiga tecken varje vecka som utmärker vår väg tillbaka till vår Fader i himlen är sakramentets eviga förbund och vårt helgande av sabbatsdagen. President Russell M. Nelson lärde oss förra generalkonferensen att sabbaten är Herrens gåva till oss. Att vi hängivet helgar sabbaten varje vecka är vårt tecken till Herren att vi älskar honom.¹²

Varje sabbatsdag betygar vi att vi är ”villiga att ta på [oss] din Sons namn och alltid minnas honom samt att hålla de bud som han har givit [oss]”¹³. I gengäld för vårt hjärtas omvändelse och vår hängivenhet förnyar Herren den utlovade förlåtelsen för synder och gör det möjligt för oss att ”alltid ... ha hans Ande hos [oss]”¹⁴. Den Helige Andens inflytande förbättrar, förstärker, undervisar och leder oss.

Om vi, genom att minnas honom varje sabbat, vänder våra hjärtan till Frälsaren genom dessa två viktiga tecken, överträffas vårt arbete återigen av Herren genom hans utlovade välsignelser. Vi lovas att genom ett trofast helgande av sabbaten ska jordens fullhet bli vår.¹⁵

Stigen tillbaka till vår Fader i himlen leder till Herrens hus, där vi välsignas av att ta emot frälsande förrättningar

Generalauktoriteter och generalämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIOSS KVORUM

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

GENERALAUKTORITETSSJUTTIO

(i alfabetisk ordning)

Marcos A. Aloukalis

Jose L. Alonso

Wilford W. Andersen

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Randall K. Bennett

Shayne M. Bowen

Craig A. Caron

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clark

Carl B. Cook

Lawrence E. Corbridge

J. Devin Cornish

Claudio R. M. Costa

Leonard R. Curtis, Jr.

Benjamin DeHoyos

Edward Dube

Kevin R. Duncan

Timothy J. Dyches

Larry J. Echio Hank

Stanley G. Ellis

David E. Evans

Enrique R. Fabella

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carols A. Gobby

Christoffel Golden

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

James J. Hamula

Allen D. Haynie

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Larry S. Kadner

Patrick Keaton

Von G. Keetch

Jürg Klingebing

Erich W. Kopschke

Larry R. Lawrence

Per G. Melin

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Jairo Mazzagardi

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

S. Gifford Nelson

Brent H. Nielson

Adrián Ochoa

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Peper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Kent F. Richards

Michael I. Ringwood

Gregory A. Schwitzer

Joseph W. Siani

Steven E. Snow

Vern P. Staifill

Michael John U. Teh

Jose-A. Teixeira

Juan A. Uceda

Arnulfo Valenzuela

Francisco J. Vifias

Terence M. Vinson

Scott D. Whiting

Larry Y. Wilson

Chi Hong (Sam) Wong

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Darrin M. Davies
förste rådgivare

Gerald Causse
presiderande biskop

W. Christopher Maddell
andra rådgivare

Devin G. Durant
förste rådgivare

Tad R. Callister
president

Brian K. Ashton
andra rådgivare

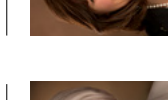
Carol F. McConkie
första rådgivare

Bonnie L. Osarson
president

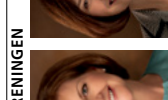
Neill F. Marriott
andra rådgivare

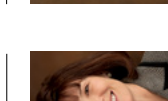
Carole M. Stephens
första rådgivare

Linda K. Burton
president

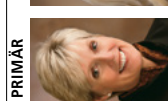
Linda S. Reeves
andra rådgivare

Cheryl A. Espin
fösta rådgivare

Rosemary M. Wixom
president

Mary K. Durham
andra rådgivare

Douglas D. Holmes
förste rådgivare

Stephen W. Owen
president

M. Joseph Brough
andra rådgivare

GENERALÄMBETSMÄN

SÖNDAGSSKOLAN

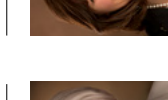
Devin G. Durant
förste rådgivare

Tad R. Callister
president

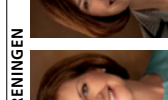
Brian K. Ashton
andra rådgivare

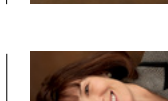
Carole M. Stephens
första rådgivare

Linda K. Burton
president

Linda S. Reeves
andra rådgivare

Cheryl A. Espin
fösta rådgivare

Rosemary M. Wixom
president

Mary K. Durham
andra rådgivare

Douglas D. Holmes
förste rådgivare

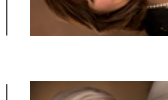

Stephen W. Owen
president

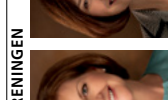

M. Joseph Brough
andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Carole M. Stephens
första rådgivare

Linda K. Burton
president

Rosemary M. Wixom
president

Mary K. Durham
andra rådgivare

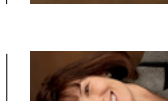

Stephen W. Owen
president

M. Joseph Brough
andra rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Cheryl A. Espin
fösta rådgivare

Rosemary M. Wixom
president

Douglas D. Holmes
förste rådgivare

M. Joseph Brough
andra rådgivare

PRIMÄR

Mary K. Durham
andra rådgivare

Stephen W. Owen
president

M. Joseph Brough
andra rådgivare

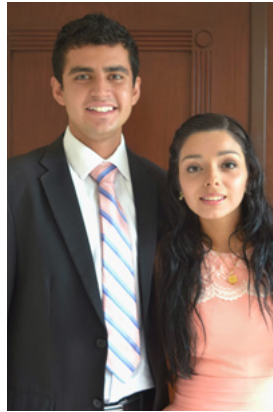
UNGA MÄN

M. Joseph Brough
andra rådgivare

Medurs med början längst upp till vänster ses medlemmar och missionärer i Drammen, Norge; Arica, Chile; Belize City, Belize; Athens, Georgia, USA; Cavite City, Cavite, Filipinerna; Orange County, Kalifornien, USA; Kiev, Ukraina och Bermejillo, Durango, Mexiko.

för oss själva och för våra avlidna nära och kära. President Boyd K. Packer lärde att förrättningar och förbund blir våra rekommendationsbrev för tillträde till Guds närhet.¹⁶ Jag ber att var och en av oss alltid ska vara värdig av och använda våra tempelrekommendationer till att tjäna regelbundet.

Övervinna den naturliga människan

En tredje princip är denna: Vi måste motverka den naturliga människans benägenhet att skjuta upp och ge upp.¹⁷

När vi går framåt längs förbundsstigen begår vi misstag, vissa misstag begår vi flera gånger. En del av oss kämpar mot beteenden eller beroenden som vi känner oss maktlösa att övervinna. Men tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus är en handlingens och kraftens princip.¹⁸ Om vi är villiga att handla välsignas vi med styrka till att omvända oss och styrka till att förändras.

Vi misslyckas bara om vi inte tar nästa steg i tro framåt. Vi misslyckas

inte, vi kan inte misslyckas, om vi trofast går i ok tillsammans med Frälsaren – han som aldrig har svikit och som aldrig sviker oss!

Utlovade välsignelser

Jag lovar att varje steg i tro möts med hjälp från himlen. Ledning kommer när vi ber till vår himmelske Fader, litar på vår Frälsare och följer honom, och lyssnar till den Helige Anden. Styrka kommer tack vare Jesu Kristi förlösningsoffer.¹⁹ Helande och förlåtelse kommer tack vare Guds nåd.²⁰ Visdom och tålamod kommer när vi litar på

Herrens tidsplan. Beskydd kommer när vi litar på Guds levande profet, president Thomas S. Monson.

Ni skapades för ni "skulle kunna ha glädje"²¹, glädje känner ni när ni värdiga återvänder till er himmelske Fader och er Frälsare och möts av deras kärleksfulla omfamning.

Jag bär vittne om dessa absoluta sanningar. Din kärleksfulle himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus lever. De känner dig. De älskar dig. De uppmanar dig kärleksfullt att ta nästa steg mot dem. Vänta inte. Ta steget nu. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Moro. 7:40–41.
2. 1 Ne. 10:21; se också Mose 6:57.
3. Se Alma 5:21, 27; L&F 50:28.
4. Se Moro. 10:32.
5. Se Mosiah 4:6–7; Alma 34:9; Moro. 7:41.
6. Moro. 7:33.
7. Se 3 Ne. 11:38.
8. Se Mosiah 3:19; Moro. 8:10.
9. Se Mal. 3:10; L&F 41:1.
10. Se Moro. 7:33.
11. L&F 46:9.
12. Se Russell M. Nelson, "Sabbatsdagen är en lust och en glädje", *Liahona*, maj 2015, s. 129–132.
13. Moro. 4:3; se också L&F 20:77.
14. L&F 20:77.
15. Se L&F 59:9–10, 13, 15–16.
16. Se Boyd K. Packer, "Förbund", *Nordstjärnan*, juli 1987, s. 19.
17. Se Mosiah 3:19.
18. Se *Föredrag över tron* (1985), 1:11.
19. Se Moro. 7:33.
20. Se Moro. 10:32.
21. Se 2 Ne. 2:25.

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Var inte rädda. Tro endast

När vi väljer att tro, utövar tro till omvändelse och följer vår Frälsare Jesus Kristus öppnar vi våra andliga ögon för en storslagenhet som vi knappt kan föreställa oss.

Babylon och Daniel

För tvåtusen sex hundra år sedan var Babylon världens stora supermakt. En forntida historiker berättar att murarna som omgav Babylon var mer än 90 meter höga och 25 meter tjocka. ”I storslagenhet”, skrev han, ”finns det ingen annan stad som kan mäta sig med den”.¹

Babylon var på sin tid världens centrum för utbildning, juridik och filosofi. Dess militära makt var utan motstycke. Den krossade Egyptens makt. Den invaderade, brände och plundrade assyriernas huvudstad Nineve. Den erövrade Jerusalem med lätthet och förde bort de bästa och intelligentaste av Israels barn till Babylon för att tjäna kung Nebukadnessar.

En av de fångna var en ung man som hette Daniel. Många lärda tror att Daniel var då mellan 12 och 17 år gammal. Tänk på det mina kära unga bärare av aronska prästadömet. Daniel var troligtvis i er ålder när han fördes till kungens hov för att bli utbildad i det världsliga Babylons språk, lagar, religion och vetenskap.

Kan ni föreställa er hur det skulle kännas att tvingas lämna ert hem, marschera 80 mil till en främmande stad och läras upp i era fienders religion?

Daniel hade fostrats som en Jehovas efterföljare. Han trodde på och tillbad Abrahams, Isaks och Jakobs Gud.

Han hade studerat profeternas ord och kände till Guds handlande med människan.

Men nu, som mycket ung man, var han fånge och studerande i Babylon. Trycket på honom måste ha varit oerhört att överge sin tidigare tro och anamma Babylons. Men han förblev trofast – i ord och i handling.

Många av er vet hur det känns att försvara en impopulär sanning. Med dagens slang på nätet talar vi om att bli ”flejmad” av dem som inte håller med oss. Men Daniel riskerade inte bara att förlöjligas offentligt. I Babylon förstod de som utmanade de religiösa myndigheterna vad det betydde – både bildligt och bokstavligt – att bli ”flejmad”, eller bränd, som det engelska ordet antyder. Fråga bara Daniels vänner Sadrak, Mesak och Abed-Nego.²

Jag vet inte om det var lätt för Daniel att vara troende i en sådan omgivning. Somliga är välsignade med ett troende hjärta – för dem verkar tron vara en gåva från himlen. Men jag föreställer mig att Daniel liknade många av oss som måste arbeta för våra vittnesbörd. Jag är säker på att Daniel tillbringade många timmar på knä i bön och lade sina frågor och farhågor på trons altare och väntade på Herren för att få insikt och visdom.

Och Herren välsignade Daniel. Fastän hans tro utmanades och förlöjligades, förblev han trofast mot det som han av egen erfarenhet visste var rätt.

Daniel trodde. Daniel tvivlade inte.

Och så en kväll fick kung Nebukadnessar en dröm som skrämde honom. Han lät samla sin grupp lärda och rådgivare och befallde dem att beskriva drömmen för honom och berätta vad den betydde.

Naturligtvis kunde de inte det. ”Ingen kan göra det du ber om”, vädjade de. Men det gjorde bara

Nebukadnessar så rasande att han befallde att alla de vise männen, trollkarlarna, astrologerna och rådgivarna skulle huggas i stycken – inklusive Daniel och de andra unga eleverna från Israel.

Ni som känner till Daniels bok vet vad som hände därefter. Daniel bad Nebukadnessar att få lite tid på sig, och han och hans trofasta vänner gick till källan för *sin* tro och moraliska styrka. De bad till Gud och bad om gudomlig hjälp i den här kritiska stunden i sitt liv. Och ”då uppenbarades hemligheten för Daniel i en syn.”³

Daniel, den unge pojken från en besegrad nation som trakasserats och förföljts för att han trodde på sin konstiga religion – gick in till kungen och berättade för honom om drömmen och vad den betydde.

Från den dagen, som ett direkt resultat av hans trofasthet mot Gud, blev Daniel en förtrogen rådgivare till kungen, berömd för sin visdom i hela Babylon.

Pojken som trodde och levde efter sin tro hade blivit en gudsman. En profet. En rättfärdighetens furste.⁴

Är vi som Daniel?

Alla oss som bär Guds heliga prästdöme frågar jag: Är vi som Daniel?

Är vi lojala mot Gud?

Lever vi som vi lär, eller är vi bara söndagskristna?

Återspeglar våra dagliga handlingar tydligt det vi säger oss tro på?

Hjälper vi ”de fattiga och behövande, de sjuka och lidande”?⁵

Pratar vi bara, eller vandrar vi entusiastiskt på den vägen?

Bröder, vi har fått mycket. Vi har undervisats om de gudomliga sanningarna i Jesu Kristi återställda evangelium. Vi har anförtröts prästadömetts myndighet för att hjälpa våra medmänniskor

och bygga upp Guds rike på jorden. Vi lever i en tid då andlig kraft utgjuts i rikt mått. Vi har sanningens fullhet. Vi har prästadömetts nycklar att besegla på jorden och i himlen. Heliga skrifter

och lärdomar från levande profeter och apostlar finns tillgängliga som aldrig förr.

Mina kära vänner, låt oss inte ta lätt på de här sakerna. Med de här välsignelserna och förmånerna kommer stora

ansvar och skyldigheter. Låt oss leva upp till dem.

Den forntida staden Babylon ligger i ruiner. Prakten och glansen är för länge sedan borta. Men Babylons världslighet och ogudaktighet lever vidare. Nu är det vårt ansvar att leva som troende i en värld fylld med otro. Vår utmaning är att dagligen stå för Jesu Kristi återupprättade evangeliums principer och troget leva efter Guds befallningar. Vi måste vara lugna trots kamrattrycket, inte följa populära trender, bortse från de ogudaktigas hån, motstå den ondes frestelser och övervinna vår egen lathet.

Tänk på det här. Hur mycket lättare skulle det inte ha varit för Daniel att bara följa Babylons levnadssätt? Han kunde ha åsidosatt de stränga normer som Gud hade givit Israels barn. Han kunde ha festat på kungens feta mat och hängivit sig åt den naturliga människans världsliga njutningar. Han skulle ha undvikit hån.

Han skulle ha varit populär.

Han skulle ha passat in.

Hans väg skulle ha varit mycket mindre komplicerad.

Det vill säga, fram till den dagen när kungen krävde en uttydning av sin

dröm. Då skulle Daniel ha märkt att han, likt resten av Babylons "visa män", hade förlorat sin förbindelse till ljusets och visdomens sanna källa.

Daniel bestod provet. Vårt pågående fortfarande.

Modet att tro

Satan, vår motståndare, vill att vi ska misslyckas. Han sprider lögn som ett led i sitt arbete att bryta ner vår tro. Slutg antyder han att tvivlaren, skeptikern och cynikern är sofistikerad och intelligent, medan de som tror på Gud och hans underverk är naiva, blinda eller hjärntvättade. Satan påstår att det är coolt att betvivla andliga gåvor och profeternas lärdomar.

Jag önskar att jag kunde hjälpa alla förstå det enkla faktum att vi *tror* på Gud tack vare det vi *vet* i hjärtat och sinnet och inte på grund av det vi *inte vet*. Våra andliga upplevelser är ibland alltför heliga för att förklaras i världsliga termer, men det betyder inte att de inte är verkliga.

Vår himmelske Fader har förberett en andlig festmåltid för sina barn, där han erbjuder alla möjliga slags utsökta rätter – men istället för att njuta av de här andliga gåvorna, nöjer sig

cynikerna med att på avstånd iakttä och läppja på sina glas med skepticism, tvivel och ringaktning.

Varför vill några gå genom livet, nöjda med sitt eget förståndets stearinljus, när de genom att sträcka sig mot vår himmelske Fader kan få uppleva den andliga kunskapens starka solsken som kunde fylla deras sinnen med visdom och deras själar med glädje?

När du och jag talar till människor om tro, får vi ofta höra: "Jag önskar jag kunde tro så som du gör."

De här orden innehåller en annan av Satans villfarelser: att tro är tillgänglig för en del men inte för andra. Tro är inget magiskt. Men att *vilja* tro är det nödvändiga första steget! Gud gör inte skillnad på människor.⁶ Han är din Fader. Han vill tala till dig. Men det kräver lite vetenskaplig nyfikenhet – att pröva Guds ord – och utöva "en smula tro"⁷. Det kräver också lite ödmjukhet. Och det kräver ett öppet sinne och ett öppet hjärta. Det kräver att man *söker*, i ordets fulla bemärkelse. Och kanske det svåraste av allt, det kräver att man är tålmodig och väntar på Herren.

Om vi inte anstränger oss att tro är vi som mannen som drar ur sladden till strålkastaren och sedan klandrar

strålkastaren för att den inte ger något ljus.

Nyligen blev jag förvånad och ledsen över att höra om en bärare av aronska prästadömet som tycktes vara stolt över att han tagit avstånd från Gud. Han sa. "Om Gud uppenbarar sig för mig, då ska jag tro. Tills dess tänker jag finna sanningen genom att lita på att mitt eget förstånd och intellekt lyser upp min väg."

Jag känner inte den här unge mannens hjärta, men jag tyckte mycket synd om honom. Så lätt han förkastade gåvorna som Herren erbjöd honom. Den här unge mannen hade dragit ur sladden till strålkastaren och tycktes sedan nöjd med sin smarta iakttagelse att den inte lyste.

Tråkigt nog tycks det här vara en populär attityd idag. Om vi lägger bevisbördan på Gud, tycker vi att vi kan ursäkta oss från att ta Guds bud på allvar och från att ta ansvar för vår relation till vår himmelske Fader.

Bröder, låt mig klargöra en sak: Det finns inget ädelt eller imponerande

i att vara cynisk. Det är lätt att vara skeptisk – det klarar vem helst. Det är det trofasta livet som kräver moralisk styrka, hängivenhet och mod. De som håller fast vid tron är mycket mer imponerande än de som ger efter för tvivel när mystiska frågor eller bekymmer uppstår.

Men det bör inte förvåna oss att tro inte uppskattas av ett sekulariserat samhälle. Världen har en lång historia av att förkasta det som den inte förstår. Och den har särskilt svårt att förstå sådant som den inte kan se. Men att vi inte kan se något med våra fysiska ögon, betyder inte att det inte existerar. Ja, "det finns mer av himmel och jord ... än har drömts om"⁸ i våra skolböcker, vetenskapliga journaler och världsiga filosofier. Universum är fyllt med djupgående och häpnadsväckande under – sådant som bara kan förstås med andliga ögon.

Trons löfte

När vi väljer att tro, utövar tro till omvändelse och följer vår Frälsare

Jesus Kristus öppnar vi våra andliga ögon för en storslagenhet som vi knappt kan föreställa oss. Så växer vår tro sig allt starkare och vi får se ännu mer.⁹

Bröder, jag vittnar om att även i de svåraste tider säger Frälsaren till er som han sa till en ängslig far på en myllrande gata i Galiléen: "Var inte rädda. Tro endast."¹⁰

Vi kan välja att tro.

För när vi tror, upptäcker vi ljusets gryning.

Vi upptäcker sanningen.¹¹

Vi finner frid.¹²

Tack vare vår tro, ska vi aldrig hungra, aldrig törsta.¹³ Guds nåds gåvor gör det möjligt för oss att vara sanna mot vår tro och fyller våra själar som "en källa, som flödar fram och ger evigt liv."¹⁴ Vi får uppleva sann och bestående glädje.¹⁵

Därför, mina kära vänner, mina älskade bröder i Guds prästadöme:

Ha modet att tro.

Var inte rädda. Tro endast.

Stå med Daniel.

Jag ber att var och en av oss – ung som gammal – ska finna förnyad styrka, mod och önskan att tro. I Jesu Kristi, vår Mästares namn, amen ■

SLUTNOTER

1. Herodotos, *The History of Herodotus*, översättning av George Rawlinson, 4 band. (1875), 1:244.
2. Sadrak, Mesak och Abed-Nego kastades i en brinnande ugn (se Dan. 3).
3. Dan. 2:19.
4. Se Dan. 2.
5. L&F 52:40.
6. Se Apg. 10:34–35.
7. Alma 32:27.
8. William Shakespeare, *Hamlet*, akt 1, scen 5, rad 167–168.
9. Se L&F 50:24.
10. Mark. 5:36.
11. Se Moro. 10:3–5.
12. Se Jes. 26:3.
13. Se Joh. 6:35.
14. Joh. 4:14.
15. Se 2 Ne. 2:25.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Du är inte ensam i verket

När du går från ett tjänande inom prästadömet till ett annat, upplever du att Herren är engagerad i verket tillsammans med dig.

Mina kära bröder, vi är tack-samma för att Herren har kallat äldste Ronald A. Rasband, äldste Gary E. Stevenson och äldste Dale G. Renlund som Herren Jesu Kristi apostlar. Våra hjärtan, våra böner och vår tro stöder dem.

Vi känner till deras stora förmåga. Ändå behöver de känna en försäkran i kallelsen, vilket vi alla behöver, om att Herren är med dem i sitt verk. Den nyaste diakon behöver samma försäkran, liksom den erfarnaste högpräst som får ett nytt ämbete.

Den tilliten växer allt eftersom du inser att han har kallat dig genom sina tjänare. Mina uppmuntrade ord är avsedda att hjälpa dig veta, att när du gör din del så förstärker Herren dina ansträngningar med sin kraft.

Alla ämbeten vi får i Herrens rike kräver mer än vårt mänskliga omdöme och vår personliga kraft. Dessa kallar kräver Herrens hjälp, och den kommer. Också den nye diakonen ska inse att det är sant, och han fortsätter att lära sig med åren.

Ett av mina barnbarn är här i kväll på sitt första prästadömsmöte. Han ordinerades till diakon för sex dagar

sedan. Han väntar sig att hans första plikt inom prästadömet han kommer att utföra är utdelandet av sakramentet nästa söndag. Min bön är att han ska se det ögonblicket i dess sanna ljus.

Han kanske tror att det verk Herren har gett honom är att ge sakramentsbrickan till människor som sitter på sakramentsmötet. Men Herrens avsikt är inte bara att människan ska ta del av brödet och vattnet. Det är att hon ska hålla ett förbund som för henne vidare längs vägen till evigt liv. Och för att det ska ske måste Herren ge en andlig

upplevelse till den som diakonen räcker fram brickan till.

Jag har sett det hända en gång på ett vårdhem, när en diakon lutade sig fram för att räcka brickan till en vithårig dam. Hon tittade på brödet som om det var dyrbart. Jag har aldrig glömt hennes leende när hon tog del av det och sedan sträckte sig upp för att klappa diakonen på huvudet, och sa ganska högt: "Åh, tack!"

Diakonen utförde helt enkelt sin prästadömsplikt. Men Herren förstärkte sedan diakonens handling. Det var uppenbart att systemen mindes Frälsaren när hon uttryckte uppriktig tacksamhet för en diakons tjänande. Hon försäkrades när han delade ut sakramentet till henne att hon skulle få ha Anden hos sig. Hon var inte ensam den dagen på vårdhemmet. Inte heller var diakonen ensam i sitt enkla tjänande.

En ung lärare i aronska prästadömet kanske inte inser, när han ska undervisa en familj, att han samarbetar med Herren i dennes verk. Jag minns fortfarande det enkla vittnesbörd som en ung hemlärarkamrat gav i vårt hem. Anden bekräftade hans ord till mig och till min familj. Han kanske inte minns den dagen, men det gör jag.

Herren förstärker den unge mannens arbete igen när han kallas till präst. Den första han döper, till exempel, kan vara en ung person som han inte känner. Han kanske oroar sig för om han kommer att säga rätt ord eller utföra förrättningen på rätt sätt.

Men Herren, vars tjänare han är, förstärker hans ämbete. Personen han döper har valt att gå vidare längs vägen till evigt liv. Herren gör sin större del. Han gjorde det för mig en gång när pojken jag döpte med tårar rinnande nerför kinderna sa i mitt öra: "Jag är ren. Jag är ren."

Oslo, Norge

När du går från ett tjänande inom prästadömet till ett annat, upplever du att Herren är engagerad i verket tillsammans med dig. Jag lärde mig det efter att ha träffat en president för ett äldstekvorum på en stavskonferens för många år sedan. På konferensen presenterades över 40 namn på män som skulle ta emot melkisedekska prästadömet.

Stavs-presidenten lutade sig mot mig och viskade: "De där männen var alla mindre aktiva, blivande äldster." Förvånad frågade jag presidenten vilken plan han haft för att aktivera männen.

Han pekade på en ung man i bakre delen av kapellet. Han sa: "Där är han. De flesta av de här männen har förts tillbaka tack vare honom, äldstekvorumets president." Han satt på bakre raden, i ledig klädsel, med benen utsträckta och de slitna stövlarna korslagda framför sig.

Jag bad stavs-presidenten presentera mig för honom efter mötet. När vi träffades sa jag till den unge mannen att jag förvånades över vad han hade gjort och frågade honom hur det hade gått till. Han ryckte på axlarna. Han tyckte uppenbarligen inte att han förtjänade någon ära.

Sedan sa han tyst: "Jag känner alla inaktiva killar i stan. De flesta av dem har en pickup. Jag har en jag med. Jag tvättar min pickup där de tvättar sina. Med tiden blir de mina vänner.

Sedan väntar jag tills något går fel i deras liv. Det gör det alltid. De berättar för mig om det. Jag lyssnar och jag kritiserar inte. Sedan, när de säger: 'Något

saknas i mitt liv. Det bara *måste* finnas något bättre än det här', då berättar jag vad det är som saknas och var de kan hitta det. Ibland tror de mig, och när de gör det, tar jag dem med mig."

Ni förstår varför han var blygsam. Det var för att han visste att han hade gjort sin lilla del och att Herren hade gjort resten. Det var Herren som hade vidrört de här människors hjärtan i deras bekymmer. Det var Herren som hade gett dem en känsla av att det måste finnas något bättre för dem, samt hoppet om att de kunde hitta det.

Den unge mannen som liksom du är en Herrens tjänare, litade helt enkelt på att om han gjorde sin lilla del, skulle Herren hjälpa dessa män längs stigen hem mot den lycka bara han kan ge dem. Den här mannen visste också att Herren hade kallat honom som president för ett äldstekvorum för att han skulle göra sin del.

Det kommer att finnas tillfällen i ditt tjänande när du inte får samma anmärkningsvärda eller synliga

framgång som den här unge äldstekvorumets president. Det är just då du måste lita på att Herren, som visste att du skulle göra din del i verket, kallade dig genom sina bemyndigade tjänare. Förtroendet för en kallelse från Herrens tjänare var avgörande i min farfars far Henry Eyrings missionsarbete.

Han döptes den 11 mars 1855 i S:t Louis i Missouri. Erastus Snow ordinerade honom till präst kort därpå. Presidenten för S:t Louis stav, John H. Hart, kallade honom som missionär bland cherokee-indianerna den 6 oktober.¹ Han ordinerades till äldste den 11 oktober. Han red iväg mot Cherokeeemissionen den 24 oktober. Han var 20 år och hade bara varit medlem i sju månader.

Om någon prästadömsbärare skulle ha anledning att känna sig okvalificerad eller oförberedd, så var det Henry Eyring. Den enda anledningen till att han hade modet att tjäna, var att han i sitt hjärta visste att Gud hade kallat honom genom sina bemyndigade

tjänare. Det var källan till hans mod. Det måste vara källan till vårt mod att framhärda, vilket ämbete vi än kallas till i prästadömet.

När äldste Eyring hade tjänat i tre svåra år och efter att presidenten för missionen hade dött, blev Henry utnämnd och inröstad som missionspresident vid ett möte den 6 oktober 1858. Han blev förvånad och lika chockad som en ny diakon skulle ha blivit. Han skrev: "Jag väntade mig inte att kallas till det ansvarsfulla ämbetet, men eftersom det var brödernas vilja accepterade jag det villigt, samtidigt som jag var medveten om min stora svaghet och brist på erfarenhet."²

Sedan, som president Eyring, reste han till cherokee-, creek- och choctaw-indianerna år 1859. Genom hans ansträngningar lade Herren till, som Henry skrev, "ett antal till kyrkan". Han bildade två grenar, men noterade att "mycket få är levande i verket".³

Ett år senare ställdes Henry inför den bistra verkligheten att de politiska ledarna för folket han tjänade inte längre tillät att sista dagars heligas missionärer utförde sitt arbete. När han begrundade vad han borde göra mindes han att instruktionerna från hans förra missionspresident angav att Henry skulle förlänga sin mission till 1859.⁴

I oktober det året skrev Henry till president Brigham Young för att få anvisningar, men han fick inget svar på sin fråga. Henry skrev: "Eftersom jag

inte hörde något från kyrkans presidentskap åkallade jag Herren i bön och bad honom att uppenbara för mig sin avsikt och vilja beträffande om jag skulle stanna kvar längre eller resa till Sion."

Han fortsatte: "Följande dröm gavs mig som svar på min bön. Jag drömde att jag hade anlänt till [Salt Lake] City och att jag genast begav mig till [president Brigham] Youngs kontor, där jag fann honom. Jag sa till honom: '[President] Young, jag har lämnat min mission, jag har kommit hit på eget bevåg, men om det var felaktigt att göra det är jag villig att återvända och slutföra min mission.'" I drömmen svarade profeten: "Du har stannat länge nog, det är helt i sin ordning."

Henry skrev i sin dagbok: "Eftersom jag hade haft drömmar tidigare som bokstavligen hade uppfyllts, hade jag tro till att lita på att den här också skulle det och följaktligen började jag genast förbereda mig för att resa."

Han anlände till Salt Lake City den 29 augusti 1860, efter att ha gått större delen av vägen. Två dagar senare gick han in på president Brigham Youngs kontor.⁵

Henry beskrev upplevelsen med de här orden: "[Jag] besökte [president] Young, som tog emot [mig] mycket vänligt. Jag sa till honom: '[President] Young, jag har kommit utan att vara hitkallad. Om jag har gjort fel är jag villig att återvända och slutföra min mission.'" [Brigham Young] svarade: "Det är helt

i sin ordning, vi har väntat på dig."

Henry beskrev sin glädje med orden: "Sålunda uppfylldes min dröm bokstavligen."⁶

Hans glädje kom av bekräftelsen på att Herren hade arbetat med och vakat över honom. Han lärde sig något som är sant för oss alla – att Herrens tjänare är inspirerade till att veta Herrens vilja. Och Henry Eyring bekräftade något som jag också vet: att profeten, som president för prästadömet, inspireras av Gud till att vaka över och ha omsorg om Herrens tjänare och till att kalla dem.

Oavsett ditt ämbete i prästadömet kan du ibland ha känt det som att himmelske Fader inte var medveten om dig. Du kan be om att få veta hans vilja, och med en uppriktig önskan att göra *vadhelst* han än ber dig om, får du svar.

Din himmelske Fader låter dig veta att han känner dig, att han uppskattar ditt tjänande och att du håller på att bli värdig den hälsning från Herren som du så gärna vill höra: "Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!"⁷

Det är min bön att varje prästadömsbärare ska sträcka sig ut i tro för att

President Thomas S. Monson

rädda varje själ som han ansvarar för. Gud lägger då sin kraft till sin tjänares ansträngningar. Människans hjärtan kommer leda till att göra val som för dem längs evangeliets stig mot lycka och bort från sorg.

Det är också min bön att varje prästadömsbärare ska känna den kärleksfulla och uppmärksamma omsorg som visas honom, av vår himmelske Fader, Frälsaren och Guds profet, i hans ämbete i prästadömet.

Jag bär mitt särskilda vittnesbörd till er om att vi är i den uppståndne Herren Jesu Kristi tjänst. Jag vittnar om att han har kallat dig och mig till sin tjänst, väl medveten om vår förmåga och den hjälp vi behöver. Han välsignar våra ansträngningar bortom våra mest innerliga förhoppningar när vi ger vårt allt i hans tjänst. Jag vittnar om att Guds profet, som presiderar över hela prästadömet på jorden, är inspirerad av Gud.

Jag är tacksam för trofasta prästadömsbärarens exempel överallt. Vår himmelske Fader och Frälsaren är tacksamma för att du gör din del. De känner dig, de vakar över dig och de älskar dig. I Jesu Kristi namn, amen ■

SLUTNOTER

1. Se "Minutes of the Conference," *St. Louis Luminary*, 13 okt. 1855, s. 187.
2. Henry Eyring, brev till Brigham Young, 7 okt. 1858, Brigham Young Office Files, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City.
3. Henry Eyring rapport till kyrkans historiska kontor, aug. 1860, Missionary Reports, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City.
4. Se Henry Eyring, brev till Brigham Young, 9 okt. 1859, Brigham Young Office Files, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City.
5. Se President's Office Journals, 31 aug. 1860, vol. D, s. 137, Brigham Young Office Files, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City.
6. Henry Eyring reminiscences, 1896, maskinskrivet manuskript, s. 27–28, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City.
7. Matt. 25:23.

Håll buden

Han som skapade oss och som älskar oss fullkomligt vet precis hur vi behöver leva våra liv för att få största möjliga lycka.

Mina kära bröder, så gott det är att få vara med er än en gång. Vi har inspirerats i kväll av de ord som vi har hört. Jag ber att jag också blir vägled i det jag säger.

Mitt budskap till er i kväll är rakt på sak. Det är det här: *Håll buden*.

Guds bud gavs inte för att frustrera oss eller för att vara till hinder för vår lycka. Tvärtom. Han som skapade oss och som älskar oss fullkomligt vet precis hur vi behöver leva våra liv för att få största möjliga lycka. Han har gett oss riktlinjer som, om vi följer dem, leder oss tryggt genom denna ofta förädliska jordiska resa. Vi minns orden i den välbekanta psalmen: "Håll alla buden. Då finner du trygghet, då finner du frid."¹

Vår himmelske Fader älskar oss tillräckligt mycket för att säga: *Du skall inte ljuga; du skall inte stjäla; du skall inte begå äktenskapsbrott, du skall älska din nästa som dig själv*; och så vidare.² Vi kan buden. Han förstår att när vi håller buden blir våra liv gladare, mer tillfredsställande och mindre komplicerade. Våra utmaningar och problem blir lättare att bära och vi får ta emot hans utlovade välsignelser. Men medan han ger oss lagar och bud, ger han oss också möjlighet att välja att antingen acceptera eller förkasta dem.

Våra beslut i det avseendet avgör vår bestämmelse.

Jag är övertygad om att var och en av oss har som slutgiltigt mål att få evigt liv i vår himmelske Faders och hans Sons Jesu Kristi närhet. Det är därför absolut nödvändigt att vi fattar beslut under hela livet som leder oss till det stora målet. Men vi vet att den onde är fast besluten att få oss att falla. Han och hans skaror är obevekliga i sina ansträngningar att motarbeta våra rättfärdiga önsknings. De utgör ett allvarligt och ständigt hot mot vår eviga frälsning, om inte vi är lika ihärdiga i vår beslutsamhet och våra

ansträngningar för att nå vårt mål. Aposteln Petrus varnar oss: "Var nyktra och vaksamma. Er motståndare djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall sluka."³

Även om det inte finns någon tid i våra liv när vi är helt förskonade från frestelser, är ni unga män i en ålder då ni kan vara särskilt utsatta. Tonåren är ofta år av osäkerhet, känslan att man inte håller måttet, att man försöker hitta sin plats bland jämnåriga och att försöka passa in. Man kan frestas att sänka sina normer och att följa med strömmen för att accepteras av dem man vill ha som vänner. Var starka, och var på er vakt mot *allt* som kan beröva er evighetens välsignelser. De val ni gör här och nu har evig betydelse.

Som det står i 1 Korintierbrevet: "[Så] många [röster] det ... finns i världen."⁴ Vi är omgivna av övertalande röster, lockande röster, nedsättande röster, sofistikerade röster och förvirrande röster. Jag kan även tillägga att de är *högljudda* röster. Jag förmanar er att sänka volymen och i stället låta er påverkas av den milda, stilla rösten som leder er till säkerhet. Kom ihåg att en person med myndighet lade sina händer på era huvuden när ni döptes, och konfirmerade er som medlemmar

i kyrkan och sa: "Ta emot den Helige Anden."⁵ Öppna era hjärtan, ja, era själar, för ljudet från denna särskilda röst som vittnar om sanningen. Som profeten Jesaja lovade: "Dina öron [skall] höra detta ord ljuda ... 'Här är vägen, gå på den.'⁶ Må vi alltid vara i harmoni, så att vi kan höra denna tröstande, vägledande röst som vill bevara oss.

Likgiltighet för buden har öppnat vägen för vad jag anser vara vår tids plågor. Däribland finns släpphänthetens plåga, pornografins plåga, drogernas plåga, omoralens plåga och abortens plåga, för att bara nämna några. Skrifterna berättar att den onde är "grundaren av allt detta"⁷. Vi vet att han är "alla lögners fader, för att bedra och förblinda människorna".⁸

Jag vädjar till er att undvika allt som kan beröva er lycka här i jordelivet och evigt liv i den kommande världen. Med sitt bedrägeri och sina lögnar leder den onde er nedför en hal utförsbacke mot er undergång, om ni låter honom göra det. Ni hamnar troligen på det sluttande planet innan ni ens inser att det inte går att stanna. Ni har hört den ondes budskap. Han säger listigt: *Bara en enda gång gör inget. Alla gör det. Var inte så gammalmodig. Tiderna har förändrats. Det skadar ingen. Det är du som*

bestämmer över ditt liv. Motståndaren känner oss, och han vet vilka frestelser som är svåra för oss att ignorera. Det är så viktigt att vi ständigt är vaksamma för att undvika att ge efter för sådana lögnar och frestelser.

Stort mod kommer att krävas för att förbli trofasta och sanna, mitt i de ständigt ökande påtryckningar och lömska inflytanden som omger oss och som förvränger sanningen, river ner det goda och anständiga och som försöker ersätta det med världens människofilosofier. Om buden hade skrivits av människor skulle människan ha rätt att ändra dem efter behag eller genom lagstiftning eller på något annat vis. Men buden är gudagivna. Genom att använda vår handlingsfrihet kan vi åsidosätta dem. Men vi kan inte *förändra* dem, liksom vi inte kan ändra följderna av att överträda och bryta mot dem.

Må vi inse att vår största lycka i det här livet kommer när vi följer Guds bud och lyder hans lagar! Jag älskar orden vi finner i Jesaja kapitel 32, vers 17: "Rättfärdighetens frukt skall vara frid, och rättfärdighetens vinning vara ro och trygghet till evig tid." Sådan frid, sådan trygghet, kommer endast genom rättfärdighet.

Vi kan inte tillåta oss minsta lilla spelrum när vi har med synd att göra.

Vi kan inte tillåta oss att tro att vi kan vara "bara lite" olydiga mot Guds bud, för synden kan gripa tag i oss med en järnhand som det är otroligt smärtsamt att befria sig ifrån. Beroendet som kan bli följderna av droger, alkohol, pornografi och omoral är verkligt och är nästan omöjligt att bryta utan en hård kamp och mycket hjälp.

Om någon har snubblat på vägen, lovar jag er att det finns en väg tillbaka. Processen kallas omvändelse. Även om vägen är svår beror er eviga frälsning på den. Vad kan vara mer värt era ansträngningar? Jag vädjar till er att här och nu bestämma er för att ta de nödvändiga stegen till fullständig omvändelse. Ju förr ni gör det, desto tidigare kan ni få uppleva den frid, den ro och den trygghet som Jesaja talade om.

För en kort tid sedan hörde jag vittnesbördet från en kvinna som

tillsammans med sin make hade lämnat den säkra stigen, brutit mot buden och därvid nästan förstört deras familj. När de båda till slut kunde se genom den tjocka dimman av missbruk och inse hur olyckliga deras liv hade blivit, liksom hur mycket de sårade sina nära och kära, började de förändras. Omvändelseprocessen kändes långsam och var ibland smärtsam, men med hjälp av prästadömsledare, och med hjälp av familj och lojala vänner, tog de sig tillbaka.

Jag återger en del av den här systemens vittnesbörd om omvändelsens helande kraft: "Hur kan man gå från att vara ett av de förlorade fåren och fångslad av [synden], till den frid och lycka vi nu känner? Hur kan det hända? Svaret ... är: tack vare ett fullkomligt evangelium, en fullkomlig Son och hans offer för mig. ... Där det var

mörker, är det nu ljus. Där det var förtvivlan och smärta, är det glädje och hopp. Vi har blivit oändligt välsignade genom den förändring som bara kan komma genom omvändelse, möjliggjord genom Jesu Kristi försoning."

Vår Frälsare dog för att ge dig och mig den välsignade gåvan. Trots det faktum att omvändelsens väg är svår, är löftet verkligt. Så sa Herren till dem som omvänder sig:

"Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita."⁹

"Och [era] synder skall jag inte mer komma ihåg."¹⁰

Genom hela livet behöver vi vårda starka vittnesbörd genom att studera skrifterna, genom att be och genom att begrunda sanningarna i Jesu Kristi evangelium. När de är fast planterade, påverkar våra vittnesbörd om evangeliet, om Frälsaren och om vår himmelske Fader allt vi gör.

Jag vittnar om att vi alla är älskade söner till vår Fader i himmelen, sända till jorden i den här tiden med ett syfte, och givna Guds prästadöme så att vi kan tjäna andra och utföra Guds verk här på jorden. Vi har blivit befallda att leva våra liv så att vi förblir värdiga att inneha prästadömet.

Mina bröder, må vi hålla buden! Underbara och härliga ting finns i beredskap för oss om vi gör det. Må detta bli vår välsignelse är min bön, i Jesu Kristi, vår Frälsares och Återlösares namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Håll alla buden", *Psalmer*, nr 195.
2. Se 2 Mos. 20:1–17; Matt. 22:39.
3. 1 Petr. 5:8.
4. 1 Kor. 14:10.
5. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 20.3.10.
6. Jes. 30:21.
7. 2 Ne. 26:22.
8. Mose 4:4.
9. Jes. 1:18.
10. Jer. 31:34.

President Thomas S. Monson

Var ett föredöme och ett ljus

När vi följer Frälsarens exempel får vi tillfälle att vara ett ljus för andra.

Bröder och systrar, det känns så bra att få vara tillsammans med er igen. Som ni vet har vi sedan vi var tillsammans i april upplevt sorgen att förlora tre av våra älskade apostlar: president Boyd K. Packer, äldste L. Tom Perry och äldste Richard G. Scott. De har återvänt till sitt himmelska hem. Vi saknar dem. Så tacksamma vi är för deras exempel på kristuslik kärlek och för de inspirerade lärdomar de efterlämnat åt oss alla.

Vi välkomnar hjärtligt våra nyaste apostlar äldste Ronald A. Rasband, äldste Gary E. Stevenson och äldste Dale G. Renlund. De är män som är hängivna Herrens verk. De är väl kvalificerade för att fylla de viktiga ämbeten de kallats till.

Nyligen, när jag läste och begrundade skrifterna, var det två skriftställen som särskilt stannade kvar hos mig. Båda är välbekanta för oss. Det första är ur bergspredikan: "Låt ... ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himmelen."¹ Det andra skriftstället kom jag att tänka på när jag begrundade betydelsen av det första. Det finns i aposteln Paulus brev till Timoteus: "Var ett föredöme för de troende i

ord och [samtal], i kärlek, [i ande,] i trohet och renhet."²

Jag tror att det andra skriftstället till stor del förklarar hur vi kan utträta det första. Vi blir föredömen för de troende genom att leva efter Jesu Kristi evangelium i ord och samtal, i kärlek, i ande, i trohet och i renhet. När vi gör det lyser vårt ljus för andra.

Var och en av oss kom till jorden med Kristi ljus. När vi följer Frälsarens exempel och lever som han levde och som han lärde, brinner det ljuset inom oss och lyser upp vägen för andra.

Aposteln Paulus nämner sex egenskaper hos en troende, egenskaper som låter vårt ljus lysa. Låt oss titta på vart och ett av dem.

Jag nämner de första två egenskaperna tillsammans – att vara ett föredöme i ord och samtal. Orden vi använder kan lyfta och inspirera, eller så kan de skada och förnedra. I dagens värld förekommer mycket svordomar, som tycks omge oss var vi än vänder oss. Det är svårt att undgå att höra Gudomens namn användas nonchalant och tanklöst. Grova kommentarer verkar ha blivit stapelvara i tv, filmer, böcker och musik. Man svänger sig med ärekränkande kommentarer och

arg retorik. Låt oss tala till andra med kärlek och respekt och alltid låta vårt språk vara rent och undvika ord eller kommentarer som kan skada eller såra. Må vi följa Frälsarens exempel, han som talade med tolerans och vänlighet under hela sin verksamhet.

Nästa egenskap som Paulus nämner är kärlek, närmare bestämt "Kristi rena kärlek"³. Jag är övertygad om att det inom vår inflytandesfär finns de som

Bermejillo, Durango, Mexiko

är ensamma, de som är sjuka och de som är nedslagna. Vi har tillfälle att hjälpa dem och lyfta deras andar. Frälsaren gav hopp till människor utan hopp och styrka till de svaga. Han helade de sjuka. Han lät den lame gå, den blinde se, den döve höra. Han till och med uppväckte döda. Under hela sitt tjänande nådde han ut i kärlek till alla behövande. När vi följer hans föredöme välsignar vi andras liv, och vårt eget.

Därnäst ska vi vara andliga föredömen. För mig innebär det att vi i våra liv eftersträvar vänlighet, tacksamhet, förlåtelse och god vilja. De här egenskaperna ger oss en ande som berör människor omkring oss. Jag har haft tillfälle genom åren att umgås med

oräkneliga personer som ägde en sådan ande. Vi upplever en särskild känsla när vi är tillsammans med dem, en känsla som får oss att vilja umgås med dem och följa deras exempel. De utstrålar Kristi ljus och hjälper oss känna hans kärlek till oss.

För att illustrera att ljuset som kommer från en ren och kärleksfull ande känns igen av andra, vill jag berätta om en upplevelse för många år sedan.

Vid den tidpunkten träffade kyrkans ledare några ämbetsmän i Jerusalem för att skriva kontrakt om arrende på den mark där kyrkans Jerusalem-center skulle byggas. För att få det nödvändiga tillståndet måste kyrkan lova att ingen proselytering skulle utföras av våra medlemmar som skulle vistas i centret. När kontraktet hade undertecknats sa en av de israeliska ämbetsmännen, som var väl bekant med kyrkan och dess medlemmar, att han visste att kyrkan skulle hålla överenskommelsen att inte

proselytera. "Men", sa han, och syftade på studenterna som skulle vistas där, "vad ska vi göra med ljuset som finns i deras ögon?"⁴ Må det särskilda ljuset alltid lysa inom oss, så att det kan kännas igen och uppskattas av andra.

Att vara ett exempel på trohet innebär att vi litar på Herren och hans ord. Det innebär att vi äger och ger näring åt den tro som vägleder våra tankar och våra gärningar. Vår tro på Herren Jesus Kristus och på vår himmelske Fader påverkar allt vi gör. I nutidens förvirring, konflikter med samvetet och det dagliga livets tumult blir vår orubbliga tro ett ankare i vårt liv. Kom ihåg att tro och tvivel inte kan existera i sinnet samtidigt, för det ena fördrivar det andra. Jag upprepar det som vi upprepade gånger har blivit tillsagda – att för att få och behålla den tro vi behöver, är det ytterst viktigt att vi läser och studerar och begrunder skrifterna. Kommunikation med vår himmelske Fader genom bön

är väsentlig. Vi har inte längre råd att försumma de här sakerna, för motståndaren och hans härskaror söker obevekligt efter en spricka i vår rustning, ett förbiseende i vår trofasthet. Herren sa: "Sök flitigt, be alltid och ha tro, och allt skall samverka till ert bästa."⁵

Slutligen ska vi vara rena, vilket innebär att vi är rena till kropp, sinne och ande. Vi vet att vår kropp är ett tempel som ska behandlas med vördnad och respekt. Våra sinnen bör vara fyllda med upplyftande och förädlande tankar och hållas fria från sådant som smutsar ned. För att kunna ha den Helige Anden som vår ständige ledsagare måste vi vara värdiga. Bröder och systrar, renhet ger oss sinnesfrid och gör oss värdiga att ta emot Frälsarens löften. Han sa: "Saliga är de renhjärtade, de skall se Gud."⁶

När vi är föredömen i ord och samtal, i kärlek, i ande, i trohet och i renhet, kan vi vara ljus för världen.

Låt mig säga till er alla, och särskilt till er som är unga, att när världen driver längre och längre bort från de principer och riktlinjer som en kärleksfull himmelsk Fader har gett oss, sticker vi ut från folkmassan eftersom vi är annorlunda. Vi sticker ut eftersom vi klär oss anständigt. Vi är annorlunda eftersom vi inte använder svordomar och eftersom vi inte tar del av ämnen som är skadliga för kroppen. Vi är annorlunda eftersom vi undviker opassande skämt och förnedrande kommentarer. Vi är annorlunda när vi beslutar oss för att inte fylla våra sinnen med mediaval som är grova och förnedrande eller som avlägsnar Anden från våra hem och våra liv. Vi sticker verkligen ut när vi fattar beslut i moralfrågor – val som följer evangeliets principer och normer. Det som gör oss annorlunda än större delen av världen ger oss också det ljus och den ande som lyser i en värld som blir allt mörkare.

Det är ofta svårt att vara annorlunda och att stå ensam i en folkmassa. Det är naturligt att vara rädd för vad andra kan tycka eller säga. Tröstande är orden i psalmen: "Herren är mitt

ljus och min frälsning, för vem skulle jag frukta? Herren är mitt försvar, för vem skulle jag vara rädd?"⁷ När vi gör Kristus till medelpunkten i våra liv, ersätts vår rädsla av modet i våra övertygelser.

Livet är inte perfekt för någon av oss, och ibland kan de utmaningar och svårigheter vi ställs inför vara överväldigande och göra att vårt ljus försvagas. Men med hjälp från vår himmelske Fader, tillsammans med stöd från andra, kan vi få tillbaka ljuset som på nytt lyser upp vår egen väg och skänker det ljus som andra kan behöva.

För att illustrera vill jag läsa upp de berörande orden i en favoritdikt som jag läste första gången för många år sedan:

*Jag mötte en främling i natten,
vars lykta upphört att skina.
Jag stannade och lät honom tända
sitt ljus med mitt.*

*Ett oväder bröt ut
som skakade jorden.
Och när vinden mojnade
hade min lykta slocknat.*

*Men tillbaka till mig främlingen kom –
hans lampa lyste klart.
Han höll fram den dyrbara lågan
och tände min.⁸*

Mina bröder och systrar, möjligheter att lysa finns omkring oss varje dag, oavsett vilka omständigheter vi befinner oss i. När vi följer Frälsarens exempel får vi tillfälle att vara ett ljus för andra, vare sig de är våra egna släktingar och vänner, våra medarbetare, bekanta eller fullständiga främlingar.

Till var och en av er säger jag att du är en son eller dotter till vår himmelske Fader. Du har kommit från hans närhet för att leva på den här jorden en tid, för att återspegla Frälsarens kärlek och lärdomar och för att modigt låta ditt ljus lysa för alla att se. När din tid på jorden har nått sitt slut och om du har gjort din del, får du den härliga välsignelsen att återvända för att leva med honom för alltid.

Hur tröstande är inte Frälsarens ord: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus."⁹ Om honom vittnar jag. Han är vår Frälsare och Återlösare, vår Medlare inför Fadern. Han är vårt föredöme och vår styrka. Han är "ljuset som lyser i mörkret"¹⁰. Att alla som hör min röst ska lova att följa honom och så bli ett brinnande ljus för världen, är min bön i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi, Herrens namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 5:16.
2. 1 Tim. 4:12.
3. Moro. 7:47.
4. Se James E. Faust, "Ljuset i deras ögon", *Liahona*, nov. 2005, s. 20.
5. L&F 90:24.
6. Matt. 5:8.
7. Ps. 27:1.
8. Lon Woodrum, "Lamps", *The Lighted Pathway*, okt. 1940, s. 17.
9. Joh. 8:12.
10. L&F 6:21.

Äldste Ronald A. Rasband
i de tolv apostlarnas kvorum

Oändlig är kärleken

Mitt vittnesbörd om Jesus Kristus har byggts av många speciella upplevelser som har låtit mig förstå hans stora kärlek till var och en av oss.

Mina kära bröder och systrar över hela världen, jag är väldigt tacksam att första presidentskapet har inbjudit mig att bära mitt ödmjuka vittnesbörd denna sabbatsdag. Orden i en av mina favorithymner i kyrkan beskriver mina känslor just nu:

*Oändlig är kärleken Jesus förunnar mig.
Jag kan ej förstå all den nåd han förkunnar mig.
Förundrad jag är, att han nedsteg från
himplens sfär,
att rädda min själ, som så stolt och så
självisk är,
och skänka mig kärlek, jag ovärdig ej
förstod.
Att giva förlossning för min skull han
göt sitt blod.
O vilken kärlek stor, himmelsk kärlek
stor!¹*

För några dagar sedan hade jag förmånen att träffa första presidentskapet och ta emot detta kall från vår käre profet, president Thomas S. Monson. Jag vill vittna för er om den kraft och kärlek med vilken president Monson sa till mig: "Detta kall kommer från Herren Jesus Kristus."

Jag är överväldigad och djupt skakad när jag begrundar betydelsen av de orden som så ömt uttalades

av vår kärleksfulle profet. President Monson, president Eyring, president Uchtdorf, jag älskar er och kommer tjäna Herren och er av hela mitt hjärta, själ, sinne och styrka.

O, vad jag har älskat president Boyd K. Packer, äldste L. Tom Perry och äldste Richard G. Scott. Jag saknar dem så. Jag är välsignad som har blivit upplärd och undervisad vid dessa älskade bröders fötter. På intet vis kommer jag kunna följa i deras fotspår, ändå är det

en ära att få stå fast på deras axlar och föra vidare Herrens verk.

När jag tänker på dem som gjort mig till den jag är, tänker jag först och främst på min rara, osjälviska, eviga livskamrat Melanie. Under årens lopp har hon hjälpt till att forma mig som en krukmakares lera, till en mer polerad Kristi lärjunge. Hennes kärlek och stöd, och stödet från våra fem barn, deras makar och våra 24 barnbarn, håller mig uppe. Min kära familj: Jag älskar er.

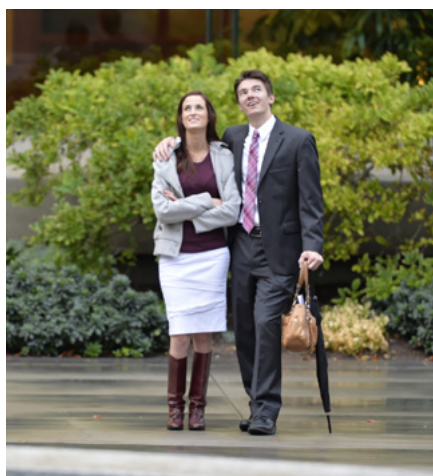
Liksom Nephi fordom har jag blivit född av goda föräldrar i evangeliet, och de i sin tur av goda föräldrar, sex generationer bakåt. Mina tidigaste förfäder som blev medlemmar i kyrkan kom från England och Danmark. Dessa tidiga pionjärer gav allt för att leva efter Jesu Kristi evangelium och lämna ett arv till sina efterkommande att följa. Jag är så tacksam för en släkt som i flera generationer varit sista dagars heliga, och jag vet att detta är ett värdigt mål för oss alla att sträva mot.

Många andra har bidragit till att förbereda mitt liv för detta nya ämbete. Bland annat mina barndomsvänner och släktingar, tidiga ledare, lärare och livslånga mentorer. Jag måste också nämna dem i min tidiga mission till de östra staterna och våra älskade missionärer från Norra New York-missionen. Jag är ytterst tacksam till alla er som har influerat och format mitt liv.

Jag har älskat att tjäna med mina bröder i de sjuttio. I 15 år har jag varit i ett av de bästa kvorumen och mest kärleksfulla brödraskapen i kyrkan. Tack, mina kära medtjänare. Nu ser jag

fram emot att tillhöra ett nytt kворum. President Russell M. Nelson: Jag hyser djup kärlek till dig och varje medlem i de tolv apostlarnas kворum.

Syster Rasband och jag har haft förmånen att besöka medlemmar vid många uppdrag i församlingar och missioner runt om i världen. Vi älskar kyrkans medlemmar överallt överallt. Er tro har stärkt vår tro, era vittnesbörd har främjat våra vittnesbörd.

Om jag skulle ge ett litet budskap till er idag, vore det detta: Herren har sagt: "Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra."² Jag är övertygad om att det inte finns något val, någon synd eller felsteg som ni eller någon annan kan göra som förändrar hans kärlek till er och dem. Det betyder inte att han ursäktar eller förespråkar syndigt uppträdande – det gör han inte – men det betyder att vi bör sträcka ut en hand till våra medmänniskor för att kärleksfullt inbjuda, övertyga, tjäna och rädda. Jesus Kristus såg inte till människors etnicitet, rang, eller omständigheter när han lärde dem denna djupa sanning.

Jag har många gånger fått frågan om när jag fick mitt vittnesbörd.

Jag kan inte minnas att jag någon

gång inte trott på vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Jag har älskat dem sedan jag lärde mig om dem i min änglalika mors knä, när hon läste skrifterna och evangelieberättelser. Den tidiga tron har nu vuxit till kunskap och ett vittnesbörd om en kärleksfull himmelsk Fader som hör och besvarar våra böner. Mitt vittnesbörd om Jesus Kristus har byggts av många speciella upplevelser som har låtit mig förstå hans stora kärlek till var och en av oss.

Jag är tacksam för vår Frälsares försoning och vill liksom Alma ropa ut det som med Guds basun.³ Jag vet att Joseph Smith är Guds återställelses profet och att Mormons bok är Guds ord. Jag vet att Thomas S. Monson är Guds sanne tjänare och profet på jorden idag.

När vi följer vår profet är det min bön att vi kan ha kristuslik kärlek i våra hjärtan gentemot andra och att vi blir ett levande vittnesbörd och sannerligen kan stå förundrade över "kärleken Jesus förunnar [oss]." Må vi alla kunna säga "O vilken kärlek stor." I Jesu Kristi namn. Amen ■

SLUTNOTER

1. "Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125.
2. Se King James Bible, John 13:34.
3. Se Alma 29:1.

Äldste Gary E. Stevenson
i de tolv apostlarnas kворum

Tydliga och dyrbara sanningar

Vår himmelske Faders givmilda lön för att leva i farofyllda tider är att vi också lever i tidernas fullhet.

Kära bröder och systrar det har gått många årtionden sedan det hölls en generalkonferens då varken president Boyd K. Packer och äldsterna L. Tom Perry och Richard G. Scott satt precis bakom det här podiet och talade under en av sessionerna. Våra minnen av dem är känslofyllda och jag vill ytterligare hylla och hedra dem, var och en så annorlunda och unik och trots det så samstämmiga i sina vittnesbörd om Jesus Kristus och hans försoning.

Vidare finner jag liksom ni styrka i och stödjer president Thomas S. Monson som profet, siare och uppenbarare, och jag förundras över hans trogna och hängivna apostoliska tjänande under 50 enastående år.

Så var det när jag i tisdags morse, strax efter nio, när biskopsrådet skulle påbörja ett möte med presidentskapet för Asien-området som är här för konferensen, blev kallad till ett möte med president Monson och hans rådgivare. En kort stund senare när jag kom in i sammanträdesrummet som angränsar till hans kontor, måste jag ha sett nervös ut från andra sidan bordet, eftersom han talade vänligt till mig för

att lugna mina nerver. Han anmärkte att jag verkade ganska ung och att jag såg ännu yngre ut än jag är.

Några ögonblick senare sa president Monson att han enligt Herrens vilja kallade mig till att ingå i de tolv kворum. Han frågade mig om jag tänkte acceptera detta kall, och efter vad som säkert var en mycket ovärdig hörbar flämtning, svarade

jag, fullständigt chockad, ja. Och innan jag ens kunde sätta ord på min störtflod av obeskrivliga känslor, de flesta av otillräcklighet, visade president Monson ännu en gång vänlighet genom att beskriva hur han för många år sedan kallades som apostel av president David O. McKay, då han också kände sig otillräcklig. Lugnt instruerade han mig "biskop Stevenson, Herren dugliggör dem som han kallar." Dessa tröstade ord från en profet har varit en källa till frid och lugn i en storm av smärtsam självrannsakan och ömma känslor under de plågsamma timmar som följde och har passerat, dag och natt sedan dess.

Jag berättade vad jag just beskrivit för er, för min älskade livskamrat Lesa, när vi senare samma dag satt i ett lugnt hörn av Temple Square med rofylld utsikt över templet och det historiska Tabernaklet framför oss. När vi försökte förstå och bearbeta dagens händelser, fann vi att vårt ankare var vår tro på Jesus Kristus och vår kunskap om den stora lycksalighetsplanen.

Detta leder mig till att uttrycka min djupaste kärlek för Lesa. Hon är mitt livs solsken, och en enastående Guds dotter. Hennes liv har utmärkts av osjälviskt tjänande, och ovillkorlig kärlek för alla. Jag kommer sträva efter att förbli värdig vår eviga förenings välsignelser.

Jag vill uttrycka min djupaste kärlek till våra fyra söner och deras familjer, varav tre är här med sina vackra fruar, våra sex barnbarns mödrar, den fjärde, som är missionär, har fått särskilt tillstånd att stanna uppe längre än missionärer egentligen får, och ser det här i direktsändning hemma hos sin missionspresident och hans hustru i Taiwan. Jag älskar dem var och en och älskar att de älskar sin Frälsare och evangeliet.

Jag uttrycker min kärlek till var och en av mina familjemedlemmar, min kära mor och min käre far som gick bort förra året, som ingöt ett vittnesbörd i mig som tycks ha funnits redan i mina tidigaste minnen. Jag vill utvidga denna tacksamhet till min bror, mina systrar och deras trofasta makar,

och till Lesas familj, av vilka många faktiskt är här idag. Jag kastar detta nät av tacksamhet till många släktingar, vänner, missionärer, ledare, och lärare längst vägen.

Jag har välsignats med ett nära samarbete med medlemmarna i första presidentskapet, de tolv, de sjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap. Jag uttrycker min kärlek och aktning för var och en av er bröder och systrar, och kommer sträva efter att vara värdig vårt fortsatta umgänge. Det presiderande biskopsrådet åtnjuter en nästan himmelsk enighet. Jag kommer att sakna mitt samarbete varje dag med biskop Gérald Caussé, biskop Dean M. Davies och personalen.

Jag står inför er som bevis för de ord som Herren nedtecknade i Läran och förbundens första kapitel: "Så att ... [evangeliets] fullhet skall kunna förkunnas av de svaga och ringa till världens ändrar och inför kungar och styresmän."¹ Dessa ord föregås av Herrens förkunnelse som visar en Faders kärlek till sina barn: "Därför kallade jag, Herren, på min tjänare Joseph Smith

den yngre och talade till honom från himlen och gav honom befallningar, eftersom jag kände till det elände som skulle drabba jordens invånare."²

Vår kärleksfulle himmelske Fader och hans Son, Jehova, som känner änden från begynnelsen,³ öppnade himlarna, och en ny tidsutdelning, för att uppväga det elände som de visste skulle komma. Aposteln Paulus kallade de kommande katastroferna "svåra tider".⁴ För mig är detta vår himmelske Faders givmilda lön för att leva i farofyllda tider, att vi också lever i tidernas fullhet.

När jag våndades över min otillräcklighet under veckan, fick jag en tydlig maning som både tillrättavisade och tröstade mig: att inte fokusera på det jag inte kan göra utan på vad jag kan göra. Jag kan vittna om evangeliets dyrbara sanningar.

Detta är de ord som jag har förkunnat hundratals gånger både för dem som tillhör kyrkan och för många som inte är medlemmar: "Gud är vår kärleksfulle himmelske Fader. Vi är hans barn. Han gråter med oss när vi lider och gläder sig när vi gör det som är rätt. Han vill tala med oss, och vi kan tala med honom genom uppriktig bön...."

Vår himmelske Fader har gett oss, sina barn, ett sätt att ... återvända för att bo i hans närhet. Det centrala i vår Faders plan är Jesu Kristi försoning."⁵

Vår himmelske Fader sände sin Son till jorden för att sona hela människosläktets synder. Om dessa enkla och dyrbara sanningar bär jag mitt vittnesbörd, och jag gör det i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 1:23.
2. L&F 1:17.
3. Se Abraham 2:8.
4. 2 Tim. 3:1.
5. *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2005), s. 31–32.

Äldste Dale G. Renlund
i de tolv apostlarnas kворum

Genom Guds ögon

För att tjäna andra väl, måste vi se dem genom föräldraögon, genom vår himmelske Faders ögon.

Mina kära bröder och systrar, jag tackar för att ni igår inröstade mig som medlem i de tolv apostlarnas kворum. Det är svårt att uttrycka hur mycket det betyder för mig. Jag var särskilt tacksam för stödet från två enastående kvinnor i mitt liv: min hustru Ruth och vår kära, kära, kära dotter Ashley.

Min kallelse betonar med eftertryck sanningen i Herrens ord tidigt under den här tidsutdelningen: "Att mitt evangeliums fullhet skall kunna förkunnas av de svaga och ringa till

världens ändar."¹ Jag är en av dessa svaga och ringa. När jag kallades som biskop i en församling i östra Förenta staterna ringde min bror, lite äldre och mycket klokare än jag. Han sa: "Du ska veta att Herren inte har kallat dig på grund av något du gjort. I ditt fall är det troligen trots det du har gjort. Herren har kallat dig för vad han behöver göra genom dig, och det händer bara om du gör det på hans sätt." Jag inser att dessa visdomsord från min äldre bror är ännu mer tillämpliga i dag.

Det händer något underbart i en missionärs tjänande när han eller hon inser att kallet inte handlar om honom eller henne, att det i stället handlar om Herren, hans verk och vår himmelske Faders barn. Jag känner att detsamma gäller en apostel. Det här kallet handlar inte om mig. Det handlar om Herren, hans verk och vår himmelske Faders barn. Oavsett vad uppdraget eller ämbetet är i kyrkan, måste man för att kunna tjäna på rätt sätt tjäna i medvetande om att alla vi tjänar är "en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och som sådan ... [har] gudomliga egenskaper och förutsättningar."²

Mitt tidigare yrke var kardiolog med hjärtstillstånd och transplantation som specialiteter, och många av mina patienter var mycket sjuka. Min fru säger skämtsamt att det tyder på dålig prognos att bli en av mina patienter. Skämt åsido: Jag såg många av mina patienter dö, och jag utvecklade ett slags känslomässig distans när det gick dåligt. På det sättet mildrades känslor av sorg och besvikelse.

1986 hade en ung man som hette Chad fått hjärtsvikt och fick en hjärttransplantation. Han klarade sig mycket bra i ett och ett halvt årtionde. Chad gjorde allt han kunde för att hålla sig frisk och leva ett så normalt liv som möjligt. Han gick ut som missionär, arbetade och var en hängiven son till sina föräldrar. Men de sista åren av hans liv blev svåra, och han åkte ofta in på och ut från sjukhus.

En kväll fördes han in på sjukhusets akutavdelning med akut hjärtstillstånd. Mina kolleger och jag arbetade länge med att återställa hans blodcirkulation. Till slut stod det klart att Chad inte skulle överleva. Vi avslutade våra fruktlösa försök, och jag dödförklarade honom. Jag var ledsen och besviken, men höll en professionell attityd. Jag

Byster föreställande kyrkans presidenters i konferenscentret

Jag vittnar om att han är den Smorde, Messias. Jag är ett vittne om hans ojämförliga barmhärtighet, medkänsla och kärlek. Jag lägger mitt vittnesbörd till de apostlars ord som år 2000 förkunnade "att Jesus är den levande Kristus, Guds odödlige Son. ... Han är världens ljus, liv och hopp."⁸

Jag vittnar om att den dagen 1820 i en lund i norra New York, visade sig den uppståndne Herren tillsammans med Gud vår himmelske Fader, för profeten Joseph Smith, alldeles som Joseph Smith sa att de gjorde. Prästadörets nycklar finns på jorden i dag och möjliggör frälsande och upphöjande förrättningar. Jag vet det I Jesu Kristi namn, amen ■

SLUTNOTER

1. L&F 1:23.
2. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129; uppläst av president Gordon B. Hinckley som en del av hans tal vid Hjälpföreningens allmänna möte den 23 september 1995 i Salt Lake City, Utah.
3. Se Mosiah 18:8–10.
4. Se till exempel Thomas S. Monson, "Till undsättning", *Liahona*, juli 2001, s. 57–60; "Vårt ansvar att rädda" *Liahona*, okt. 2013, s. 4–5. President Monson upprepade de här tankarna i sitt budskap till generalauktoriteter den 30 september 2015 och påminde de församlade om att han åter betonade det budskap han gett generalauktoriteter och områdessjuttio vid utbildningsmöten under generalkonferensen i april 2009.
5. Moro. 7:47.
6. Moro. 7:48.
7. Se L&F 18:27–28.
"Och de tolv skall vara mina lärjungar och de skall ta på sig mitt namn, och de tolv är de som med helhjärtat uppsåt skall vilja ta på sig mitt namn.
Och om de önskar att med helhjärtat uppsåt ta på sig mitt namn, är de kallade att gå ut i hela världen och predika mitt evangelium för varje levande varelse."
8. "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", *Liahona*, apr. 2000, s. 3. När jag citerar detta här, lägger jag bildligt talat min underskrift till dokumentet, med samma vittnesbörd som de apostlarna.

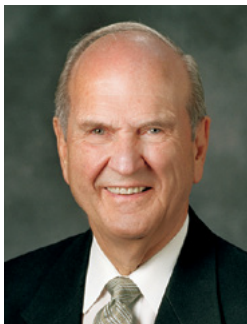
tänkte för mig själv: "Chad har fått god vård. Han har fått många fler år att leva än han annars skulle ha haft." Den känslomässiga distansen krossades när hans föräldrar kom in i akutavdelningen och såg sin döde son ligga på en bår. I det ögonblicket såg jag Chad genom hans mors och fars ögon. Jag såg de stora förhoppningar och förväntningar de haft för honom, den önskan de haft att han skulle få leva lite längre och lite bättre. Med den insikten började jag gråta. Men rollerna blev ombytta, och med en vänlighet jag aldrig ska glömma tröstade mig Chads föräldrar.

Jag inser nu att för att tjäna andra väl i kyrkan, måste vi se dem genom föräldraögon, genom vår himmelske Faders ögon. Först då kan vi börja förstå en själs sanna värde. Först då kan vi förnimma den kärlek vår himmelske Fader känner för alla sina barn. Först då kan vi förnimma Frälsarens omtanke och omsorg om dem. Vi kan inte helt uppfylla vårt förbunds plikt att sörja med dem som sörjer och trösta

dem som behöver tröst om vi inte ser dem genom Guds ögon.³ Detta utvidgade perspektiv öppnar våra hjärtan för andras besvikelser, rädsla och sorger. Men vår himmelske Fader hjälper och tröstar oss, liksom Chads föräldrar tröstade mig för årtal sedan. Vi behöver ögon som ser, öron som hör och hjärtan som vet och känner om vi ska kunna undsätta andra så som president Thomas S. Monson ofta uppmanade oss.⁴

Först när vi ser genom vår himmelske Faders ögon kan vi fyllas med "Kristi rena kärlek".⁵ Varje dag borde vi vädja till Gud om den kärleken. Mormon förmanade: "Därför, mina älskade bröder, be till Fadern av allt ert hjärta att ni må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare."⁶

Av allt mitt hjärta vill jag vara en sann Jesu Kristi efterföljare.⁷ Jag älskar honom. Jag dyrkar honom. Jag vittnar om att han är en levande verklighet.

President Russell M. Nelson
President för de tolv apostlarnas kворum

En vädjan till mina systrar

Vi behöver er styrka, er omvändelse, er övertygelse, er förmåga att leda, er visdom och era röster.

Kära äldsterna Rasband, Stevenson och Renlund, vi, era bröder, välkomnar er till de tolv apostlarnas kворum. Vi tackar Gud för de upp-
penbarelsen som han ger till sin profet, president Thomas S. Monson.

Bröder och systrar, när vi träffades under generalkonferensen för sex månader sedan anade ingen av oss de kommande förändringarna som skulle röra vid kyrkans hjärtesträngar. Äldste L. Tom Perry gav ett mäktigt budskap om den oersättliga roll som äkten-
skapet och familjen har i Herrens plan. Vi chockades när vi bara några dagar senare fick veta om cancer som snart skulle ta honom från oss.

Fastän president Boyd K. Packers hälsa hade försämrats, fortsatte han att kämpa på i Herrens verk. Han var svag i april, men fast besluten att vittna så länge han fick leva. Sedan, bara 34 dagar efter äldste Perrys bortgång, gick president Packer också genom slöjan.

Vi saknade äldste Richard G. Scott förra generalkonferensen, men vi har reflekterat över det mäktiga vittnesbördet om Frälsaren han burit under många andra generalkonferenser. Och för bara tolv dagar sedan kallades äldste Scott

hem och återförenades med sin älskade Jeanene.

Jag hade förmånen att vara med dessa bröder under deras sista dagar, och satt med president Packers och äldste Scotts närmaste familj strax innan de gick bort. Det har för mig varit svårt att fatta att dessa tre högt värderade

vänner, dessa storslagna tjänare i Herrens tjänst, är borta. Jag saknar dem mer än jag kan uttrycka.

Jag har reflekterat över dessa oväntade händelser, och ett av de intryck som har stannat kvar hos mig är något jag observerade hos de efterlevande hustrurna. Inetsat i mitt sinne är de rofyllda bilderna av syster Donna Smith Packer och syster Barbara Dayton Perry vid respektive makes sjukbädd, båda kvinnorna fyllda av kärlek, sanning och ren tro.

När syster Packer satt bredvid sin man under hans sista timmar utstrålade hon den frid som övergår allt förstånd.¹ Hon insåg att hennes käre livskamrat sedan nästan 70 år snart skulle gå bort, men visade ett lugn som bara en trosfylld kvinna har. Hon var änglalik, precis som på det här fotot av dem under invigningen av templet i Brigham City i Utah.

Jag såg samma kärlek och tro stråla från syster Perry. Hennes hängivenhet

mot både sin man och Herren var uppbar, och jag blev djupt rörd.

Under sina mäns sista timmar och under tiden som gått sedan dess, har dessa ståndaktiga kvinnor visat den styrka och det mod som förbundstroga kvinnor alltid visar.² Det är omöjligt att mäta inflytandet som sådana kvinnor har, inte bara på familjen utan också på Herrens kyrka, som hustrur, mödrar och mor- och farmödrar; som systrar, fastrar och mostrar; som lärare och ledare och framför allt som förebilder och hängivna trons försvarare.³

Så har det varit under alla evangelieutdelningar sedan Adams och Evas dagar. Men trots det skiljer sig kvinnorna i den här tidsutdelningen från kvinnorna i alla andra, eftersom den här tidsutdelningen skiljer sig från alla andra.⁴ Den här skillnaden medför både förmåner och ansvar.

För 36 år sedan, år 1979, gav president Spencer W. Kimball en betydelsefull profetia om den inverkan som förbundstroga kvinnor skulle ha på Herrens kyrkas framtid. Han profeterade: "En stor del av den kraftiga tillväxt som ska äga rum i kyrkan i de sista dagarna beror på att många av de goda kvinnorna i världen ... dras till kyrkan i stora skaror. Detta kommer att ske i samma grad som kvinnorna i kyrkan återspeglar rättfärdighet i sina liv, i samma grad som kvinnorna betraktas som annorlunda – i positiv bemärkelse – än kvinnorna i världen."⁵

Mina kära systrar, ni som är våra ytterst viktiga medarbetare under denna avslutande scen, den dag som president Kimball förutsåg är i dag. Det var er han förutsåg! Er dygd, ert ljus, er kärlek, er kunskap, ert mod, er karaktär, er tro och era rättfärdiga liv kommer att föra världens goda kvinnor, och deras familjer, till kyrkan i aldrig förut skådade antal!⁶

Vi, era bröder, behöver er styrka, er omvändelse, er övertygelse, er förmåga att leda, er visdom och era röster. Guds rike är inte och kan inte vara fullständigt utan kvinnor som ingår heliga förbund, och sedan håller dem, kvinnor som talar med Guds kraft och myndighet!⁷

President Packer förkunnade:

"Vi behöver kvinnor som är organiserade och kvinnor som kan organisera. Vi behöver kvinnor med ledarförmåga som kan planera och leda och administrera, kvinnor som kan undervisa, kvinnor som kan göra sin röst hörd. ...

Vi behöver kvinnor med förmågan att urskilja, som kan upptäcka trender i världen och se vilka som, oavsett popularitet, är ytliga eller farliga."⁸

Låt mig i dag lägga till att vi behöver kvinnor som vet hur man får viktiga saker att ske genom tro och som är modiga försvarare av goda seder och familjen i en värld genomsyrad av synd. Vi behöver kvinnor som ägnar sig åt att leda Guds barn längs förbundets väg mot upphöjelse, kvinnor som vet hur man får personlig uppenbarelse, som förstår kraften och friden i tempelbegåvningen, kvinnor som vet hur man kallar ner himlens krafter för att skydda och stärka barn och familj, kvinnor som undervisar oförskräckt.

Under hela mitt liv har jag välsignats av sådan kvinnor. Min avlidna hustru Dantzel var en sådan kvinna. Jag kommer alltid att vara tacksam för det avgörande inflytande hon hade på mig i *alla* delar av mitt liv, inklusive mitt banbrytande arbete inom öppen hjärtkirurgi.

För 58 år sedan blev jag ombedd att operera en liten flicka, svårt sjuk på grund av ett medfött hjärtfel. Hennes storebror hade tidigare dött av en liknande åkomma. Hennes föräldrar

vädjade om hjälp. Jag var osäker om utgången, men lovade att göra allt i min makt för att rädda hennes liv. Trots att jag gjorde mitt bästa dog barnet. Senare kom samma föräldrar med en annan dotter till mig, då bara 16 månader gammal, också född med

Syster Barbara Perry och äldste L. Tom Perry

ett missbildat hjärta. Återigen, på deras begäran, opererade jag. Det barnet dog också. Efter denna tredje hjärtskärande förlust i en familj var jag helt tillintetgjord.

Jag gick hem fylld av sorg. Jag föll ihop på vardagsrumsgolvet och grät hela natten. Dantzel stannade vid min sida och lyssnade när jag förklarade gång på gång att jag aldrig skulle utföra en hjärtoperation igen. Sedan, omkring klockan fem på morgonen, såg Dantzel på mig och frågade kärleksfullt: "Har du gråtit klart? Klä då på dig. Gå tillbaka till labbet. Fortsätt arbeta! Du behöver lära dig mer. Om du slutar nu kommer andra smärtsamt att behöva lära sig det du redan kan."

O vad jag behövde min frus vision, uthållighet och kärlek! Jag gick tillbaka till arbetet och lärde mig mer. Om det inte varit för Dantzels inspirerade maning skulle jag inte ha fortsatt med öppen hjärtkirurgi. Jag skulle inte

President Boyd K Packer och syster
Donna S. Packer

ha varit förberedd att utföra operationen 1972 som räddade president Spencer W. Kimballs liv.⁹

Systrar, inser ni hur vitt och brett ert inflytande är när ni uttrycker det som kommer till ert hjärta och sinne genom Anden? En framstående stavsresident berättade för mig om ett stavsråd där man brottades med en svår utmaning. Efter ett tag insåg han att Primärs president i staven inte hade sagt något ännu, så han frågade henne om hon hade fått några intryck. ”Ja, det har jag faktiskt”, sa hon och fortsatte sedan att uttrycka en tanke som ändrade inriktningen på hela mötet. Stavsresidenten

fortsatte: ”När hon talade vittnade Anden för mig om att hon gav uttryck för den uppenbarelse som vi i rådet sökt att få.”

Mina kära systrar, vilket ämbete ni än har, vilka era omständigheter än är, behöver vi era intryck, era insikter och er inspiration. Vi behöver att ni höjer er röst och gör er röst hörd under församlingens och stavens råd. Vi behöver att varje gift syster talar som ”en *aktiv* och *jämställd* partner”¹⁰ när ni tillsammans med er man leder er familj. Giftna eller ogiftna, ni systrar har fått utpräglade förmågor och en särskild intuition av Gud. Vi bröder kan inte kopiera ert unika inflytande.

Vi vet att kronan på verket under hela skapelsen var skapandet av kvinnan!¹¹ Vi behöver er styrka!

Angreppen mot kyrkan, dess lära och vår livsstil kommer att öka. Därför behöver vi kvinnor som har en fast grundad kunskap om Kristi lära och som använder den kunskapen till att undervisa och hjälpa till att fostra en generation som är motståndskraftig mot synden.¹² Vi behöver kvinnor som kan upptäcka bedrägeri i alla dess former. Vi behöver kvinnor som vet hur man får tillgång till den kraft som Gud gör tillgänglig för alla som håller förbunden och som oförskräckt och kärleksfullt

uttrycker sin tro. Vi behöver kvinnor som har modet och visionen som vår moder Eva hade.

Mina kära systrar, inget är viktigare för ert eviga liv än er egen omvändelse. Det är omvända, förbundstroga kvinnor – kvinnor som min kära livskamrat Wendy – vilkas rättfärdiga liv allt mer kommer att utmärka sig i en värld i förfall och som därför kommer att betraktas som annorlunda i den allra mest *positiva* bemärkelse.

Så i dag vädjar jag till mina systrar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga att stiga fram! Inta er rättmätiga och behövda plats i hemmet, i samhället och i Guds rike – i större utsträckning än någonsin tidigare. Jag vädjar till er att uppfylla president Kimballs profetia. Och jag lovar er i Jesu Kristi namn att när ni gör det förstärker den Helige Anden ert inflytande på ett aldrig tidigare skådat sätt!

Jag vittnar om att Herren Jesus Kristus verkligen finns och om hans återlösande, försonande och helgande kraft. Och som en av hans apostlar tackar jag er, mina kära systrar, och välsignar er att ni må sträcka er till er fulla potential och uppfylla ändamålet med er skapelse, när vi arm i arm går vidare i detta heliga arbete. Tillsammans kan vi förbereda världen för Herrens andra ankomst. Om detta vittnar jag, som er broder, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Fil. 4:7.
2. Även genom tårar – på så sätt håller vi budet att gråta över förlusten av dem vi älskar när de går vidare efter detta liv (se L&F 42:45).
3. Se Rebeckas inflytande på Isak och deras son Jakob i 1 Moseboken 27:46; 28:1–4.
4. Se Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, sammanst. av Joseph Fielding Smith jr, 5 delar (1957–1966), 4:166. Observera: Alla tidigare tidsutdelningar begränsades till en liten del av världen och slutade i avfall. Den här tidsutdelningen kommer däremot inte

Äldste Gregory A. Schwitzer
i de sjuttios kvorum

att begränsas till en plats eller tid. Den kommer att fylla jorden och övergå i Herrens andra ankomst.

5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball (2006), s. 225.*
6. När jag föddes fanns det mindre än 600 000 medlemmar i kyrkan. Idag finns det över 15 miljoner. Det antalet kommer att fortsätta växa.
7. President Joseph Fielding Smith sa till systrar i Hjälpföreningen: "Ni kan tala med myndighet eftersom Herren har givit er myndighet." Han sa även att Hjälpföreningen har "givits kraft och myndighet att utföra många storslagna gärningar. Det arbete som de utför sker genom gudomlig myndighet" ("Relief Society—an Aid to the Priesthood", *Relief Society Magazine*, jan. 1959, s. 4, 5). De här citaten användes också av äldste Dallin H. Oaks i generalkonferenstalet "Prästadömetts nycklar och myndighet", *Liahona*, maj 2014, s. 51.
8. Boyd K. Packer, "Hjälpföreningen", *Nordstjärnan*, apr. 1979, s. 11; se också M. Russell Ballard, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997), s. 93.
9. Se Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), s. 146, 153–156. Observera: 1964 avskilde president Kimball mig som stavspremier och välsignade mig med att dödligheten skulle minska tack vare mitt banbrytande arbete inom operationer av aortaklaffen. Ingen av oss visste att jag åtta år senare skulle operera president Kimball och bland annat ersätta hans otillräckliga aortaklaff.
10. "När vi talar om äktenskapet som ett partnerskap, så låt oss tala om äktenskapet som ett *fullständigt* partnerskap. Vi vill inte att våra sista dagars heliga kvinnor ska vara *passiva* partners eller partners med *begränsade ansvar* i denna eviga uppgift! Snälla ni, var en *aktiv* och *jämställd* partner" (se Spencer W. Kimball, "Systrarnas privilegium och ansvar", *Nordstjärnan*, apr. 1979, s. 162).
11. "Alla världens avsikter och allt som fanns i världen skulle vara intet utan kvinnan – en slutsten i prästadömetts skapelsevalv" (Russell M. Nelson, "Lärdomar från Eva", *Nordstjärnan*, jan. 1988, s. 81). "Eva [blev] Guds slutliga skapelse, den storslagna sammanfattningen av hela det förunderliga skapelseverk som skett dessförinnan" (Gordon B. Hinckley, "Kvinnorna i vårt liv", *Liahona*, nov. 2004, s. 83).
12. Se Russell M. Nelson, "Förbundets barn", *Liahona*, maj 1995, s. 33.

Låt trumpeten tydligt ljuda

Världen behöver Kristi lärjungar som kan framföra evangeliets budskap tydligt och från hjärtat.

Isomras bodde två av våra unga dottersöner hos mig och min fru medan deras föräldrar deltog i en pionjärvandring i sin stav. Vår dotter ville vara säker på att pojkarna övade på pianot medan de var hemifrån. Hon visste att några dagar med mormor och morfar gör det lite lättare att glömma bort att öva. En eftermiddag bestämde jag mig för att sitta med min 13-åriga dotterson Andrew och lyssna när han spelade.

Denne pojke är full av energi och älskar att vara ute i naturen. Han skulle lätt kunna tillbringa all sin tid med att jaga och fiska. När han övade på pianot märkte jag att han hellre ville vara ute vid en närbelägen flod och fiska. Jag lyssnade medan han bankade fram varje ackord till en välbekant sång. Han spelade varje not med samma tonvikt och i samma takt så att det blev svårt att tydligt urskilja melodin. Jag satt bredvid honom på bänken och förklarade vikten av att lägga lite mer tryck på meloditangenterna och lite mindre på de noter som ackompanjerade melodin. Vi pratade om hur pianot är mer än ett mekaniskt underverk. Det kan vara en förlängning av hans egen röst och känslor och vara ett underbart instrument för

kommunikation. Precis som en person talar och mjukt förflyttar sig från ett ord till ett annat, så ska också melodin flöda när vi går från en ton till en annan.

Vi skrattade tillsammans medan han försökte om och om igen. Hans skrattgropar blev tydligare då den välbekanta melodin växte fram ur vad som tidigare varit en enda röra av ljud. Budskapet blev tydligt: "Jag är Guds lilla barn, och han satt mig här."¹ Jag frågade Andrew om han kände skillnaden i budskapet. Han svarade: "Ja morfar, jag känner det!"

Aposteln Paulus lärde oss hur man kan jämföra kommunikation med musikinstrument när han skrev till korintierna:

”Även om livlösa instrument som flöjt eller harpa ger ljud ifrån sig, hur skall man kunna uppfatta vad som spelas, om det inte är någon skillnad på tonerna?

Och om en trumpet ger en otydlig signal, vem gör sig då redo till strid?”²

Nu som aldrig förr behöver världen Kristi lärjungar som kan framföra evangeliets budskap tydligt och från hjärtat. Vi behöver en tydlig trumpetsignal.

Kristus var naturligtvis vårt bästa exempel. Han visade alltid modet att stå för det som var rätt. Hans ord ekar genom århundradena då han inbjuder oss att komma ihåg att älska Gud och vår nästa, att hålla alla Guds bud och leva som ljus för världen. Han var inte rädd att säga emot sin tids världsliga krafter eller härskare, även då de motsatte sig den mission som hans himmelske Fader hade gett honom. Hans ord var inte menade att förvirra utan att vidröra människors hjärtan. Han visade tydligt att han kände Faderns vilja i allt han sa och gjorde.

Jag älskar också Petrus exempel, när han konfronterade de världsliga människorna med mod och tydlighet på pingstdagen. Den dagen hade människor från många olika länder samlats och kritiserade de tidiga heliga eftersom de hörde dem tala i tungor och trodde att de var berusade. Inom Petrus växte Anden och han stod upp och försvarade kyrkan och dess medlemmar. Han vittnade med dessa ord: ”Ni judiska män och alla ni som bor i Jerusalem, detta bör ni veta, och lyssna nu på mina ord.”³

Han citerade sedan skriftställen som innehöll profetior om Kristus och bar

detta rättframma vittnesbörd: ”Därför skall hela Israels folk veta att denne Jesus som ni korsfäste, honom har Gud gjort både till Herre och Messias.”⁴

Många hörde hans ord och kände Anden, och 3 000 själar anslöt sig till den tidiga kyrkans led. Detta är ett mäktigt bevis på att en man eller kvinna som är villig att vittna när världen verkar gå i motsatt riktning kan göra skillnad.

När vi som medlemmar fattar beslutet att stå upp för och kraftfullt vittna om Guds lära och hans kyrka, är det något inom oss som förändras. Hans bild syns i vårt ansikte. Vi kommer närmare hans Ande. Han i sin tur ska gå framför oss och vara ”på vår högra sida och på vår vänstra, och hans Ande skall vara i våra hjärtan och hans änglar runtomkring oss för att upprätthålla oss”.⁵

Kristi sanna lärjungar kommer inte med ursäkter för läran när den inte överensstämmer med världens gällande

begrepp. Paulus var en annan modig lärjunge som djävt tillkännagav: ”Jag skäms inte för [Kristi] evangelium. Det är en Guds kraft som frälser var och en som tror.”⁶ Sanna lärjungar representerar Herren när det kanske inte är bekvämt att göra det. Sanna lärjungar vill inspirera människors hjärtan, inte bara imponera på dem.

Det är sällan bekvämt eller behagligt att stå upp för Kristus. Jag är säker på att det inte var det för Paulus när han kallades inför kung Agrippa och blev tillsagd att förklara sig och berätta sin historia. Paulus tillkännagav utan att tveka sin tro med sådan kraft att denne respektingivande kung erkände att han ”nästan” låtit sig övertalas att bli kristen.

Paulus svar vittnade om hans önskan att alla *ovillkorligen* skulle förstå vad han hade att säga. Han sa till kung Agrippa att hans önskan var att alla som hörde honom inte bara ”nästan” skulle bli kristna, utan att de

istället "helt" skulle bli Kristi lärjungar.⁷ De som talar med tydlighet kan åstadkomma detta.

Under de många år då jag studerat berättelsen om Lehis dröm i Mormons bok⁸, har jag alltid tänkt på den stora och rymliga byggnaden som en plats där bara de mest upproriska bor. Byggnaden var full av människor som hånade och pekade finger mot de trofasta som höll fast i ledstången av järn, som representerar Guds ord, och som hade tagit sig fram till livets träd, som representerar Guds kärlek. Vissa kunde inte uthärda trycket från människorna som hånade dem och vandrade bort. Andra beslöt sig för att förena sig med de hånfulla i byggnaden. Hade de inte modet att djärvt uttala sig mot världens kritik eller budskap?

Då jag ser hur världen i dag rör sig bort ifrån Gud tänker jag att denna byggnad växer i storlek. Många i dag vandrar omkring i salarna i den stora och rymliga byggnaden utan att inse att de faktiskt börjar bli en del av dess

kultur. De dukar ofta under för frestelserna och budskapen. Till sist finner vi att de också hånar eller stämmer in med dem som kritiserar eller hånar.

I årtal trodde jag att den hånande folkmassan förlöjligade de trofastas sätt att leva. Men rösterna från byggnaden har i dag ändrat ton och taktik. De som hånar försöker ofta dränka evangeliets enkla budskap genom att angripa någon del av kyrkans historia eller genom att komma med riktad kritik mot en profet eller annan ledare. De angriper också själva kärnan i vår lära och Guds lagar, som funnits sedan jordens skapelse. Vi, som Jesu Kristi lärjungar och medlemmar i hans kyrka, får aldrig släppa taget om ledstången av järn. Vi måste låta trumpeten ljuda tydligt från den egna själen.

Det enkla budskapet är att Gud är vår kärleksfulle himmelske Fader och Jesus Kristus är hans Son. Evangeliet har återställts i dessa sista dagar genom levande profeter och beviset för det är Mormons bok. Vägen till lycka går

genom familjens grundläggande enhet, som den ursprungligen organiserats och uppenbarats av vår himmelske Fader. Det är detta budskaps välbekanta melodi som många kan känna igen, eftersom de hört den sedan de levde i förut tillvaron.

Det är dags för oss, som sista dagars heliga, att stå upp och vittna. Det är dags att tonerna i evangeliets melodi stiger över världens oljud. Jag lägger mitt vittnesbörd till budskapet om den här världens Frälsare och Återlösare. Han lever! Hans evangelium är återställt och välsignelser i form av lycka och frid kan säkerställas i det här livet genom att vi lever efter hans bud och följer hans väg. Det är mitt vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.
2. 1 Kor. 14:7–8.
3. Apg. 2:14.
4. Apg. 2:36.
5. Se L&F 84:88.
6. Rom. 1:16.
7. Se Apg. 26:26–30.
8. Se 1 Ne. 8.

Äldste Claudio R. M. Costa
i de sjuttios kvorum

Att alltid minnas honom

Jag älskar att studera och begrunda hans liv, som gav allt för mig och för oss allesammans.

Jag älskar primärsången som lyder:

*Låt mig få höra om Jesus, han är mig kär;
säg det som han skulle säga, om han var här.*

*Säg allt som hände på sjö och strand,
låt mig få vandra vid Jesu hand.¹*

Jag tror att om vi startar en tradition med att berätta om Jesus för våra barn och familjer så är det ett mycket speciellt sätt att helga sabbatsdagen i våra hem.

Det för utan tvekan in en speciell anda i våra hem och visar våra familjer hur Frälsaren själv levde.

Jag älskar att studera och begrunda hans liv som gav allt för mig och för oss allesammans.

Jag älskar att läsa skriftställen om hans syndfria liv och när jag har läst skrifterna som berättar om det han upplevde, blundar jag och försöker föreställa mig dessa heliga stunder som jag lär mig av och som stärker mig andligen.

Sådana stunder som:

- när han spottade på marken och, efter att ha gjort en deg av lera med saliven, strök den på den blindes

ögon och sa till honom: "Gå och tvätta dig i dammen Siloam." Och mannen lydde och "tvättade sig, och när han kom tillbaka kunde han se"²

- när han botade kvinnan som hade lidit av blödningar och hade rört vid hörntofsen på hans mantel i tron att hon kunde bli botad bara genom att röra vid honom³
- när han visade sig för sina lärjungar gående på vattnet⁴
- när han gick med lärjungarna på vägen till Emmaus och förklarade skrifterna för dem så att de förstod⁵
- när han visade sig för folket på den amerikanska kontinenten och bad dem att komma till honom och

sticka händerna i hans sida och känna märkena efter spikarna i hans händer och fötter så att de skulle kunna veta att han var "Israels Gud, och hela jordens Gud, och [hade] blivit dräpt för världens synder".⁶

Jag gläder mig över att veta att det finns föräldrar som berättar om Kristus för sina barn. Jag lägger märke till det när jag ser barnen i kyrkan i Primärs program och vid andra tillfällen.

Jag är tacksam mot mina föräldrar för att de lärde mig om Kristus. Jag ser ständigt hur Frälsarens exempel hjälper min kära hustru och mig att undervisa våra barn.

Mitt hjärta fylls med glädje när jag ser mina barn berätta om Kristus för mina barnbarn. Det påminner mig om ett av mina favoritskriftsställen i Johannes tredje brev, första kapitlet, vers 4, som lyder: "Ingenting gläder mig mer än att höra att mina barn lever i sanningen." Och varför inte också våra barnbarn?

Jag är tacksam för våra ledare, som ständigt undervisar oss om Kristus, om att helga sabbatsdagen och om att ta del av sakramentet varje söndag för att hedra Frälsaren.

Vi kan njuta mycket mer av sabbatsdagen och sakramentet genom att studera berättelserna om Kristus. Därigenom skapar vi traditioner som bygger upp vår tro och vårt vittnesbörd och skyddar vår familj.

När jag för några veckor sedan på nytt studerade president Russel M. Nelsons budskap från den senaste generalkonferensen och begrundade sabbatsdagen, kände jag en djup tacksamhet för välsignelsen och förmånen att kunna ta del av sakramentet. För mig är det en mycket allvarlig, helig och andlig stund. Jag njuter mycket av sakramentsmötena.

I min begrundan studerade jag noggrant välsignelserna över brödet och vattnet. Jag läste och mediterade över sakramentsbönerna och sakramentets förrättning. Jag gick i tankarna och hjärtat igenom de händelser som rör sakramentet.

Meditationen fick mig att reflektera över den dagen, den första dagen i det osyrade brödets högtid, när Jesus, som svar på lärjungarnas fråga om var de skulle förbereda sig för påskhögtiden sa: "Gå in i staden till den och den och säg till honom: Mästaren säger: Min stund är nära. Hos dig vill jag äta påskalammet med mina lärjungar."⁷

Jag försökte föreställa mig hur lärjungarna köpte mat och noga ställde i ordning bordet för att äta tillsammans med honom den där speciella dagen: ett bord för 13 personer, honom och hans tolv lärjungar, som han älskade.

Jag grät när jag såg framför mig hur Kristus åt med dem och sa: "En av er kommer att förråda mig."⁸

Jag tänkte på hur de sorgsna lärjungarna frågade honom: "Inte är det väl jag, Herre?"⁹

Och när Judas ställde samma fråga svarade han lugnt: "Du har själv sagt det."¹⁰

Jag föreställde mig händerna som hade botat, tröstat, byggt upp och välsignat, hur de bröt brödet medan Jesus sa: "Tag och ät. Detta är min kropp."¹¹

Och han tog en bägare med vin, tackade Gud och gav åt dem och sa: "Drick alla av den. Ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många till syndernas förlåtelse."¹²

För mitt inre såg jag på lärjungarna, en efter en, och såg i deras ögon oron för deras Mästare, som de älskade så högt. Det var som om jag satt där hos dem och såg allting. Jag kände en intensiv smärta i hjärtat, fylld av sorg och ledsnad över vad han stod inför för min skull.

Min själ fylldes av en överväldigande önskan att bli en bättre människa. I min omvändelse och sorg önskade jag ivrigt att jag skulle kunna stoppa upp och undvika att spilla åtminstone några få droppar av hans blod som utgöts i Getsemane.

Sedan begründade jag sakramentet som vi tar del av varje vecka för att

minnas honom. Medan jag gjorde det mediterade jag över varje ord i välsignelserna av brödet och vattnet. "Jag tänkte djupt på orden "och alltid minnas honom" i välsignelsen av brödet samt "att de alltid minns honom" i välsignelsen av vattnet."¹³

Jag mediterade över vad det innebär att alltid minnas honom.

För mig innebär det:

- att minnas hans förjordiska liv, när denna vackra planet skapades av honom¹⁴
- att minnas hans enkla födelse i en krubba i Betlehem i Judeen¹⁵
- att minnas när han redan som tolvåring undervisade och predikade för lärarna i templet¹⁶
- att minnas när han gick bort för att vara för sig själv i öknen för att förbereda sig för sin jordiska mission¹⁷
- att minnas när han förvandlades inför sina lärjungar¹⁸
- att minnas när han instiftade sakramentet under den sista måltiden med dem¹⁹

- att minnas när han gick till Getsemane örtagård och led så intensivt där för våra synder, smärtor, besvikelser och sjukdomar att han blödde ur varje por²⁰
- att minnas när han, efter så mycket lidande och svår smärta, och fortfarande i Getsemane, förråddes med en kyss av en av lärjungarna som han kallade sin vän²¹
- att minnas när han ställdes inför rätta inför Pilatus och Herodes²²
- att minnas när han blev hånad, bespottad, slagen och gisslad med en piska som slet sönder hans kött²³
- att minnas när en krona av törnen brutalt placerades på hans huvud²⁴
- att minnas att han tvangs bära sitt eget kors till Golgata och att han spikades upp på korset där och led all fysisk och andlig smärta²⁵
- att minnas att han på korset, med hjärtat fyllt av kärlek, såg på dem som korsfäste honom och såg upp mot himlen och vädjade: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör"²⁶
- att minnas när han, i vetskap om att han hade uppfyllt sin mission att frälsa hela mänskligheten, gav upp andan och överlämnade sig i sin Faders, vår Faders, händer²⁷
- att minnas hans uppståndelse, som försäkrar oss om vår egen uppståndelse och vår möjlighet att få leva vid hans sida i all evighet beroende på våra val.²⁸

Vidare, att meditera över sakramentsbönera och de mycket speciella och innehållsrika orden i bönera påminner mig om hur underbart det är att få det löftet, när sakramentet välsignas, att om vi alltid minns honom har vi alltid hans Ande hos oss.²⁹

Jag tror att Herren har sin egen tidtabell för när han ger oss uppenbarelser.

Jag förstod detta mycket tydligt medan jag studerade Predikaren 3:1, 6, där det står:

"Allt har sin tid, allt som sker under himlen har sin stund. ...

Söka upp har sin tid, och tappa bort har sin tid. Förvara har sin tid, och kasta bort har sin tid."

Sakramentet är också en tid för vår himmelske Fader att undervisa oss om sin älskade Sons försoning, vår Frälsare Jesus Kristus, och för oss att ta emot uppenbarelse om det. Det är en tid för att "bulta och dörren skall öppnas för er",³⁰ att be om och att motta denna kunskap. Det är en tid för oss att vördnadsfullt be Gud om att få den kunskapen. Och om vi gör det tvivlar jag inte på att vi kommer att få den kunskapen, som då storligen välsignar våra liv.

Jag älskar sabbaten, sakramentet och vad de innebär. Jag älskar Frälsaren av hela min själ. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Låt mig få höra om Jesus", *Barnens sångbok*, s. 36.
2. Joh. 9:7.
3. Se Luk. 8:43–48.
4. Se Mark. 6:45–52.
5. Se Luk. 24:13–35.
6. 3 Ne. 11:14.
7. Matt. 26:18.
8. Matt. 26:21.
9. Matt. 26:22.
10. Matt. 26:25.
11. Matt. 26:26.
12. Matt. 26:27–28.
13. L&F 20:77, 79.
14. Se Joh. 1:1–3.
15. Se Luk. 2:1–7.
16. Se Luk. 2:41–52.
17. Se Matt. 4:1–11; Mark. 1:12–13; Luk. 4:1–13.
18. Se Matt. 17:1–9.
19. Se Matt. 26:26–28; Luk. 22:14–20.
20. Se Luk. 22:39–46.
21. Se Luk. 22:47–48.
22. Se Luk. 23:1–12.
23. Se Matt. 26:67; 27:26, 28, 30; Luk. 22:63–65.
24. Se Matt. 27:29.
25. Se Joh. 19:16–18.
26. Luk. 23:34.
27. Se Luk. 23:46.
28. Se Luk. 24:5–8.
29. Se L&F 20:77, 79.
30. Matt. 7:7.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Den Helige Anden som din ledsagare

Vi kan, om vi lever värdiga, välsignas med att alltid ha Anden hos oss, inte bara ibland utan alltid.

Mina kära bröder och systrar, jag är tacksam över att vara med er denna sabbatsdag, denna generalkonferens för Herrens kyrka. Jag har precis som ni känt Anden, den Helige Anden, vittna om att de ord som vi har hört i tal och sång är sanna.

Min avsikt i dag är att stärka er önskan och er beslutsamhet att göra anspråk på den gåva som lovades var och en av oss när vi döptes. Under vår konfirmation hörde vi dessa ord: "Ta emot den Helige Anden."¹ Från den stunden är våra liv för alltid förändrade.

Vi kan, om vi lever värdiga, välsignas med att alltid ha Anden hos oss, inte bara ibland, som under sådana fantastiska upplevelser som vi fått i dag, utan alltid. Vi vet genom sakramentsbönens ord hur det löftet uppfylls: "O Gud, du evige Fader, vi ber dig i din Sons, Jesu Kristi, namn att välsigna och helga detta bröd för alla deras själar som äter därav, så att de kan göra det till minne av din Sons kropp och betyga för dig, o Gud, du evige Fader, att de är villiga att ta på sig din Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit dem."

Och sedan kommer det härliga löftet: "Så att de *alltid* kan ha hans Ande hos sig" (L&F 20:77; kursivering tillagd).

Att alltid ha Anden hos oss innebär att vi får råd och vägledning från den Helige Anden dagligen. Vi kan till exempel varnas av Anden så att vi står emot frestelsen att göra ont.

Av enbart den anledningen är det lätt att se varför Herrens tjänare har försökt stärka vår önskan att tillbe Gud under

våra sakramentsmöten. Om vi tar del av sakramentet i tro, kan den Helige Anden skydda oss och dem vi älskar från de frestelser som kommer allt starkare och oftare.

Den Helige Andens sällskap gör det goda mer attraktivt och frestelser mindre lockande. Bara det borde räcka för att göra oss mer beslutsamma att vara värdiga att alltid ha Anden hos oss.

Liksom den Helige Anden stärker oss mot det onda, ger han oss också kraft att skilja sanning från osanning. Den sanning som betyder mest kan bara bekräftas genom uppenbarelse från Gud. Vårt mänskliga förstånd och våra fysiska sinnen räcker inte till. Vi lever i en tid då även de visaste har svårt att skilja sanningen från skickligt bedrägeri.

Herren lärde sin apostel Thomas, som ville ha fysiska bevis på Frälsarens uppståndelse genom att röra vid hans sår, att uppenbarelse är ett säkrare bevis: "Jesus sade till honom: 'Därför att du har sett mig, tror du. Saliga är de som tror, fastän de inte ser'" (Joh. 20:29).

De sanningar som visar vägen hem till Gud bekräftas av den Helige Anden. Vi kan inte gå till lunden och se Fadern och Sonen tala med den unge Joseph Smith. Inga fysiska bevis eller logiska argument kan fastställa att Elia kom som utlovat för att förläna de prästadömsnycklar som i dag innehas och används av en levande profet, Thomas S. Monson.

Sanningen bekräftas för en Guds son eller dotter som har gjort anspråk på rätten att ta emot den Helige Anden. Eftersom osanningar och lögn kan möta oss när som helst, behöver vi det ständiga inflytandet från sanningens Ande för att slippa stunder av tvivel.

När George Q. Cannon var medlem i de tolv apostlarnas kворum uppmanade han oss att ständigt sträva efter att ha Anden hos oss. Han lovade, och även jag lovar, att om vi gör det, "saknar vi aldrig kunskap" om sanningen, "vandrar vi aldrig i tvivel eller mörker" och vår "tro är stark, vår glädje ... fullkomlig".²

Vi behöver den ständiga hjälpen genom den Helige Andens sällskap av ännu en anledning. En närståendes död kan komma plötsligt. Det är vittnet som den Helige Anden skänker om att vi verkligen har en himmelsk Fader och en uppståndna Frälsare som ger oss hopp och tröst när vi mister en närstående. Det vittnesbördet måste vara levande när ett dödsfall inträffar.

Det finns många anledningar till att vi behöver den Helige Andens ständiga sällskap. Det är vår önskan, men vi vet av erfarenhet att det inte är så lätt att bibehålla. Alla tänker vi, säger och gör saker i våra dagliga liv som kan såra Anden. Herren har lärt oss att den Helige Anden blir vår ständiga följeslagare när våra hjärtan är fyllda med kärlek och vi ständigt pryder våra tankar med dygd (se L&F 121:45).

Till dem som har svårt med de höga krav som ställs för att vi ska vara värdiga att få gåvan av Andens sällskap, vill jag ge denna uppmuntran. Du har haft stunder när du känt den Helige Andens inflytande. Det kanske har hänt dig i dag.

Du kan betrakta de stunderna av inspiration som de frön av tro som Alma beskrev (se Alma 32:28). Plantera vart och ett. Du kan göra det genom att handla efter de maningar du känt. Den viktigaste inspiration du kan få är att veta vad Gud vill att du ska göra. Om det är att betala tionde eller att besöka en sörjande vän, så borde du göra det. Vad det än är, gör det. När du visat din villighet att lyda ger Anden dig fler förmånelser av vad Gud vill att du ska göra för honom.

När du lyder kommer maningarna från Anden oftare, och det blir alltmer ett ständigt sällskap. Din kraft att välja det rätta ökar.

Du kan veta när dessa maningar till att göra något för honom kommer från Anden snarare än dina egna önsningar. När maningarna stämmer med det Frälsaren och hans levande profeter och apostlar har sagt, kan du välja att lyda med tillförsikt. Då sänder Herren sin Ande för att vara med dig.

Om du till exempel får en andlig maning att helga sabbatsdagen, särskilt när det känns svårt, sänder Gud sin Ande för att hjälpa dig.

Min far fick den hjälpen för många år sedan när han var i Australien i arbetet. Han var ensam en söndag, och han ville ta del av sakramentet. Han hittade ingen information om kyrkans möten. Så han började gå. Han bad vid varje korsning för att få veta vilket håll han skulle gå. Efter att ha gått på det sättet i en timme stannade han och bad igen. Han kände att han borde gå längs en viss gata. Snart började han höra sång från bottenvåningen

av ett hyreshus i närheten. Han tittade in genom ett fönster och såg några personer som satt nära ett bord täckt av en vit duk och sakramentsbrickor.

Det kanske inte verkar vara en stor sak för er, men det betydde mycket för honom. Han visste att sakramentsbönens löfte hade uppfyllts: "Alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit dem, så att de alltid kan ha hans Ande hos sig" (L&F 20:77).

Det var bara ett exempel på hur han bad och sedan gjorde vad Anden sa honom att Gud ville att han skulle göra. Han fortsatte så genom åren, precis som du och jag ska göra. Han talade aldrig om sin andlighet. Han bara fortsatte göra små saker för Herren som han manades att göra.

Närhelst en grupp sista dagars heliga bad honom tala till dem, så gjorde han det. Det spelade ingen roll om de var 10 eller 50, eller hur trött han var. Han bar sitt vittnesbörd om Fadern, Sonen och den Helige Anden och om profeterna närhelst Anden manade honom till det.

Hans högsta ämbeten i kyrkan var i högrådet i Bonneville's stav i Utah där han rensade ogräs på stavens farm och undervisade en söndagsskoleklass. Under årens lopp, när han än behövde det, var den Helige Anden hans ledsagare.

Jag stod bredvid min far i en sjukhus-sal. Min mor, hans hustru i 41 år, låg i sängen. Vi hade vakat över henne i timmar. Vi började se smärtan försvinna från hennes ansikte. Fingrarna på hennes händer, som varit knutna, slappnade av. Hennes armar vilade nu vid hennes sida.

Smärtan under hennes många år av cancer upphörde. Jag såg i hennes ansikte ett fridfullt uttryck. Hon tog några korta andetag, flämtade till och låg sedan stilla. Vi stod där och väntade för att se om det skulle komma fler andetag.

Till sist sa pappa tyst: "En liten flicka har gått hem."

Han grät inte. Det berodde på att den Helige Anden sedan länge hade gett honom en tydlig bild av vem hon var, varifrån hon kom, vem hon hade

blivit och vart hon var på väg. Anden hade många gånger vittnat för honom om en kärleksfull himmelsk Fader, om en Frälsare som brutit dödens makt, och om de verkliga löftena i den tempelbesegling han delade med sin hustru och familj.

Anden hade sedan länge försäkrat honom om att hennes godhet och tro hade gjort henne värdig att återvända till ett himmelskt hem där hon skulle bli ihågkommen som ett underbart löftesrikt barn och välkomnas hem med heder.

För min pappa var det mer än en förhoppning. Den Helige Anden hade gjort det verkligt för honom.

Vissa kanske säger att orden och bilderna i hans sinne av ett himmelskt hem bara var en fin känsla, en mans fördunklade omdöme i förlustens stund. Men han hade kunskap om evig sanning på det enda sättet man kan få den.

Han var en vetenskapsman som sökte efter sanningen om den fysiska världen under hela sitt vuxna liv. Han använde vetenskapliga verktyg tillräckligt väl för att hedras av sina kollegor

runt om i världen. Mycket av det han gjorde inom kemin kom av att han för sitt inre såg molekyler röra sig och sedan bekräftade det han sett genom experiment i ett laboratorium.

Men han följde en annan kurs för att upptäcka de sanningar som betydde mest för honom och för var och en av oss. Bara genom den Helige Anden kan vi se personer och händelser som Gud ser dem.

Den gåvan fortsatte på sjukhuset efter att hans fru dött. Vi samlade ihop mammas saker för att ta hem dem. Pappa stannade för att tacka varje sjuksköterska och läkare som vi träffade på väg ut till bilen. Jag minns att jag lite irriterat tyckte att vi borde gå för att få vara ifred med vår sorg.

Jag inser nu att han såg saker som bara den Helige Anden kunde ha visat honom. Han såg dessa personer som änglar, utsända av Gud för att vaka över hans älskade. De kanske såg sig själva som yrkesmän inom vården, men pappa tackade dem för deras tjänande å Frälsarens vägnar.

Den Helige Andens inflytande fanns kvar hos honom när vi anlände till mina föräldrars hem. Vi pratade i några minuter i vardagsrummet. Pappa ursäktade sig och gick till sitt närbelägna sovrum.

Efter några minuter kom han tillbaka till vardagsrummet. Han log ett behagligt leende. Han gick fram till oss och sa tyst: "Jag var orolig för att Mildred skulle komma ensam till andevärlden. Jag tänkte att hon kanske skulle känna sig vilsen i vimlet."

Sedan sa han glatt: "Jag bad just. Jag vet att Mildred har det bra. Min mor var där för att möta henne."

Jag minns hur jag log när han sa det. Jag föreställde mig min farmor, hur hon rusade fram på sina korta ben genom en folkmassa för att se till att hon var

där för att möta och omfamna sin svärdotter när hon kom fram.

En av anledningarna till att min far bad om och fick den trösten var att han alltid hade bett i tro sedan barndomen. Han var van vid att få svar som kom till hjärtat med tröst och vägledning. Förutom att han hade en vana att be, kände han väl till skrifterna och de levande profeternas ord. Så han kände igen Andens välbekanta viskningar, som kanske ni känt i dag.

Andens sällskap hade gjort mer än att trösta och vägleda honom. Det hade förändrat honom genom Jesu Kristi försöning. När vi accepterar löftet om att alltid ha Anden hos oss, kan Frälsaren bevilja oss den rening som krävs för evigt liv, den största av alla Guds gåvor (se L&F 14:7).

Ni minns Frälsarens ord: "Och detta är befallningen: Omvänd er, alla jordens ändar, och kom till mig och bli döpta i mitt namn så att ni kan bli heliggjorda genom att ta emot den Helige Anden, så att ni kan stå obefläckade inför mig på den yttersta dagen" (3 Ne. 27:20).

Dessa befallningar kommer med följande löfte från Herren:

"Och se, sannerligen, sannerligen säger jag dig: Förlita dig på den Ande som leder till att göra gott – ja, till att handla rättfärdigt, att vandra i ödmjukhet och att döma rättfärdigt, och detta är min Ande.

Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Jag skall ge dig av min Ande, som skall upplysa ditt förstånd, vilket skall fylla din själ med glädje" (L&F 11:12–13).

Jag vittnar för dig om att Gud Fadern lever, att den uppståndne Jesus Kristus leder sin kyrka, att president Thomas S. Monson innehar alla prästtjänstens nycklar och att uppenbarelse genom den Helige Anden vägleder

och upprätthåller Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och dess enkla medlemmar.

Jag vittnar vidare för dig om att dessa underbara män som i dag har talat till oss som vittnen om Herren Jesus Kristus, som medlemmar i de tolv apostlarnas kворum, har kallats av Gud. Jag vet att Anden manade president Monson att kalla dem. Och när du lyssnade till dem och deras vittnesbörd, bekräftade den Helige Anden för dig det jag nu säger till dig. De har kallats av Gud. Jag stöder dem och älskar dem och vet att Herren älskar dem och ska stödja dem i deras tjänande. Och det gör jag i Herrens Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 20.3.10.
2. Se George Q. Cannon, i "Minutes of a Conference", *Millennial Star*, 2 maj 1863, s. 275–276.

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Varför kyrkan?

Det är värt att stanna upp och begrunda varför Jesus Kristus väljer att använda en kyrka, sin kyrka, för att genomföra sitt och sin Faders verk.

Under hela mitt liv har kyrkans generalkonferenser varit upplivande, andliga händelser, och kyrkan själv har varit en plats där jag har lärt känna Herren. Jag inser att det finns de som anser sig vara religiösa eller andliga men ändå vägrar delta i en kyrka och förkastar behovet av en sådan institution. Trosutövning är för dem en personlig sak. Ändå är kyrkan skapad av honom som vår andlighet har sitt centrum i – Jesus Kristus. Det är värt att stanna upp och begrunda varför han valde att använda en kyrka, sin kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, för att genomföra sitt och sin Faders verk att "åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan".¹

Från och med Adam predikades Jesu Kristi evangelium, och frälsningens nödvändiga förrättningar utfördes, enligt en släktbaserad prästadömsordning.² När samhällena blev större än enbart stora släkter, kallade Gud också andra profeter, budbärare och lärare. Under Moses tid läser vi om en mer formell struktur, med äldster, präster och domare. I Mormons boks historia bildade Alma en kyrka med präster och lärare.

Sedan, i tidens mitt, organiserade Jesus sitt verk på ett sådant sätt att evangeliet kunde etableras i flera

nationer och bland olika folk samtidigt. Den organisationen, Jesu Kristi kyrka, byggdes "på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv".³ Den inbegrep ytterligare ämbetsmän, som sjuttio, äldster, biskopar, präster, lärare och diakoner. Jesus grundade också kyrkan på liknande sätt på det västra halvklotet efter sin uppståndelse.

När kyrkan som han organiserat medan han var på jorden hade avfallit och upplösts, organiserade Herren Jesu Kristi kyrka på nytt genom profeten Joseph Smith. Det ursprungliga syftet kvarstår, vilket är att predika de goda nyheterna om Jesu Kristi evangelium och utföra frälsningens förrättningar – med andra ord att föra människor till Kristus.⁴ Och nu finns tack vare den här återställda kyrkan löftet om återlösning inom räckhåll också för de dödas andar som under sitt jordeliv visste ytterst lite eller inget om Frälsarens nåd.

Hur uppfyller den här kyrkan Herrens avsikter? Det är viktigt att inse att Guds yttersta avsikt är vår utveckling. Hans önskan är att vi fortsätter "från nåd till nåd tills [vi mottar] en fullhet"⁵ av allt som han kan ge. Det kräver mer än att bara vara snäll eller känna sig andlig. Det kräver tro på Jesus Kristus, omvändelse, dop

i vatten och Ande, och att hålla ut i tro till änden.⁶ Man kan inte uppnå det här helt på egen hand, så ett av Herrens huvudsyften med att ha en kyrka är att skapa en gemenskap av heliga som stöttar varandra på "den trånga och smala stigen som leder till evigt liv".⁷

"Och [Kristus] gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare ...

att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp,

tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus."⁸

Jesus Kristus är "[vår] tros upphovsman och fullkomnare".⁹ Att förena oss till Kristi kropp – kyrkan – är en viktig del av att ta på oss hans namn.¹⁰ Vi vet att den forntida kyrkan "ofta [kom] tillsammans för att fasta och be, och för att tala med varandra om sina själers välfärd"¹¹ och "för att höra Herrens ord".¹² Så är det i kyrkan i dag. Förenade i tro undervisar och uppbygger vi varandra och strävar efter att bli fullkomliga lärjungar, att uppnå "ett sådant mått av ... mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus". Vi strävar efter att hjälpa varandra nå fram till "kunskapen om Guds Son"¹³, till den dag när "de inte [längre behöver] undervisa varandra ... och säga: 'Lär känna Herren!' Ty alla skall känna mig från den minste bland dem till den störste, säger Herren."¹⁴

I kyrkan lär vi oss inte bara den gudomliga läran, vi upplever också dess tillämpning. Som Kristi kropp tjänar kyrkans medlemmar varandra i vardagens verklighet. Vi är alla ofullkomliga. Vi förnärmar och blir förnärmade. Vi prövar ofta varandra med våra personliga egenheter. I Kristi kropp måste vi nå bortom begrepp

och upphöjda ord och verkligen vara engagerade medan vi lär oss att "leva tillsammans i kärlek"¹⁵.

Den här religionen handlar inte bara om oss själva, utan vi är kallade att tjäna. Vi är ögonen, händerna, huvudet, fötterna och andra delar av kroppen, och även "de ... [med]lemmar som vi anser svagast ... [är] nödvändiga"¹⁶. Vi behöver de här utmaningarna, och vi behöver tjäna.

En av männen i min församling växte upp utan stöd från föräldrarna, och de motsatte sig även hans medlemskap i kyrkan. Han sa följande under ett sakramentsmöte: "Min far kan inte förstå varför någon vill gå i kyrkan när man kan åka skidor, men jag gillar verkligen att komma till kyrkan. I kyrkan är vi alla på samma resa, och på den resan inspireras jag av starka ungdomar, oskyldiga barn och av vad jag ser och lär av andra vuxna. Jag stärks av umgänget och upplevs av glädjen i att efterleva evangeliet."

Kyrkans församlingar och grenar har sammankomster varje vecka som ger andrum och förnyelse, en tid och plats där man kan lämna världen bakom sig – sabbaten. Det är en dag när du kan "fröjda dig i Herren"¹⁷, uppleva det helande som kommer genom

Mumbai, Indien

sakramentet och få ett förnyat löfte om att hans ande ska vara med dig.¹⁸

En av de största välsignelserna med att vara en del av Kristi kropp, fastän det kanske inte känns som en välsignelse just då, är att vi blir tillrättaviseade för synder och felsteg. Vi är benägna

att ursäktas och bortförklaras våra fel, och ibland vet vi helt enkelt inte vad vi ska förbättra eller hur vi ska göra det. Utan dem som kan tillrättavisa oss, "i rätt tid [och] skarpt ... , när den Helige Anden manar därtill"¹⁹, kanske vi inte har mod nog att förändra oss och mer

fullkomligt följa Mästaren. Omvändelse är något personligt, men gemenskapen på den ibland smärtsamma vägen finns i kyrkan.²⁰

I det här samtalet om kyrkan som Kristi kropp, måste vi alltid ha två saker i minnet. En är att vi inte strävar efter omvändelse till kyrkan utan till Kristus och hans evangelium, en omvändelse som underlättas av kyrkan.²¹ Mormons bok uttrycker det bäst där det står att människorna ”*omvändes till Herren och upptogs i Kristi kyrka*”.²² Det andra är att vi måste komma ihåg att i början var kyrkan familjen. Och även i dag som separata institutioner, tjänar och stärker familjen och kyrkan varandra. Ingen av dem kan ersätta den andra, och kyrkan kan sannerligen inte, ens när den är som bäst, ersätta föräldrarna. Poängen med evangeliets lära och prästadörets förrättningar som utförs av kyrkan är att familjer ska kunna få evigt liv.

Det finns ett annat viktigt skäl till att Frälsaren arbetar genom en kyrka, sin kyrka, och det är att åstadkomma sådant som inte kan åstadkommas av enskilda eller små grupper. Ett tydligt exempel är det som görs för fattiga. Visserligen kan vi som enskilda och som familjer avhjälpa andras fysiska behov och dela med oss åt andra både timligt och andligt alltefter deras behov och deras önskemål.²³ Men tillsammans i kyrkan mångfaldigas förmågan att ta hand om fattiga och behövande, och det oberoende som eftersträvas blir verklighet för många.²⁴ Vidare bidrar kyrkan, dess hjälpföreningar och prästadömskvorum med hjälp till många människor på många platser som drabbats av naturkatastrofer, krig och förföljelse.

Utan Herrens kyrkas resurser skulle Frälsarens uppmaning att föra evangeliet till hela världen inte kunna förverkligas.²⁵ De apostoliska nycklarna,

strukturen, de ekonomiska medlen och de hundratusentals missionärernas hängivenhet och uppoffringar skulle inte finnas. Kom ihåg att ”detta evangelium om riket skall predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla nationer, och sedan skall änden komma”²⁶.

Kyrkan kan bygga och driva tempel, Herrens hus, där nödvändiga förrättningar och förbund utförs. Joseph Smith sa att Guds avsikt med att samla sitt folk i olika tidsåldrar är ”att bygga ett hus åt Herren, vari han [kan] uppenbara för sitt folk förrättningarna, som tillhör hans hus och hans rikes härligheter, samt undervisa folket om frälsningens väg, för det finns vissa förrättningar och principer, som, då de lärs ut och tillämpas, måste utföras på en plats eller i ett hus uppfört för det ändamålet”²⁷.

Om någon tror att alla vägar bär till himlen eller att det inte finns några särskilda krav för frälsning, ser han eller hon inget behov av att förkunna evangeliet eller av förrättningar och förbund som återlöser levande eller döda. Men vi talar inte bara om jordelivet utan också om evigt liv, och för det är evangeliets väg och evangeliets förbund nödvändiga. Och Frälsaren behöver en kyrka för att göra dem tillgängliga för alla Guds barn – både levande och döda.

Den slutliga orsaken jag ska nämna till att Herren har etablerat sin kyrka är den mest unika – kyrkan är trots allt Guds rike på jorden.

När Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga grundades på 1830-talet sa Herren till profeten Joseph Smith: ”Lyft upp era hjärtan och gläd er ty åt er har riket givits, eller med andra ord kyrkans nycklar.”²⁸ Med de här nycklarnas myndighet bevarar prästadörets ämbetsmän i kyrkan renheten i Frälsarens lära och hans frälsande förrättningar.²⁹ De

hjälp till att förbereda dem som vill ta emot dem, bedöma deras kvalifikation och värdighet, och sedan utföra dem.

Med rikets nycklar kan Herrens tjänare urskilja både sanning och villfarelse och återigen säga med myndighet: "Så säger Herren." Tyvärr ogillar vissa kyrkan eftersom de vill fastställa sin egen sanning, men det är en stor välsignelse att få ta emot "kunskapen om tingen som de [verkligen] är och som de var och som de kommer att vara"³⁰ i den mån som Herren vill uppenbara den. Kyrkan bevarar och publicerar Guds uppenbarelser – de heliga skrifterna.

När Daniel uttydde den babyloniske kungen Nebukadnessars dröm och lät honom veta "vad som skall ske i kommande dagar"³¹, förkunnade han att "himmelens Gud [skall] upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras och vars makt inte skall överlämnas till något annat folk. Det skall krossa och göra slut på alla ... andra rikena, men själv skall det bestå för evigt"³². Kyrkan är detta profeterade sista dagarnas rike, som inte skapats av människan utan

upprättats av himlens Gud och rullar fram likt en sten som "[rivits] loss från berget, men inte genom människohänder", för att uppfylla jorden.³³

Dess bestämmelse är att grunda Sion som förberedelse för Jesu Kristi återkomst och tusenåriga styre. Före den dagen är det inte ett rike i politisk bemärkelse. Som Frälsaren sa: "Mitt rike är inte av *den här* världen."³⁴ Det är snarare en källa till hans myndighet på jorden, förvaltaren av hans heliga förbund, vårdaren av hans tempel, beskyddaren och förkunnaren av hans sanning, samlingsplatsen för det skingrade Israel och ett "försvar och ... en tillflykt undan stormen och undan vreden när den oblandad skall utgjutas över hela jorden"³⁵.

Jag avslutar med profetens vädjan och bön:

"Åkalla Herren så att hans rike kan gå ut över jorden, så att dess invånare kan ta emot det och bereda sig för kommande dagar då Människosonen skall komma ned i himlen, klädd i sin härlighets glans, för att möta Guds rike som är upprättat på jorden.

Låt därför Guds rike gå ut så att himmelriket kan komma och så att du, o Gud, kan förhärlligas i himlen liksom på jorden så att dina fiender kan underkuvas, ty din är äran, makten och härligheten i evigheters evighet."³⁶

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mose 1:39.
2. "Evangeliets [började] ... predikas från begynnelsen, och det förkunnades av heliga änglar, utsända från Guds närhet, och av hans egen röst och genom den Helige Andens gåva.
Och på så sätt bekräftades allting för Adam genom en helig förrättning" (Mose 5:58–59; se också Mose 6:22–23).
3. Se Ef. 2:20.
4. "Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga grundades av Gud för att bistå i hans verk att åstadkomma frälsning och upphøjelse för sina barn. ...

Kyrkan koncentrerar sig på gudagivna ansvar när det gäller att fullgöra sitt syfte att hjälpa den enskilde och familjen att nå upphøjelse. Till dessa ansvar hör: hjälpa medlemmar att leva efter Jesu Kristi evangelium, samla Israel genom missionsarbete, ta hand om fattiga och behövande och möjliggöra de dödas frälsning genom att bygga tempel och utföra ställföreträdande förrättningar" (*Handbok 2: Kyrkans förvaltning* [2010], 2.2).

5. Se L&F 93:13.
6. Se 2 Ne. 31:17–20.
7. 2 Ne. 31:18.
8. Ef. 4:11–13.
9. Moro. 6:4–5.
10. Se 3 Ne. 27:5–7.
11. Moro. 6:5.
12. 4 Ne. 1:12.
13. Ef. 4:13.
14. Jer. 31:34; se också Hebr. 8:11.
15. L&F 42:45.
16. 1 Kor. 12:22. Paulus förkunnade också: "Men nu är lemmarna många och kroppen en. ... Om en lem lider, så lider alla lemmarna med den. Och om en lem hedras, gläder sig alla lemmarna med den" (1 Kor. 12:20, 26; se också Mosiah 18:9).
17. Jes. 58:14.
18. Se L&F 20:77, 79; 59:9–12.
19. L&F 121:43.
20. Se 3 Ne. 18:21–23, 30–32.
21. Se Donald L. Hallstrom, "Omvänd till hans evangelium genom hans kyrka", *Liahona*, maj 2012, s. 13–15.
22. 3 Ne. 28:23; kursivering tillagd.
23. Se Mosiah 18:29.
24. Ett exempel är vad vi kallar "Herrens förrådshus": "Herrens förrådshus begränsas inte till en byggnad som används för att dela ut mat och kläder till de fattiga. Det innefattar också kyrkans medlemmars offer: tid, talanger, medkänsla och medel som ställs till biskopens förfogande för att hjälpa till att ta hand om fattiga och behövande. Följaktligen finns Herrens förrådshus i varje församling" (*Handbok 2*, 6.1.3).
25. Se Matt. 28:19–20; L&F 112:28–29.
26. JS–M 1:31.
27. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 412.
28. L&F 42:69; se också L&F 90:3.
29. Se TA 1:5.
30. L&F 93:24.
31. Dan. 2:28.
32. Dan. 2:44.
33. Dan. 2:45; se också vers 35.
34. Joh. 18:36; kursiveringen tillagd.
35. L&F 115:6.
36. L&F 65:5–6.

Devin G. Durrant

förste rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap

Mitt hjärta begrundar dem ständigt

Jag hoppas uppriktigt att du väljer att begrundas Guds ord på ett mer omfattande och djupt sätt.

Till yrket är jag investerare. Till trosbekännelsen är jag Jesu Kristi, Guds Sons, lärjunge.¹ I min affärsverksamhet begagnar jag sunda ekonomiska principer. För att leva enligt min tro strävar jag efter att följa andliga principer som hjälper mig att bli mer lik Frälsaren.

Inbjudningar ger välsignelser

Många av de personliga belöningar jag fått i livet, har kommit till följd av att någon inbjudit mig att utföra en svår uppgift. I den andan vill jag ge er alla två uppmaningar. Den första ger ekonomiska resultat. Den andra uppmaningen ger andliga resultat. Båda uppmaningarna, om de accepteras, kräver disciplinerad ansträngning under en längre tid för att ge skörd.

Den första uppmaningen

Den första uppmaningen är enkel: Jag uppmanar dig att spara pengar varje vecka. Hur mycket du sparar har inte så stor betydelse; det är upp till dig. När du utvecklar en vana att spara, gagnar det dig själv. Och du kan även få möjlighet att hjälpa andra ekonomiskt, tack vare din flit. Föreställ

dig det positiva resultatet av att spara pengar varje vecka i sex månader, ett år, 10 år eller mer. Små ansträngningar under en längre period kan ge betydande resultat.²

Den andra uppmaningen

Min andra uppmaning skiljer sig markant från och är mycket viktigare än den första. Det är följande: Jag uppmanar dig att "begrundera"³ en vers i skrifterna varje vecka. Ordet

begrundera finner du inte i ordboken, men det har funnit en plats i mitt hjärta. Så vad innebär det att begrundera? Jag skulle vilja säga att det är en kombination av 80 procent omfattande begrundan och 20 procent memorera.

Det finns två enkla steg:

För det första: Välj en vers i skrifterna varje vecka och placera den där du kan se den varje dag.

För det andra: Läs eller tänk på versen flera gånger varje dag och begrundas betydelsen av orden och nyckelfraser under veckan.

Föreställ dig de upplyftande resultaten av att göra det här varje vecka i sex månader, ett år, 10 år eller mer.

När du gör den här ansträngningen märker du att din andlighet ökar. Du kan också undervisa och lyfta dem du älskar på ett mer meningsfullt sätt.

Om du väljer att begrundas varje vecka, kanske du känner dig lite som en person som har tyckt om snorkling tidigare, men som nu bestämt sig för att pröva sportdykning. Med det beslutet får du en djupare förståelse av evangeliets principer och nya andliga perspektiv välsignar ditt liv.

När du reflekterar över din valda vers varje vecka, skrivs ord och fraser ner i ditt hjärta.⁴ Orden och fraserna skrivs också i ditt sinne. Med andra ord sker memoreringen enkelt och naturligt. Men det främsta målet för begrundning är att skapa en upplyftande plats dit ditt sinne kan gå – en plats som håller dig nära Herrens Ande.

Frälsaren sa: "Samla *ständigt* livets ord i era sinnen."⁵ Begrundning är ett enkelt och uppbyggande sätt att göra just det.

Jag tror att Nephi var en begrundare. Han sa: "Min själ gläds åt skrifterna, och mitt hjärta begrundar dem [*ständigt*], och jag skriver dem till lärdom och nytta för mina barn."⁶ Han tänkte på sina barn när han begrundade och skrev skrifterna. Hur kan din familj gagnas av att du *ständigt* strävar efter att fylla ditt sinne med Guds ord?

Min vers

Nyligen begrundade jag Alma 5:16. Där står det: "Jag säger er: Kan ni föreställa er att ni hör Herrens röst säga till er på den dagen: Kom till mig ni

välsignade, ty se, era gärningar har varit rättfärdighetens gärningar på jorden?"

I slutet av veckan är detta vad som till slut hade skrivits i mitt sinne: Föreställ dig att du hör Herrens röst säga: "Kom till mig ni välsignade, ty se, era gärningar har varit rättfärdighetens gärningar" (Alma 5:16).

Som ni ser memorerade jag inte hela versen ordagrant. Men, jag begrundade gång på gång kärnämnen i versen och vart det stod. Men den bästa delen av processen var att jag hade en högre plats dit mitt sinne kunde gå. Hela veckan föreställde jag mig Frälsaren säga uppmuntrande ord till mig. Den bilden berörde mitt hjärta och inspirerade mig till att vilja göra "rättfärdighetens gärningar". Det är det som kan hända när vi "vänder oss till Kristus i varje tanke"⁷.

Vi måste göra motstånd

Du kanske frågar: "Varför ska jag göra det här?" Jag skulle svara att vi lever i en tid av ständigt växande ondska. Vi kan inte bara acceptera status quo och matas med fula ord och syndiga synintryck, så gott som

vart vi än vänder oss, och inte göra något i gengäld. Vi måste göra motstånd. När sinnet är fyllt av upplyftande tankar och bilder, när vi "alltid minns honom"⁸, finns det inget utrymme för orenhet och skräp.

I Mormons bok uppmanar Jesus Kristus alla att "begrunda det som [han] har sagt"⁹. Se på begrundning som ett tillägg till dina egna och familjens skriftstudier, men låt det aldrig bli en ersättning. Begrundning är lite som att lägga till en ny långtidsverkande vitamin till din nuvarande andliga diet.

Det är för svårt

Du kanske säger: "Begrundning låter alldeles för svårt för mig." Bli inte avskräckt. Svårt kan vara nyttigt. Kristus uppmanar oss att göra många svåra saker, eftersom han vet att vi välsignas av våra ansträngningar.¹⁰

En av våra unga grannar hittade ett enkelt sätt att begrunda. Han sätter sitt skriftställe för veckan som mobilens bakgrundsbild. En annan idé som du kan testa är att dela din vers med ett syskon, ett barn eller en vän. Min fru

Julie och jag hjälper varandra. Vi väljer våra verser varje söndag. Hon sätter sin på kylskåpet. Jag sätter min i bilen. Vi delar sedan tankar om våra verser under veckan. Vi tycker också om att samtala om verserna med våra barn. När vi gör det, tycks det göra dem mer bekväma med att dela sina tankar om Guds ord, med oss.

Julie och jag är också med i en nätgrupp där familjemedlemmar, vänner och missionärer kan berätta om sitt skriftställe varje vecka, och ibland lägga till en tanke eller ett vittnesbörd. Att vara med i en grupp gör det lättare att vara konsekvent. Min dotter, som är i gymnasieåldern, och en grupp av hennes vänner använder sociala medier och sms för att dela skriftställen med varandra.

Tveka inte att inkludera människor med andra trosuppfattningar i era grupper. De söker också efter sätt att höja nivån på sina tankar och att känna sig närmare Gud.

Vad ger det?

Så, vad ger det? Julie och jag har begrunderat en vers i veckan i över tre år nu. Vi började med att sätta upp ett tjugoförårigt mål. Hon sa till mig nyligen: "När du först uppmanade mig att begrundera ett skriftställe varje vecka i 20 år, undrade jag om jag ens skulle klara det i en månad. Det tvivlar jag inte på längre. Det är otroligt hur roligt

det har varit att sätta ett skriftställe på kylskåpet varje vecka, och bara genom att begrundera det varje gång jag ser det, lyfter det min ande."

Efter att ha begrunderat i sex veckor sa en syster från Texas, USA: "Mitt vittnesbörd har stärkts, ... och jag har känt mig närmare min himmelske Fader. ... Jag älskar hur Guds ord förändrar mig till det bättre."

En tonårig vän skrev: "Jag har verkligen tyckt om att kunna [begrundera], eftersom det har hjälpt mig att fokusera på sådant som faktiskt är viktigt."

En av våra missionärer berättade följande: "Jag har begrunderat en vers varje vecka sedan juni 2014, och jag älskar det. ... De här skriftställena har blivit som vänner som jag kan lita på i nödens stund."

Vad mig beträffar känner jag Anden tydligare när jag begrunderar varje vecka. Min kärlek till skrifterna har också ökat som en följd av att jag strävar efter att "ständigt pryda mina tankar med dygd"¹¹.

Tänk på denna uppmaning och enastående välsignelse som Nephi delade: "Om ni alltså strävar framåt, *mättar* er med Kristi ord och håller ut intill änden, se, så säger Fadern: Ni skall få evigt liv."¹² I en anda av att "mätta sig med Kristi ord" är begrundering som att ta en bit läcker mat och sedan tugga mycket, mycket långsamt för att njuta av den till fullo.

Vilken vers har du?

Är du villig att begrundera en vers i skrifterna varje vecka under resten av månaden? Under resten av året? Kanske längre? Julie och jag uppmanade alla våra tappra missionärer i Texasmissionen Dallas att begrundera med oss i 20 år. Vi passerar mållinjen tillsammans om sjutton korta år. Då sätter vi upp nya mål för att lyfta våra tankar och föra oss närmare Kristus.

Du får gärna kolla hur det går för oss genom att fråga: "Vilken vers har du?" Men om du gör det, var beredd att dela ditt skriftställe i gengäld. Vi upplyfts båda av vårt utbyte.

Kan du föreställa dig hur ditt liv och din familjs liv kommer att förändras om du skriver ett nytt skriftställe i ditt hjärta och sinne varje vecka under de närmaste månaderna eller åren eller längre?

Jesus Kristus är vårt föredöme

Jesus Kristus måste ha utvecklat en kärlek till skrifterna i unga år. Han måste ha läst och begrundat skrifterna som ett litet barn för att kunna ha meningsfulla diskussioner med de visa lärarna i templet vid tolv års ålder.¹³ Han påbörjade sin mission vid 30 års ålder,¹⁴ och han hänvisade till skrifterna tidigt och ofta under hela sin verksamhet.¹⁵ Kan vi inte lugnt säga att Jesus tillbringade minst 20 år med att studera och begrunda skrifterna, som en del av sin missionsförberedelse? Finns det något du behöver göra i dag, för att förbereda dig andligt för framtida möjligheter att undervisa och välsigna din familj och andra?

Utöva din tro och gör det

För att återknytta hoppas jag att du bestämmer dig för att spara pengar varje vecka. Utöva din tro, disciplinera dig och gör det. Jag hoppas också

Äldste Von G. Keetch
i de sjuttios kворum

uppriktigt att du väljer att begrunda Guds ord på ett mer omfattande och djupt sätt varje vecka. Utöva din tro, disciplinera dig och gör det.

Till skillnad från min första *pengasparande* uppmaning, blir all behållning av min andra *själafrälsande* uppmaning din för evigt – fri från denna världens rost och mal.¹⁶

Äldste D. Todd Christofferson gav detta tydliga råd och löfte: "Studera skrifterna noggrant och medvetet. Begrunda och be om dem. Skrifterna är uppenbarelse, och de leder till mer uppenbarelse."¹⁷

Sammanfattning

Jag lovar att du inte kommer ångra att du skriver ett skriftställe i ditt sinne och hjärta varje vecka. Du får då en känsla av ständigt andligt syfte, beskydd och kraft.

Kom ihåg Jesu Kristi ord när han sa: "Gör det som ni har sett mig göra."¹⁸ Må vi *till fullo* tillämpa hans ord i våra liv, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 3 Ne. 5:13.
2. Se Alma 37:6; L&F 64:33.
3. Jag använder *meditizar* på spanska, vilket är en kombination av *meditar* (att begrunda) och *memorizar* (att lära sig utantill).
4. Se 2 Kor. 3:3.
5. L&F 84:85; kursivering tillagd.
6. 2 Ne. 4:15; se också 5 Mos. 6:7; 2 Ne. 4:16.
7. Se L&F 6:36.
8. Se L&F 20:77, 79.
9. 3 Ne. 17:3; se också Moro. 10:3.
10. Se Matt. 16:25; 1 Ne. 2:20; L&F 14:7.
11. L&F 121:45; kursivering tillagd.
12. 2 Ne. 31:20; kursivering tillagd.
13. Se Luk. 2:42, 46–47.
14. Se Luk. 3:23.
15. Se Matt. 4:3–4; se också Matt. 21:13. Flera andra verser använder frasen "Det står skrivet" och liknande uttryck, vilket visar förtrogenhet med skrifterna.
16. Se Matt. 6:19–20.
17. D. Todd Christofferson, "Vi har välsignats med skrifterna", *Liahona*, maj 2010, s. 35.
18. 2 Ne. 31:12; se också 3 Ne. 27:21.

Välsignade och lyckliga är de som håller Guds bud

Barriärerna som Herren upprättat skapar för oss en trygg hamn från ondska och nedbrytande inflytanden.

För en tid sedan när jag besökte Australien reste jag till en vacker hästskoformad havsvik känd för sin surfing. När jag gick längs stranden fascinerades jag av storslagenheten hos de väldiga, dånande vågorna som bröts strax utanför viken och de mindre vågorna som rullade in mot stranden.

När jag fortsatte stötte jag på en grupp amerikanska surfare. Det var tydligt att de var upprörda över något. De pratade högljutt och gestikulerade mot havet. När jag frågade dem vad som stod på, pekade de på stället utanför viken där de stora vågorna bröts.

”Titta därborta”, sa en av dem argt till mig. ”Ser du barriären?” När jag tittade lite närmare såg jag en barriär som sträckte sig tvärs över vikens öppning, precis där de stora och lockande vågorna bröts. Det såg ut som om barriären var gjord av ett tungt nät som hölls uppe av flöten. Enligt surfarna sträckte sig nätet ända ner till havsbotten.

Den amerikanske surfaren fortsatte: ”Vi är här på vårt livs resa för att surfa på de här stora vågorna. Vi kan surfa på de mindre vågorna som bryter inne i viken, men barriären gör det omöjligt för oss att surfa på de stora vågorna. Vi förstår inte varför barriären är där. Allt vi vet är att den totalt har förstört vår resa.”

När de amerikanska surfarna eldade upp sig alltmer, drogs min uppmärksamhet till en annan surfare – en äldre man som tydligen bodde i närheten. Det tycktes som om han började bli otålig när han lyssnade på de allt mer högljudda klagomålen över barriären.

Slutligen reste han sig och gick fram till gruppen. Utan att säga ett ord tog

han fram en kikare ur sin ryggsäck och räckte över den till en av surfarna och pekade ut mot barriären. En efter en tittade surfarna i kikaren. När det blev min tur såg jag med hjälp av förstoringen något som jag inte kunnat se förut: ryggenor – stora hajar som jagade nära revet på andra sidan barriären.

Gruppen blev snabbt dämpad. Den gamle surfaren tog tillbaka sin kikare och vände sig för att gå därifrån. Sedan sa han något som jag aldrig glömmar: ”Var inte så kritiska när det gäller barriären”, sa han. ”Den är det enda som hindrar er från att bli uppätta.”

Där vi stod på den där vackra stranden, ändrades plötsligt vårt perspektiv. En barriär som hade tyckts så hård och restriktiv – som verkade hindra nöjet och spänningen i att surfa på de verkligt stora vågorna – hade blivit något helt annat. Med vår nya insikt om faran som lurade strax under ytan, erbjöd barriären nu skydd, trygghet och frid.

När ni och jag vandrar livets stigar och söker uppnå våra drömmar, kan Guds befallningar och normer – liksom barriären – ibland vara svåra att förstå. De kanske verkar hårda och orubbliga, och blockerar en väg som ser rolig och spännande ut och som följs av så många andra. Som aposteln Paulus beskrev det: ”Vi [ser] en gåtfull spegelbild”¹, med ett sådant begränsat perspektiv att vi ofta inte förstår de stora faror som gömmer sig strax under ytan.

Men han som ”förstår allt”² vet exakt var de farorna finns. Han ger oss gudomlig vägledning genom sina bud och sin kärleksfulla ledning, så att vi kan undvika de här farorna – så att vi kan ta ut en kurs i livet som är skyddad från andliga rovdjur och syndens gapande käftar.³

Vi visar vår kärlek till Gud – och vår tro på honom – genom att göra vårt allra bästa varje dag för att följa den kurs som han har lagt ut för oss och genom att hålla de bud han gett oss. Vi visar särskilt den tron och kärleken i situationer där vi inte fullt förstår orsaken till Guds bud eller den särskilda väg han ber oss att följa. Det är relativt lätt att följa en kurs innanför barriären när vi väl vet att det finns skarptandade rovdjur strax utanför den. Det är svårare att hålla kursen innanför barriären när allt vi kan se är de spännande och lockande vågorna på andra sidan. Och ändå är det då – i de stunder när vi väljer att utöva vår tro, lita på Gud och visa vår kärlek till honom – som vi växer och vinner mest.

I Nya testamentet förstod inte Ananias varför Herren befallde honom att söka upp och välsigna Saulus, en man som bokstavligen hade fullmakt att fängsla dem som trodde på Kristus. Men genom att lyda Guds befallning blev Ananias delaktig i aposteln Paulus andliga födelse.⁴

När vi litar på Herren, utövar vår tro, lyder hans bud och följer den kurs han har lagt ut för oss, blir vi alltmer de som Herren vill att vi ska bli. Det är denna förvandling – denna hjärtats omvändelse – som är det allra viktigaste. Äldste Dallin H. Oaks har sagt: ”Inte för någon räcker det med att bara göra saker. Evangeliets bud, förrättningar och förbund är inte en lista över insättningar som ska göras på ett himmelskt konto. Jesu Kristi evangelium är en plan som visar oss hur vi ska bli vad vår himmelske Fader vill att vi ska bli.”⁵

Sann lydnad betyder därför att helt och hållet ge oss själva till honom och låta honom ta ut vår kurs både i lugna vatten och oroliga vatten, med insikten att han kan göra mer av oss än vi själva någonsin kunde göra.

När vi underkastar oss hans vilja ökar vår frid och glädje. Kung Benjamin lärde att de som håller Guds

bud är ”välsignade och lyckliga ... i allt, både timligt och andligt”⁶. Gud vill att vi ska känna glädje. Han vill att vi ska känna frid. Han vill att vi ska lyckas. Han vill att vi ska vara trygga och skyddade från världsliga inflytanden runt omkring oss.

Med andra ord består inte Herrens bud av en ansträngande undervattenslabyrinth av barriärer som vi måste lära oss att motvilligt uthärda i det här livet så att vi kan upphöjas i nästa. Istället har barriärer upprättats av Herren för att skapa en trygg hamn för oss från de onda och nedbrytande inflytanden som annars skulle dra ner oss i förtvivlans djup. Herrens befallningar har getts oss utifrån kärlek och omsorg. De är avsedda för vår glädje i det här livet⁷ lika mycket som de är avsedda för vår glädje och upphöjelse i nästa liv. De visar hur vi bör handla – och än viktigare, de belyser vilka vi bör bli.

Som i allt som är gott och sant, är Jesus Kristus vårt bästa föredöme. Den största lydnadshandlingen i hela evigheten skedde när Sonen underkastade sig sin Faders vilja. Han bad i djupaste ödmjukhet att kalken skulle tas ifrån honom – att han skulle få ta en annan väg än den som hade stakats ut för honom – men Kristus underkastade sig den väg som hans Fader ville att han skulle ta. Det var en väg som ledde genom Getsemane och Golgata, där han uthärdade ofattbara lidanden och plågor och där han blev totalt övergiven när hans Faders Ande drog sig undan. Men samma väg kulminerade i en tom grav på den tredje dagen, då ropen ”han är uppstånden!”⁸ ljöd i öron och hjärtan hos dem som älskade honom. Den förde med sig den ofattbara glädjen och trösten som flödar ur hans försoning för alla Guds barn genom evigheten. Genom att låta sin vilja uppslukas i Faderns gav Kristus oss möjligheten till evig frid, evig glädje och evigt liv.

Jag vittnar om att vi är barn till en kärleksfull Gud. Jag vittnar om att han vill att vi ska vara lyckliga och trygga och välsignade. För det ändamålet har han tagit ut en kurs som leder tillbaka till honom, och han har upprättat barriärer som skyddar oss längs vägen. När vi gör vårt bästa för att följa den kursen finner vi sann trygghet, glädje och frid. När vi underkastar oss hans vilja, blir vi det han vill att vi ska bli. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

- 1 Kor. 13:12.
- Se L&F 88:6.
- Se Boyd K. Packer, ”Andliga krokodiler”, *Liahona*, okt. 1976, s. 22–24.
- Se Apg. 9:10–18.
- Dallin H. Oaks, ”Uppmaningen att bli något”, *Liahona*, jan. 2001, s. 40.
- Mosiah 2:41.
- Se 2 Ne. 2:25.
- Se Matt. 28:6; Mark. 16:6.

Carole M. Stephens

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud”

Guds bud visar hans kärlek till oss och lydnad mot buden visar vår kärlek till honom.

När vår äldsta dotter Jen kom hem med sin tredje dotter från BB åkte jag hem till henne för att hjälpa till. När hennes äldsta dotter kommit iväg till skolan bestämde vi att Jen mest av allt behövde vila. Så den bästa hjälpen jag kunde ge henne var att ta hennes dotter Chloe med mig hem så att hennes mamma och nya lillasyster kunde få en lugn stund.

Jag spände fast Chloe i hennes bilstol, satte på mig mitt eget säkerhetsbälte och körde ut från deras uppfart. Men innan vi ens hunnit till slutet av gatan hade Chloe knäppt upp sitt säkerhetsbälte och stod upp, tittade över min axel och pratade med mig! Jag stannade vid väggkanten, gick ut och spände fast henne i stolen igen.

Vi åkte igen men hade bara hunnit en kort sträcka när hon var ute ur stolen igen. Jag upprepade proceduren, men den här gången hann jag inte ens sätta mig i bilen och spanna fast mig innan Chloe redan stod upp!

Så där satt jag vid väggkanten i en parkerad bil och hade en maktkamp med en treåring. Och hon höll på att vinna!

Jag försökte med varje knep jag kunde komma på för att övertyga henne om att det var en bra idé att sitta fastspänd i stolen. Hon var inte övertygad! Till slut bestämde jag mig för att prova med en morot.

Jag sa: ”Chloe, om du sitter fastspänd i din bilstol tills vi kommer hem till mormor kan vi leka med lera.”

Inget svar.

”Chloe, om du sitter fastspänd i din bilstol kan vi baka bröd när vi kommer hem till mormor.”

Inget svar.

Jag försökte igen. ”Chloe, om du sitter fastspänd i din bilstol kan vi åka förbi affären och köpa något gott!”

Efter tre försök insåg jag att vi inte kom någon vart. Hon var fast besluten och inga löften kunde övertyga henne om att sitta fastspänd i stolen.

Vi kunde inte tillbringa hela dagen i bilen vid väggkanten, men jag ville lyda lagen och det var inte säkert att köra om Chloe stod upp. Jag höll en tyst bön och hörde Anden viska: ”Undervisa henne.”

Jag vände mig om mot henne och drog ut mitt säkerhetsbälte så att hon kunde se det. Jag sa: ”Chloe, jag har på mig det här säkerhetsbältet för att det skyddar mig. Men du har inte på dig ditt bälte, så du är inte säker. Jag skulle bli så ledsen om du gjorde dig illa.”

Hon tittade på mig. Jag kunde nästan se hjulen snurra i hennes lilla huvud medan jag oroligt väntade på hennes svar. Till sist lyste hennes stora blå ögon upp och hon sa: "Mormor, du vill att jag ska ha säkerhetsbältet på eftersom du älskar mig!"

Anden fyllde bilen när jag uttryckte min kärlek till den här dyrbara lilla flickan. Jag ville inte förlora den känslan, men såg mitt tillfälle, så jag gick ut och spände fast henne i bilstolen. Sedan frågade jag: "Chloe, tänker du sitta kvar i bilstolen?" Och det gjorde hon – hela vägen till affären för att köpa något gott! Och hon satt fastspänd hela vägen från affären hem till mig, där vi bakade bröd och lekte med lera, för Chloe kom ihåg allt!

När jag körde ut på vägen igen den dagen, kom ett skriftställe till mig: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud."¹ Vi har regler för att lära, leda och skydda barnen. Varför? På grund av den stora kärlek vi hyser till dem. Men tills Chloe förstod att jag ville att hon skulle sitta fastspänd i sin bilstol eftersom jag älskade henne, var hon ovillig att underkasta sig något hon upplevde som en restriktion. Hon tyckte att säkerhetsbältet begränsade hennes frihet.

Liksom Chloe kan vi välja att se bud som begränsningar. Ibland kan det kännas som om Guds lagar inskränker vår personliga frihet, fråntar oss vår handlingsfrihet och begränsar vår tillväxt. Men när vi söker större förståelse, när vi låter vår Fader undervisa oss, börjar vi se att hans bud visar hans kärlek till oss och lydnad mot buden visar vår kärlek till honom.

Om du bildligt talat står parkerad vid sidan av vägen, låt mig föreslå några principer som, om du följer dem, hjälper dig att säkert återvända till "trons och lydnadens väg"²:

För det första: Lita på Gud. Lita på hans eviga plan för dig. Var och en av oss är "ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar". Deras kärlek till oss märks tydligt i buden. Buden är viktiga instruktioner för att lära, leda och skydda oss när vi "får jordiska erfarenheter"³.

I "föruttillvaron" använde vi vår handlingsfrihet för att anta Guds plan⁴ och vi lärde oss att lydnad mot Guds eviga lag var grundläggande för att vi skulle lyckas i planen. Skrifterna lär: "Det finns en lag, oåterkalleligen fastställd i himlen före denna världs grundläggning, på vilken alla välsignelser är baserade."⁵ När vi lyder lagen får vi välsignelserna.

Trots alla misstag, motgångar och det lärande som hör ihop med våra jordiska erfarenheter, tappar Gud aldrig vår eviga potential ur sikte, inte ens när vi gör det. Vi kan lita på honom, "för Gud vill ha sina barn tillbaka"⁶. Och han har gjort det möjligt genom sin Son Jesu Kristi försoning. Försoningen "är frälsningsplanens kärna"⁷.

För det andra: Lita på Jesus. Det ultimata uttrycket för lydnad och kärlek

är Jesu Kristi försoning. Han underkastade sig Faderns vilja och gav sitt liv för oss. Han sa: "Om ni håller mina bud, förblir ni i min kärlek, liksom jag har hållit min Faderns bud och förblir i hans kärlek."⁸

Jesus lärde också:

"Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv."⁹

Varje söndag har vi möjlighet att begrunda och minnas vår Frälsares rena kärlek när vi tar del av symbolerna för hans oändliga försoning. Under sakramentet ser jag hur händer och armar sträcks fram för att dela ut brödet och vattnet. När jag räcker fram handen för att ta del, sluter jag förbund att jag är villig att ta på mig hans namn, alltid minnas honom och hålla hans bud. Och han lovar "att [vi] alltid kan ha hans Ande hos [oss]"¹⁰.

För det tredje: Lita på Andens viskningar. Minns ni berättelsen om Chloe, hur Anden viskade ett skriftställe

till mig? Det står i Johannes 14:15: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud." Sedan följer dessa viktiga verser:

"Jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, som alltid skall vara hos er,

sanningens Ande, som världen inte kan ta emot. Ty världen ser honom inte och känner honom inte. Ni känner honom, eftersom han förblir hos er och skall vara i er."¹¹

Varje värdig, konfirmerad medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har rätt till den Helige Andens sällskap. Fasta, bön, skriftstudier och lydnad förbättrar storligen vår förmåga att höra och känna Andens maningar.

När ditt sinne är fullt av tvivel och förvirring skickar Fadern och Sonen den Helige Anden för att varna dig och leda dig tryggt genom denna jordiska resas faror. Han hjälper dig minnas, han tröstar dig och fyller dig "med hopp och fullkomlig kärlek"¹².

För det fjärde: Lita på levande profeters råd. Vår Fader har gjort det möjligt för oss att höra hans ord och känna till hans lag genom hans profeter. Herren förkunnade: "Mina ord ... skall alla uppfyllas, antingen genom

min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma."¹³

Levande profeter har nyligen gett oss rådet att "tänka på sabbatsdagen så att vi helgar den"¹⁴ och följa fastelagen. Följer vi det här profetiska rådet ger det oss möjlighet att lyda Guds bud att älska honom och vår nästa i och med att vi ökar vår tro på Jesus Kristus och sträcker ut handen för att älska och ta hand om andra.¹⁵

Det skänker trygghet att följa Herrens ord genom hans profeter. Gud kallade president Thomas S. Monson, rådgivarna i första presidentskapet och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum som profeter, siare och uppenbarare. I den här världen av ökande rädsla, förvirring, motsättningar och ilska kan vi se till dem för att se hur Jesu Kristi lärjungar – fyllda med kristlig kärlek – ser ut, låter och reagerar på frågor som kan orsaka söndring. De vittnar om Jesus Kristus och svarar med kärlek, Kristi rena kärlek, samma Kristus vars vittnen de är.

Efter min upplevelse med Chloe sökte jag i skrifterna efter verser som talade om bud och kärlek. Jag hittade många. Var och en av verserna

påminner oss om att hans bud visar hans kärlek till oss och lydnad mot buden visar vår kärlek till honom.

Jag vittnar om att när vi litat på Gud vår evige Fader, litat på hans Son Jesus Kristus och utövar tro på hans försoning, litat på den Helige Andens viskningar och litat på levande profeters råd, kan vi ta oss bort från vägkanten och fortsätta i säkerhet och inte bara uthärdade utan finna glädje under färden hem. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh. 14:15.
2. Neil L. Andersen, "Du vet tillräckligt", *Liahona*, nov. 2008, s. 14.
3. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen".
5. L&F 130:20.
6. Russell M. Nelson, i R. Scott Lloyd, "God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches", under Church News på LDS.org, 28 jan. 2014.
7. Russell M. Nelson, "Förbered dig för tempelrets välsignelser", *Liahona*, okt. 2010, s. 49.
8. Joh. 15:10.
9. Matt. 22:37–39.
10. Se L&F 20:77, 79.
11. Joh. 14:16–17.
12. Moro. 8:26.
13. L&F 1:38.
14. Se 2 Mos. 20:8.
15. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 6.1.2.

Äldste Allen D. Haynie
i de sjuttios kvorum

Kom ihåg vem vi har anförtrott oss åt

Vårt hopp om att få leva igen hos Fadern beror på Jesu Kristi försoning.

När jag var nio år gammal stannade min vithåriga, en och halv meter långa mormor hos oss i några veckor. En eftermiddag medan hon var där bestämde mina två äldre bröder och jag oss för att gräva ett hål på ett fält tvärsöver gatan från vårt hus. Jag vet inte varför vi gjorde det, ibland gräver pojkar hål. Vi blev lite smutsiga, men inte så mycket att vi riskerade att bli tillsagda. Andra pojkar i grannskapet såg hur spännande det var att gräva ett hål och började hjälpa till. Då blev vi alla ännu smutsigare tillsammans. Marken var hård, så vi drog fram en trädgårdsslang och hällde i lite vatten i hålet för att mjuka upp marken. Vi fick lite lera på oss när vi grävde, men hålet blev djupare.

Någon i vår grupp bestämde att vi borde göra hålet till en bassäng, så vi fyllde hålet med vatten. Eftersom jag var yngst och ville passa in blev jag övertalad att hoppa i och pröva. Nu var jag verkligen smutsig. Från början hade jag inga planer på att bli så lerig, men det var så det blev.

När jag började bli kall gick jag över gatan med avsikt att gå in i huset. Min mormor mötte mig vid dörren och vägrade att släppa in mig. Hon sa att

om hon lät mig komma in skulle jag lämna leriga spår i huset som hon just hade städat. Så jag gjorde vad alla nio-åringar skulle ha gjort i min situation och sprang till bakhörren, men hon var snabbare än jag trodde. Jag blev arg och stampade med foten och krävde att få komma in i huset, men dörren förblev stängd.

Jag var våt, lerig, kall och i min barndoms fantasi trodde jag att jag kanske skulle dö i min egen trädgård. Till slut frågade jag henne vad jag måste göra för att komma in i huset. Innan jag visste ordet av fann jag mig själv stående i trädgården medan min mormor spolade av mig med vattenslangen. Det kändes som en evighet, men sedan sa min mormor att jag var ren nog och hon lät mig komma in i huset. Det var varmt inne och jag kunde byta om till torra och rena kläder.

Med denna händelse ur verkliga livet i åtanke ber jag er tänka på vad Jesus Kristus sa: "Och inget orent kan komma in i hans rike. Därför kommer ingenting in i hans vila utom de som har tvättat sina kläder i mitt blod genom sin tro och omvändelse från alla sina synder och genom sin trofasthet intill änden."¹

Att stå utanför mitt hus medan mormor spolade av mig var otrevligt och obehagligt. Att förnekas möjlighet

att få återvända till vår himmelske Fader för att vi valt att stanna kvar i eller smutsat ner oss i syndens leriga håll skulle vara för evigt tragiskt. Vi får inte bedra oss själva i fråga om det som krävs för att få återvända och förbli i vår himmelske Faders närhet. Vi måste vara rena.

Innan vi kom till den här jorden deltog vi som andebarn, söner och döttrar till Gud, i ett stort råd.² Vi var alla mycket uppmärksamma och ingen av oss somnade. I det rådet presenterade vår himmelske Fader en plan. Eftersom planen bevarade vår handlingsfrihet och gick ut på att vi skulle lära av egna

erfarenheter och inte bara av hans, visste han att vi skulle begå synd. Han visste också att synden skulle få oss att bli orena och göra det omöjligt för oss att återvända till hans närhet, för där han bor är det ännu renare än i ett hus som städats av min mormor.

Tack vare att vår Fader i himlen älskar oss och har för avsikt att "åstadkomma odödlighet och evigt liv för [oss]"³ fanns det en Frälsare i hans plan, någon som skulle kunna hjälpa oss att bli rena oavsett hur smutsiga vi än hade blivit. När vår Fader i himlen meddelade behovet av en Frälsare, tror jag att vi alla vände oss om och såg på

Jesus Kristus, den Förstfödde i anden, han som hade utvecklats till den grad att han blivit lik Fadern.⁴ Jag tror vi alla visste att det måste vara han, att ingen annan av oss skulle kunna göra det, men att han kunde och att han skulle.

I Getsemane örtagård och på korset på Golgata led Jesus Kristus både fysiskt och andligt. Han darrade av smärta och blödde ur varje por. Han vädjade till sin Fader att ta kalken ifrån honom⁵ men drack den ändå.⁶ Varför gjorde han det? Han sa själv att han ville förhärlika sin Fader och fullborda sina "förberedelser för människobarnen"⁷. Han ville hålla sitt förbund och göra det möjligt för oss att komma hem igen. Vad ber han oss om i gengäld? Han väddar helt enkelt till oss att erkänna våra synder och omvända oss så att vi inte ska behöva lida som han gjorde.⁸ Han inbjuder oss att bli rena, så att vi inte lämnas utanför vår himmelske Faders hus.

Det bästa är ju om vi undviker att synda, men vad Jesu Kristi försoning beträffar, spelar det ingen roll vilka synder vi har begått eller hur djupt vi har sjunkit ner i det ökända träsket. Det spelar ingen roll om vi skäms eller är generade på grund av synderna som, enligt profeten Nephi ord, "så lätt ansätter [oss]"⁹. Det spelar ingen roll om vi en gång i tiden bytte vår förstfödslov mot soppa.¹⁰

Det som spelar roll är att Jesus Kristus, Guds Son, led "smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag" så att "han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk"¹¹. Det som spelar roll är att han var villig att komma ner¹² till den här jorden; att stiga ner "under allt"¹³ och lida "fler prövningar än någon människa"¹⁴ kunde klara av. Det som spelar roll är att Kristus väddar som vår förespråkare inför Fadern och säger: "Fader, se hans lidanden och

död som inte begick någon synd, i vilken du fann gott behag. ... Fader, skona därför dessa mina bröder som tror på mitt namn, så att de kan komma till mig och få evigt liv.”¹⁵ Det är det som verkligen spelar roll och som bör ge oss alla nytt hopp och en beslutsamhet att försöka en gång till, för han har inte glömt oss.¹⁶

Jag vittnar om att Frälsaren aldrig vänder sig bort från oss när vi ödmjukt söker honom för att kunna omvända oss. Han ser oss inte som ett hopplöst fall. Han säger aldrig: ”O nej, inte du nu igen.” Han stöter aldrig bort oss för att han inte förstår hur svårt det är att undvika synden. Han förstår precis hur det är, även känslan av sorg, skam och besvikelse som oundvikligen kommer som en följd a synd.

Omvändelsen är verklig och den fungerar. Den är inte en fiktiv upplevelse eller en produkt av ”ett vanvettigt sinne”¹⁷. Den har kraft att lyfta bördor och ersätta dem med hopp. Den kan leda till en mäktig förändring i hjärtat som resulterar i att vi ”inte längre har någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott”¹⁸. Omvändelsen kan inte vara lätt. Ting som är av evig betydelse är sällan det. Men resultatet är värt mödan. Som president Boyd K. Packer vittnade om i sitt sista tal till kyrkans sjuttio: ”Tanken är denna: Försoningen lämnar inga spår, inga märken. Det som har rättats till har rättats till. ... Försoningen lämnar inga spår, inga märken, Den bara helar och det som den helar förblir helat.”¹⁹

Sålunda är det så att vårt hopp om att få leva igen hos Fadern beror på Jesu Kristi försoning, på villigheten hos denne enda syndfria personen att ta på sig, trots att rättvisan inte hade några krav på honom, den sammanlagda tyngden av hela mänsklighetens överträdelser, inklusive de synder som

några av Guds söner och döttrar i onödan väljer att själva lida för.

Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga tillskriver vi Frälsarens försoning större makt än vad de flesta andra människor gör, eftersom vi vet att om vi ingår förbund, ständigt omvänder oss och uthärdar intill änden, så kommer han att göra oss till medarvingar²⁰ och vi, som han, får allt som Fadern har.²¹ Det är en omskakande lära, men den är sann. Jesu Kristi försoning gör Frälsarens inbjudan att vara ”fullkomliga, såsom [vår] Fader i himlen är fullkomlig”²² fullkomligt möjligt, istället för att vara frustrerande utom räckhåll.

Skrifterna lär att varje enskild måste ”dömas enligt Guds heliga domslut”²³. Den dagen kan man inte gömma sig i en större grupp eller peka på andra som en ursäkt för att man är oren. Som tur är står det också i skrifterna att Jesus Kristus, han som led för våra

synder, som är vår förespråkare inför Fadern, som kallar oss sina vänner, som älskar oss intill änden, till slut kommer att vara vår domare. En av de ofta förbisedda välsignelserna till följd av Jesu Kristi försoning är att ”domen har [Fadern] överlämnat åt Sonen”.²⁴

Bröder och systrar, om ni känner er missmodiga eller undrar om ni någonsin kommer upp ur det andliga håll som ni har grävt, tänk då på vem som står ”mellan [oss] och rättvisan”, som är ”fylld av medlidande med människobarnen” och som har tagit på sig vår ondskas och våra överträdelser och ”tillfredsställt rättvisans krav”²⁵. Med andra ord, kom helt enkelt ihåg, som Nephi då han för ett ögonblick tvivlade på sig själv, ”vem ni har anförtrött er åt”²⁶, ja, Jesus Kristus, och omvänder er sedan och upplev än en gång ett ”fullkomligt klart hopp”²⁷. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 3 Ne. 27:19.
2. Se Mose 4:1–4; Abr. 3:22–28; *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 207.
3. Mose 1:39.
4. Se *Föredrag över tron* (1985), s. 49.
5. Se Mark. 14:36.
6. Se L&F 19:19.
7. L&F 19:19.
8. Se L&F 19:16, 20.
9. 2 Ne. 4:18.
10. Se 1 Mos. 25:29–33.
11. Alma 7:11, 12.
12. Se 1 Ne. 11:16, 26.
13. L&F 88:6; se också L&F 122:8.
14. Se *Föredrag över tron*, s. 59.
15. L&F 45:4–5.
16. Se Jes. 44:21.
17. Alma 30:16.
18. Mosiah 5:2.
19. Boyd K. Packer, utbildningsmöte inför generalkonferensen, 7 apr. 2015.
20. Se Rom. 8:17.
21. Se L&F 84:38.
22. Matt. 5:48.
23. 2 Ne. 9:15.
24. Joh. 5:22.
25. Mosiah 15:9.
26. 2 Ne. 4:19.
27. 2 Ne. 31:20.

Äldste Kim B. Clark
i de sjuttios kворum

Ögon till att se och öron till att höra

Om vi ser till Kristus och öppnar våra ögon och våra öron, välsignar den Helige Anden oss med att kunna se hur Herren Jesus Kristus verkar i våra liv.

Under sin jordiska verksamhet utförde Jesus sådana mäktiga helande underverk och undervisade med sådan myndighet och kraft att det står i skrifterna att "ryktet om honom gick ut över hela Syrien ... och mycket folk följde honom".¹

En del som såg honom bota och hörde honom undervisa förkastade honom. Andra följde honom en tid men följde honom sedan inte längre.² Herren Jesus Kristus fanns där framför dem, men de såg inte vem han verkligen var. De var blinda och valde att vända sig bort. Om dem sa Jesus:

"Jag kom till mina egna, och mina egna tog inte emot mig."³

"De hör illa med sina öron, och de sluter sina ögon."⁴

Men det fanns många män och kvinnor, bland andra hans trogna apostlar, vilkas liv kretsade kring honom. Fastän de kämpade med världsliga lockelser, med förvirring om hans undervisning och till och med rädsla, trodde de på honom, älskade honom och följde honom.

Om dem sa Jesus: "Saliga är era ögon som ser och era öron som hör."⁵

Strax före sitt lidande i Getsemane och på Golgata gav Jesus sina lärjungar det här storslagna löftet: "Den som tror på mig skall utföra de gärningar som jag gör, och större än dessa skall han göra, ty jag går till Fadern."⁶

Jesus infriade det löftet. Från och med pingstdagen välsignades lärjungarna med dopet av eld och den Helige Anden.⁷ Genom deras tro på Kristus, omvändelse och lydnad blev den Helige Anden deras följeslagare, han förändrade deras hjärtan och välsignade dem med ett bestående vittnesbörd om sanningen.

De här gåvorna och välsignelserna stärkte Herrens lärjungar. Även om de tider de levde i var farliga och förvirrande, fick de den andliga gåvan ögon att se med och öron att höra med. Genom den Helige Andens kraft började de se sanningen om tingen som de verkligen är, speciellt om Herren Jesus Kristus och hans verk bland dem.⁸ Den Helige Anden upplyste deras förstånd och de hörde Herrens röst tydligare. Jesu Kristi evangelium sjönk djupt in i deras hjärtan.⁹ De var ståndaktiga och lydiga.¹⁰ De predikade evangeliet

modigt och kraftfullt och byggde upp Guds rike.¹¹ De gladdede sig i Herren Jesus Kristus.

Vi har mycket gemensamt med dessa trofasta män och kvinnor i tidens mitt. Vi lever också i en tid när Herren Jesus Kristus utför under bland oss – som att bota sjuka, rena oss från synd, förändra våra hjärtan och möjliggöra frälsning för Guds barn på båda sidor om slöjan. Också i vår tid har vi levande profeter och apostlar, prästadömetts kraft, andliga gåvor och himmelska välsignelser genom frälsningens förrättningar.

Vår tid är en farlig tid – en tid av stor ondska och frestelser, en tid

av förvirring och tumult. I de här svåra tiderna har Herrens profet på jorden, president Thomas S. Monson, kallat oss att rädda dem som är sårade i anden¹², att frimodigt stå för sanningen¹³ och att bygga upp Guds rike¹⁴. Vilken nivå av andlighet, tro eller lydnad vi än befinner oss på, räcker det inte för det verk som ligger framför oss. Vi behöver större andligt ljus och kraft. Vi behöver ögon till att tydligare se hur Frälsaren verkar i våra liv och öron till att höra hans röst djupare i våra hjärtan.

Den här underbara välsignelsen får vi när vi öppnar våra hjärtan och tar emot¹⁵, verkligen tar emot Herren Jesus Kristus, hans lära och hans kyrka. Vi måste inte vara fullkomliga men vi behöver vara goda och på väg att bli bättre. Vi behöver sträva efter att följa evangeliets tydliga och enkla sanningar. Om vi tar på oss Kristi namn, handlar med tro på honom för att omvända oss från våra synder, håller hans bud och alltid minns honom, får vi ta emot den Helige Andens sällskap genom Jesu Kristi barmhärtighet och nåd.

Lydnad i all sin enkelhet för in Anden i våra hjärtan. I våra hem ber vi i tro, utforskar skrifterna och helgar sabbatsdagen. I våra kapell tar vi del av sakramentet och avger heliga löften till vår himmelske Fader i Kristi namn. I heliga tempel deltar vi i heliga förrättningar till förmån för våra bröder och systrar på andra sidan slöjan. I våra familjer och i våra uppdrag från Herren sträcker vi oss ut mot andra, lyfter deras bördor och uppmanar dem att komma till Kristus.

Bröder och systrar, jag vet att om vi gör detta kommer den Helige Anden! Då växer vi andligen och får upplevelser med den Helige Anden, och han blir vår följeslagare. Om vi ser till Kristus och öppnar våra ögon och våra öron, välsignar den Helige Anden oss

med att kunna se hur Herren Jesus Kristus verkar i våra liv och stärker vår tro på honom med tillförsikt och vittnesbörd. Då ser vi mer och mer alla våra bröder och systrar på det sätt som Gud ser dem, med kärlek och medkänsla. Då hör vi Frälsarens röst i skrifterna, i Andens viskningar och i de levande profeternas ord.¹⁶ Då ser vi hur Guds kraft vilar över hans profeter och alla ledarna i hans sanna och levande kyrka, och vi vet med säkerhet att detta är Guds heliga verk.¹⁷ Då ser vi och förstår oss själva och världen omkring oss på det sätt som Frälsaren gör. Då får vi det som aposteln Paulus kallade "Herrens sinne".¹⁸ Då har vi ögon till att se och öron till att höra, och vi bygger Guds rike.

Livet kan bli svårt, förvirrande, smärtsamt och nedslående. Jag vittnar för er att med den Helige Andens sällskap kommer Jesu Kristi evangeliums ljus att bryta igenom förvirringen, smärtan och mörkret. Vare sig den kommer som en explosion eller som ett mjukt flöde, ingjuter denna härliga kraft helande kärlek och tröst i den botfärdiga, sårade själen, skingrar mörkret med sanningens ljus och driver ut missmod med hopp i Kristus. Vi kommer att få se dessa välsignelser, och vi kommer att veta genom Andens vittnesmål

att det är Herren Jesus Kristus som verkar i våra liv. Våra bördor kommer i sanning att uppslukas av glädjen i vår Återlösare.¹⁹

En upplevelse som min mor och far hade för många år sedan visar betydelsen av och kraften i ögon till att se och öron till att höra. År 1982 kallades mina föräldrar att verka i Filippinerna Davao. När min mamma öppnade brevet och såg vart de kallats, utropade hon till pappa: "Nej! Du måste ringa dem och säga att vi inte kan åka till Filippinerna. De vet att du har astma." Min pappa hade lidit av astma i många år och mamma var mycket orolig för honom.

Några kvällar senare väckte mamma pappa ungefär halv tre på morgonen. Hon sa: "Merlin, hörde du den där rösten?"

"Nej, jag har inte hört någon röst."

"Men jag har hört samma röst tre gånger under natten säga: 'Varför är du orolig? Tror du inte att jag vet att han har astma? Jag ska ta hand om honom, och jag ska ta hand om dig. Gör dig klar att tjäna i Filippinerna.'"

Mamma och pappa verkade i Filippinerna och det var en underbar erfarenhet för dem. Den Helige Anden var deras följeslagare och de var välsignade och beskyddade. Pappa fick

aldrig några problem med sin astma. Han verkade som förste rådgivare i missionspresidentskapet och han och mamma utbildade hundratals missionärer och tusentals trofasta sista dagars heliga inför organiserandet av församlingar och stavar på ön Mindanao. De välsignades med ögon till att se och öron till att höra.

Bröder och systrar, jag bär vittne om Jesus Kristus. Jag vet att han lever. Han är vår Frälsare och Återlösare. Jag vet att om vi tar emot honom i våra liv och efterlever de tydliga och enkla sanningarna i hans evangelium, får vi njuta av den Helige Andens sällskap. Vi får den dyrbara gåvan ögon till att se och öron till att höra. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 4:24–25.
2. Se Joh. 6:66.
3. 3 Ne. 9:16.
4. Apg. 28:27; se också Matt. 13:15.
5. Matt. 13:16.
6. Joh. 14:12.
7. Se Apg. 2:1–4.
8. Se t.ex. Apg. 10:9–15.
9. Se Enos 1:3.
10. Se Apg. 2:42.
11. Se Apg. 4:8–12.
12. Se Thomas S. Monson, ”Se tillbaka och gå framåt”, *Liahona*, maj 2008, s. 90.
13. Se Thomas S. Monson, ”Var stark och frimodig”, *Liahona*, maj 2014, s. 66–69.
14. Se Thomas S. Monson, ”Tro på frälsningsarbetet”, *Världsomfattande ledarutbildning*, juni 2013, lds.org/broadcasts.
15. Orden *ta emot* har flera betydelser som är av vikt i det här sammanhanget: att ta till sig genom intellekt eller sinnen, att släppa in, att hålla för sant, att tro, att välkomna (se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11:e uppl. [2003], ”receive”).
16. Se L&F 18:34–36; 68:3–4.
17. President Harold B. Lee undervisade om att det här vittnet är absolut nödvändigt om vi ska bli omvända till Herren (se ”Be Loyal to the Royal within You” [landakt vid Brigham Young University, 11 sep. 1973], s. 4, speeches.byu.edu).
18. 1 Kor. 2:16.
19. Se Alma 27:17; se också Alma 31:38.

Äldste Koichi Aoyagi

emeritusmedlem i de sjuttios kvarum

Håll dig kvar på din väg

Sätt Gud främst, vilka prövningar du än ställs inför. Älska Gud. Tro på Kristus och anförtra dig åt honom i allting.

Den 11 mars 2011 stod jag på perrongen på Shinagawa tågstation i Tokyo för att besöka Japanmissionen Kobe. Ungefär klockan 14:46 inträffade en kraftig jordbävning, magnitud 9,0. Jag kunde inte stå på grund av den intensiva skakningen och jag höll hårt fast i ett trappräcke. Lampor från närliggande tak började ramla ner. Hela Tokyo var i panik.

Lyckligtvis blev jag inte skadad, och fyra timmar senare blev jag lättad över att få veta att hela min familj var utom fara.

På teve var det en strid ström av skrämmande och chockerande bilder. En massiv tsunami vällde fram

över Sendaimissionens område och svepte bort allt i sin väg: bilar, hus, fabriker och åkrar. Jag chockades av de tragiska bilderna, och jag grät. Och jag bad intensivt att vår himmelske Fader skulle beskydda och hjälpa alla som bodde där, i det område som jag älskar så högt.

Senare bekräftades det att alla missionärer och kyrkans medlemmar var i säkerhet. Men många medlemmar påverkades. De förlorade släktingar, hem och ägodelar. Nära 20 000 människor dog, samhällen förstördes och många människor tvingades lämna sina hem till följd av ett kärnkraftshaveri.

Katastrofer som den här anställer stor förödelse i många delar av världen i dag och orsakar förlust av många människoliv. Vi har varnats för att katastrofer, krig och oräkneliga svårigheter kommer att inträffa i världen.

När sådana provningar plötsligt drabbar oss, kanske vi frågar: "Varför händer detta mig?" eller "Varför måste jag lida?"

Länge efter att jag blivit omvänd till evangeliet hade jag inget tydligt svar på frågan "Varför får jag provningar?" Jag förstod den delen av frälsningsplanen som sa att vi skulle provas. Men när det gäller den här frågan hade jag ingen övertygelse som var tillräckligt stark för att ge ett bra svar. Men det kom en tid i mitt liv när jag också fick uppleva en stor provning.

När jag var 30 år besökte jag Nagoyamissionen i mitt arbete. Efter mötet bad missionspresidenten vänligt äldsterna att köra mig till flygplatsen. Men när vi kom till en korsning före en lång backe, kom en stor lastbil farande ner bakom oss i full fart. Den körde in i vår bil bakifrån och stötte den framåt, över 20 meter. Det hemska med allt det här var att det inte fanns någon förare. Bakre delen av vår bil trycktes ihop till hälften av dess ursprungliga storlek. Som väl var överlevde både äldsterna och jag.

Men dagen därpå började jag känna smärta i nacke och skuldror, och jag fick svår huvudvärk. Från den dagen kunde jag inte sova och var tvungen att leva varje dag med både fysisk och mental smärta. Jag bad till Gud att han skulle bota min smärta, men symptomen var kvar i omkring tio år.

Under den här tiden började även känslor av tvivel smyga sig in i mitt sinne och jag undrade: "Varför måste jag genomlida så här mycket smärta?" Men även om jag inte fick den sortens helande jag sökte, strävade jag efter att

trofast hålla Guds bud. Jag fortsatte be om att jag skulle få svar på de frågor jag hade om mina provningar.

Det kom en tid när jag kämpade med några personliga problem, och jag var orolig eftersom jag inte visste hur jag skulle handskas med den nya provningen. Jag bad för att få svar. Men jag fick inget svar genast. Så jag gick och pratade med en pålitlig ledare i kyrkan.

Under vårt samtal sa han med kärlek i rösten: "Broder Aoyagi, är inte avsikten med din tillvaro här på jorden att du ska få uppleva den här provningen? Är det inte att acceptera livets alla provningar för vad de är och sedan överlämna resten åt Herren? Tror du inte att det här problemet kommer att lösa sig när vi uppstår?"

När jag hörde de orden kände jag Herrens ande mycket starkt. Jag hade hört den läran otaliga gånger, men mitt förstånds ögon hade aldrig öppnats till den grad som de gjorde just då. Jag förstod att det här var svaret som jag hade sökt från Herren i mina böner. Jag kunde tydligt förstå vår himmelske Faders frälsningsplan och på nytt förstå denna viktiga princip.

I Abrahams bok förkunnade Herren Gud: "Och vi skall pröva dem med detta för att se om de kommer att göra allt vad Herren deras Gud befäller dem."¹

Principen är den att den Gud som skapade himlarna och jorden vet

vilken den storslagna planen är för den här jorden. Han vet att han har herravälde över allt som är i himlarna och på jorden, och för att fullfölja frälsningsplanen ger han oss många olika upplevelser – även vissa provningar – medan vi är här på jorden.

Och Herren sa följande till Joseph Smith:

"Vet, min son, att allt detta skall ge dig erfarenhet och tjäna dig till godo. ...

Håll dig därför kvar på din väg ...
ty Gud skall vara med dig i evigheters evighet."²

Provningar på jorden – inklusive sjukdom och död – är en del av frälsningsplanen och är oundvikliga erfarenheter. Vi måste "hålla oss kvar på vår väg" och acceptera våra provningar med tro.

Men syftet med våra liv är inte bara att uthärda provningar. Vår himmelske Fader sände sin älskade Son Jesus Kristus som vår Frälsare och Återlösare, så att vi kan övervinna provningarna vi ställs inför på den här jorden. Med andra ord gör han vårt svaga starkt³, han sonar våra synder och ofullkomligheter, och han gör det möjligt för oss att uppnå odödlighet och evigt liv.

President Henry B. Eyring har sagt: "Prövningen som en kärleksfull Gud har gett oss handlar inte om att se om vi kan uthärda svårigheter. Den handlar om att se om vi kan uthärda dem väl.

Vi klarar prövningen när vi visar att vi kommer ihåg honom och buden han gett oss.”⁴

”Håll dig kvar på din väg” är ett nyckelval i svåra tider. Vänd hjärtat till Gud, särskilt när du ställs inför prövningar. Lyd ödmjukt Guds bud. Visa tro till att förena dina önskningar med Guds vilja.

Låt oss nu reflektera över bilolyckan som skedde i Nagoya. Jag kunde ha omkommit i den olyckan. Men genom Herrens nåd överlevde jag mirakulöst nog. Och jag vet att mina lidande n var till för min lärdom och min tillväxt.⁵ Min himmelske Fader lärde mig dämpa min otålighet, utveckla medkänsla och trösta dem som lider. När jag insåg det fylldes mitt hjärta med känslor av tacksamhet mot min himmelske Fader för den prövningen.

Sätt Gud främst, vilka prövningar du än ställs inför. Älska Gud. Tro på Kristus och anförtrö dig åt honom i allting. Moroni ger följande löfte till dem som gör det: ”Och om ni avstår från all ogudaktighet och älskar Gud av all er förmåga, allt ert sinne och all er styrka, då är hans nåd tillräcklig för er så att ni genom hans nåd kan bli fullkomliga i Kristus.”⁶

Jag vittnar uppriktigt om att Gud Fadern och hans älskade Son Jesus Kristus lever och att Guds löften till dem som ”håller sig kvar på sin väg” och älskar honom kommer att uppfyllas även mitt i prövningarna, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Abr. 3:25.
2. L&F 122:7, 9; kursivering tillagd.
3. Se Eth. 12:27.
4. Henry B. Eyring, ”I Herrens kraft”, *Liahona*, maj 2004, s. 17.
5. Se Hebr. 12:7–9.
6. Moro. 10:32.

Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

”Utvalda att bära vittne om mitt namn”

Det är underbart att ha äldre män med stor andlig mognad och gott omdöme som tjänar i högre ledarpositioner i Jesu Kristi återställda kyrka.

Å r 1996 medverkade president Gordon B. Hinckley i det nationella nyhetsprogrammet *60 Minutes*. Mike Wallace, en erfaren och ihärdig journalist, intervjuade president Hinckley om ett antal viktiga ämnen.

Mot slutet av samtalet sa Mike Wallace: ”Det finns de som säger: ’Det här är en gerontokrati. Det här är en kyrka som leds av gamla män.’”

President Hinckley svarade glatt och utan tvekan: ”Är det inte underbart att ha en mogen man i ledningen, en man med en uppfattning som inte påverkas av varje vindkast i läran?” (sändes den 7 apr. 1996).

Mitt syfte är att förklara varför det verkligen är underbart att ha äldre män med stor andlig mognad och gott omdöme som tjänar i högre ledarpositioner i Jesu Kristi återställda kyrka – och varför vi bör ”höra” och ”hör-samma” (Mosiah 2:9) undervisningen som ges av de här männen som av Herren ”utvaldes att bära vittne om [hans] namn ... bland alla nationer, släkter, tungomål och folk” (L&F 112:1).

Jag ber att vi alla kan undervisas av den Helige Anden, när vi tillsammans begrundar detta viktiga ämne.

Lärdom från en livstid

Jag talar om det här ämnet ur ett, minst sagt, speciellt perspektiv. Under de senaste elva åren har jag varit den yngste medlemmen i de tolv vad gäller fysisk ålder. Under mina år av tjänande har medelåldern bland männen som verkar i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum varit 77 år – den äldsta medelåldern bland apostlarna under en elvaårsperiod i denna tidsutdelning.

Jag har välsignats av den samlade apostoliska, personliga och

yrkesmässiga erfarenheten och insikten hos kvorummedlemmarna som jag tjänar tillsammans med. Ett exempel från mitt umgänge med äldste Robert D. Hales belyser de enastående möjligheter jag har att lära av och tjäna tillsammans med dessa ledare.

För flera år sedan tillbringade jag en söndagseftermiddag med äldste Hales i hans hem, medan han återhämtade sig från en allvarlig sjukdom. Vi pratade om våra familjer, våra ansvar i kvorumet och viktiga erfarenheter.

Vid ett tillfälle frågade jag äldste Hales: "Du har varit en framgångsrik make, far, idrottsman, pilot, verkställande direktör och ledare i kyrkan. Vilka lärdomar har du fått av att åldras och begränsas av minskad fysisk förmåga?"

Äldste Hales var tyst ett ögonblick och svarade sedan: "När du inte kan göra det du alltid har gjort, då gör du bara det som betyder mest."

Jag slogs av enkelheten och omfattningen av hans svar. Min älskade apostoliska ämbetsbroder delade med sig av en lärdom från en livstid – en lärdom vunnen genom eldprov av fysiskt lidande och andligt sökande.

Mänskliga begränsningar och svagheter

De begränsningar som är en naturlig följd av tilltagande ålder kan faktiskt bli enastående källor till andlig lärdom och insikt. Samma faktorer som många kanske tror begränsar effektiviteten hos dessa tjänare, kan i själva verket bli några av deras främsta styrkor. Fysiska begränsningar kan ge ökad klarsynthet. Begränsad uthållighet kan klargöra prioriteringar. Oförmåga att göra många olika saker kan rikta fokus mot de få ting som är av störst betydelse.

En del har antytt att yngre, mer energiska ledare behövs i kyrkan för att vi effektivt ska kunna möta vår moderna världens allvarliga utmaningar.

Men Herren använder inte nutida ledarskapsfilosofier eller ledarpraxis för att uppnå sina syften (se Jes. 55:8–9). Vi kan förvänta oss att kyrkans president och andra högre ledare kommer att vara äldre och andligt mogna män.

Herrens uppenbarade mönster för ledning genom råd i hans kyrka, täcker upp för och minskar effekterna av mänskliga svagheter. Intressant nog bekräftar dessa mäns mänskliga begränsningar faktiskt den gudomliga källan till de uppenbarelser som kommer till och genom dem. Sannerligen, de här männen har kallats av Gud genom profetia (se TA 1:5).

Ett mönster av förberedelse

Jag har hos mina bröder sett åtminstone en del av Herrens syfte med att ha äldre män med mognad och gott omdöme som verkar i högre ledarpositioner i kyrkan. Dessa män har under en längre tid undervisats av Herren, som de representerar, tjänar och älskar. De har lärt sig att förstå den Helige Andens gudomliga språk och Herrens

mönster för att ta emot uppenbarelse. De här ordinära männen har genomgått en högst extraordinär utvecklingsprocess som har skärpt deras vision, upplyst deras insikt, frambringat kärlek till människor från alla nationer och omständigheter, och intygat återställsens verklighet.

Gång på gång har jag sett mina bröder flitigt sträva efter att uppfylla och ära sina ansvar medan de kämpar med allvarliga fysiska problem. Dessa män är inte förskonade från lidande. Snarare är de välsignade och styrkta så att de tappert kan sträva framåt medan de får uthärda plågor.

Genom att tjäna tillsammans med dessa Herrens representanter, har jag insett att deras högsta önskan är att urskilja och göra vår himmelske Faders och hans älskade Sons vilja. När vi har rådgjort med varandra har inspiration mottagits och beslut fattats som återspeglar en grad av ljus och sanning som är långt bortom mänsklig intelligens, tankegång, och erfarenhet. När vi arbetar tillsammans i enighet på

Medurs överst från vänster: porträtt av president James E. Faust, president Gordon B. Hinckley, äldste Richard G. Scott, och äldste Joseph B. Wirthlin; ovan: porträtt av president Boyd K. Packer och äldste L. Tom Perry.

invecklade problem, har vår gemensamma förståelse för en fråga vidgats på oväntade sätt genom den Helige Andens kraft.

Jag är välsignad med att dagligen se de enskilda personligheterna, förmågorna och ädla karaktärerna hos dessa ledare. En del anser att brödernas mänskliga brister är störande och trosförsvagande. För min del är ofullkomligheterna uppmuntrande och trosstärkande.

En till lärdom

Jag har nu sett hur sex av mina bröder genom den fysiska döden går vidare till nya ansvarsuppgifter i andevärlden: President James E. Faust, president Gordon B. Hinckley, äldste Joseph B. Wirthlin, äldste L. Tom Perry, president Boyd K. Packer och äldste Richard G. Scott.

De här tappra bröderna ägnade "hela sin själ" (se Omni 1:26) åt att vittna om Jesu Kristi namn i hela världen. Summan av deras lärdomar är ovärderlig.

Dessa tjänare gav oss, under sina sista jordiska verksamhetsår, kraftfulla,

andliga sammanfattningar av lärdomar de erhållit genom årtionden av hängivet tjänande. Dessa ledare förmedlade sanningar av stort värde vid en tidpunkt när en del kanske tror att de hade som minst att ge.

Tänk på de sista lärdomarna från stora profeter i skrifterna. Nephi, till exempel, avslutade sin uppteckning med följande ord: "Ty så har Herren befallt mig, och jag måste lyda" (2 Ne. 33:15).

Mot slutet av sitt liv förmanade Jakob:

"Omvänd er då och gå in genom den trånga porten, och fortsätt på den väg som är smal, till dess ni uppnår evigt liv.

O, var visa. Vad mera kan jag säga?" (Jakob 6:11–12).

Moroni avslutade sitt arbete med att färdigställa plåtarna med en hoppfull förväntan inför uppståndelsen: "Jag går snart till vila i Guds paradiset till dess min ande och kropp återförenas och jag segerrik förs fram genom luften för att möta er inför den store Jehovas behagliga skrank, han som är den evige Domaren över både levande och döda" (Moro. 10:34).

Ni och jag välsignas av att kunna dra lärdom från sista dagars profeters och apostlars avslutande undervisning och vittnesbörd. I dag heter de inte Nephi, Jakob eller Moroni, utan president Faust, president Hinckley, äldste Wirthlin, äldste Perry, president Packer och äldste Scott.

Jag antyder inte att de sista budskapen från dessa älskade män nödvändigtvis var de mest anmärkningsvärda eller viktiga under deras verksamhet. Men summan av dessa ledares andliga kunskap och livserfarenhet gjorde det möjligt för dem att framhålla eviga sanningar med fullständig äkthet och stor genomträngande kraft.

I sitt sista generalkonferenstal i april 2007 förkunnade president Faust:

"Frälsaren erbjuder oss alla en kostbar frid genom sin försoning, men den får vi endast om vi är villiga att driva ut negativa känslor av vrede, agg eller hämndlystnad. ...

Låt oss minnas att vi måste förlåta för att bli förlåtna. ... Jag tror av hela min själ och mitt hjärta på den helande kraft vi får när vi följer Frälsarens råd att 'förlåta alla människor' [L&F 64:10]"

(”Förlåtelsens helande kraft”, *Liahona*, maj 2007, s. 69).

President Fausts budskap är en kraftfull lärdom från en livstid, från en man som jag älskar och en av de mest förlåtande män jag någonsin känt.

President Hinckley vittnade under sin sista generalkonferens i oktober 2007: ”I dag bekräftar jag mitt vittnesbörd för er om profeten Josephs kallelse, om hans verk, om att hans blod beseglade hans vittnesbörd som martyr för den eviga sanningen. ... Ni och jag ställs inför den avgörande frågan om vi ska acceptera sanningen om den första synen och det som följde därpå. Hela denna kyrkas giltighet vilar på om det är sant. Om det är sant, och jag vittnar om det, då är det verk som vi är engagerade i det viktigaste arbetet på jorden” (”Stenen som revs loss från berget”, *Liahona*, nov. 2007, s. 86).

President Hinckleys vittnesbörd bekräftar en kraftfull lärdom från en livstid, från en man som jag älskar och vet var en Guds profet.

Äldste Wirthlin höll sitt sista generalkonferenstal i oktober 2008.

”Jag minns fortfarande [min mors] råd till mig den där dagen för så länge sedan när mitt lag förlorade fotbollsmatchen: ’Komma vad som komma skall, och älska det.’ ...

Motgångar kan välsigna oss om vi möter dem på rätt sätt. ...

När vi söker efter humor, söker det eviga perspektivet, förstår kompensationsprincipen och närmar oss vår himmelske Fader, kan vi uthärda motgångar och svårigheter. Vi kan säga som min mor sa: ’Komma vad som komma skall, och älska det.’” (”Komma vad som komma skall”, *Liahona*, nov. 2008, s. 28).

Äldste Wirthlins budskap är en kraftfull lärdom från en livstid, från en man

som jag älskar och som var en levande predikan om att övervinna svårigheter genom tro på Frälsaren.

Äldste Perry stod vid den här talarstolen för bara sex månader sedan. Då kunde vi inte föreställa oss att det vittnesbördet skulle bli hans sista på en generalkonferens.

”Jag vill avsluta med att vittna om (och mina nittio år här på jorden ger mig rätt att säga detta) att ju äldre man blir, desto mer inser man att familjen är det centrala i livet och nyckeln till evig glädje.

Jag är tacksam för min hustru, mina barn, mina barnbarn och barnbarnsbarn, och för alla ... släktingar som gör mitt liv så rikt och, ja, evigt. Om denna eviga sanning bär jag mitt starkaste och heligaste vittnesbörd, i Jesu Kristi namn, amen” (”Varför äktenskapet och familjen betyder något – överallt i världen”, *Liahona*, maj 2015, s. 42).

Äldste Perrys budskap är en kraftfull lärdom från en livstid, från en man som jag älskar och som genom bred erfarenhet förstod det viktiga förhållandet mellan familjen och evig lycka.

President Packer betonade på generalkonferensen för sex månader sedan Faderns plan för vår lycka, Frälsarens försoning och eviga familjer:

”Jag vittnar om att Jesus är Kristus och den levande Gudens Son. Han står i ledningen för kyrkan. Genom hans försoning och prästadörets makt kan familjer som påbörjas på jorden vara tillsammans i all evighet. ...

Jag är så tacksam för ... försoningen som kan tvätta bort alla fläckar hur svåra de än är, hur varaktiga eller hur många gånger de upprepas. Försoningen kan göra dig fri så att du kan gå vidare, ren och värdig” (”Lycksalighetsplanen”, *Liahona*, maj 2015, s. 28).

President Packers sista budskap är en lärdom från en livstid från en man som jag älskar och som med eftertryck och gång på gång förkunnade att målet ”för alla aktiviteter i kyrkan är att se till att en man och en kvinna tillsammans med sina barn är lyckliga hemma och beseglade för tid och all evighet” (*Liahona*, maj 2015, s. 26).

Äldste Scott förkunnade under sitt sista generalkonferenstal i oktober 2014: Vi kom till jordelivet just för att växa genom prövningar. Prövningar hjälper oss att bli mer lika vår Fader i himlen och Jesu Kristi försoning gör det möjligt för oss att uthärda de här utmaningarna. Jag vittnar om att när vi aktivt kommer till honom kan vi uthärda varje frestelse, varje sorg, varje utmaning vi möter” (”Sätt utövandet av din tro främst”, *Liahona*, nov. 2014, s. 94).

Äldste Scotts budskap är en kraftfull lärdom från en livstid från en man som jag älskar och ett älskat särskilt vittne om Kristus i hela världen (se L&F 107:23).

Löfte och vittnesbörd

Frälsaren förkunnade: ”Antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma” (L&F 1:38). Må vi höra och hörsamma de eviga sanningar som undervisats av Herrens bemyndigade representanter. När vi gör det, lovar jag att vår tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus stärks, och vi får andlig vägledning och beskydd i våra personliga omständigheter och behov.

Med hela min själ vittnar jag om att den uppståndne och levande Kristus leder sin återställda och levande kyrkas angelägenheter genom sina tjänare, som har utvalts att bära vittne om hans namn. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Gör konferensen till en del av ditt liv

Du kan använda några av följande aktiviteter och frågor som utgångspunkt för familjediskussioner eller personlig begrundan.

För barn

- Sidan 86: President Thomas S. Monson bad oss att vara goda föredömen genom att följa Jesus Kristus. När vi följer honom kan vi vara ljus för världen. Hur kan du vara ett föredöme för din familj och dina vänner? Du kan börja med att sätta upp ett mål att göra något för att bli mer lik Jesus.
- Sidan 104: President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, berättade om hur hans far letade efter kyrkan en söndag när han besökte Australien. När han letade, bad han vid varje gatukorsning för att få veta i vilken riktning han skulle gå. Strax hörde han sång och visste att den Helige Anden hade hjälpt honom att hitta rätt. Tänk på ett tillfälle då du kände den Helige Anden. Hur fick det dig att känna?
- Sidan 6: Syster Rosemary M. Wixom, Primärföreningens

generalpresident, berättade om en flicka som hette Amy. Amy bad om att få veta om Gud verkligen älskade henne och fanns där för henne. Läs eller återberätta den här berättelsen som familj och prata om ett tillfälle då ni upplevt Guds kärlek. Hur får vetskapen om att du

är ett Guds barn dig att känna? Hur kan du hjälpa andra att få veta att de är barn till Gud?

- Sidan 121: Äldste Allen D. Haynie i de sjuttio berättade om ett tillfälle då han och hans två äldre bröder grävde ett stort hål som de använde som simbassäng. Pojkarna blev väldigt leriga av att leka i det. Äldste Haynies mormor släppte inte in honom i huset förrän han blivit avsköljd och ren. Vad lär den här berättelsen oss om Jesu Kristi försoning? Varför är det viktigt att vara ren inför Gud?

För ungdomar

- Sidan 83: President Thomas S. Monson sa att Guds bud inte är hinder utan snarare riktlinjer för lycka. "Han som skapade oss och som älskar oss fullkomligt vet precis hur vi behöver leva våra liv för att få största möjliga lycka." Pröva president Monsons ord och håll Herrens bud. Bli inte förvånad om du får gudomlig hjälp och skydd.
- Sidan 6: När vi ser till andra efter vårt egenvärde blir vi ofta besvikna. Syster Rosemary M. Wixom, Primärföreningens generalpresident, sa: "Vi tar emot vår bekräftelse vertikalt, från [Herren], och inte horisontellt från världen omkring oss, eller från dem på Facebook eller Instagram." Skriv i din dagbok den här veckan om din gudomliga natur och hur kunskapen om den är till hjälp för dig.
- Sidan 20 President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, sa: "Om ni någonsin känner att evangeliet inte fungerar särskilt väl för er, så ta ett steg tillbaka, rannsaka ert liv från ett högre plan och förenkla ert förhållningssätt till lärjungeskapet."

Fokusera på evangeliets grundläggande lära, principer och tillämpningar.” Om du känner dig stressad och överväldigad, fundera då på hur du kan förenkla ditt liv och ditt sätt att leva efter evangeliet.

- Sidan 65: Äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kворum berättade om en ung man som hoppades kunna verka som missionär men som upptäckte att han skulle behöva ta hand om sin familj istället. Genom mäktigt tro och välsignelser från Herren kunde den unge mannen verka som missionär trots allt. Hur kan vi efterlikna honom och gå framåt i tro trots hindren på vår väg?
- Sidan 33: Äldste Larry R. Lawrence i de sjuttio berättade om en återvänd missionär som kämpade med sina många åtaganden tills han bestämde sig för att ägna söndagen åt att tjäna Gud och studera evangeliet. ”Denna lilla anpassning gav honom den frid och balans som han sökte”, sa äldste Lawrence. Vad kan du göra för att mer ägna söndagen åt Herren?

För vuxna

- Sidan 86: President Thomas S. Monson påminde oss om att vara ett föredöme och ett ljus för världen. ”När vi följer Frälsarens exempel och lever som han levde och som han lärde”, sa president Monson, ”brinner det ljuset inom oss och lyser upp vägen för andra”. Vad kan du göra för att bli ett större ljus ”som lyser i en värld som blir allt mörkare”?
- President Russell M. Nelson, president för de tolv apostlarnas kворum, och äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum talade om vikten av kvinnor och moderskap.

Äldste Holland sa: ”Ingen kärlek i dödligheten kommer närmare Jesu Kristi rena kärlek än den osjälviska kärlek en hängiven mor känner för sitt barn” (sidan 47). President Nelson sa att omvända kvinnor som håller sina förbund ”allt mer kommer att utmärka sig i en värld i förfall” (sidan 95). Begrunda i en

anda av bön dessa tal och prata om hur familjemedlemmar kan stötta kvinnor i deras viktiga gudagivna roller.

- Flera talare talade om styrka genom motgång. Äldste Hugo Montoya i de sjuttio lärde att alla utsätts för prövningar och frestelser, ”men de ger oss också styrka och tillväxt när vi framgångsrikt övervinner dem” (sidan 53). Läs hans tal och talen av äldste James B. Martino i de sjuttio (sidan 58), äldste Koichi Aoyagi, emeritusmedlem i de sjuttios kворum (sidan 126) och Neill F.

Marriott, andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap (sidan 30). Fundera över hur du kan stärka din tro på Jesus Kristus och hur han kan hjälpa dig genom motgångar.

- Sidan 33: Äldste Larry R. Lawrence i de sjuttio sa i sitt tal: ”Anden uppmanar ständigt oss att bli bättre

och klättra högre ... Om vi är ödmjuka och läraktiga, tar han vår hand och leder oss hem.” När du läst hans tal så sök Andens vägledning för hur du kan bli bättre och förändras.

- Sidan 104: President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, lärde: ”Att alltid ha Anden hos oss innebär att vi får råd och vägledning från den Helige Anden dagligen.” Fundera på vad du kan göra eller sluta att göra för att alltid kunna ha Anden med dig. ■

Register över konferensberättelser

Här följer en förteckning över valda upplevelser som återgetts under generalkonferensen och som kan användas vid personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumret anger den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse
Neil L. Andersen	(65) Efter mammans död välsignades en ung man och hans syskon med ekonomiska medel efter att den unge mannen tagit emot sin kallelse att verka som heltidsmissionär. Genom tro på Jesus Kristus fick två bröder styrka att gå vidare efter att deras föräldrar och två syskon dött i en flygolycka.
Koichi Aoyagi	(126) När Koichi Aoyagi pratade med en ledare i kyrkan fick han genom den Helige Anden en klarare insikt om betydelsen av motgångar i frälsningsplanen.
David A. Bednar	(128) David A. Bednar lärde sig av äldste Robert D. Hales att när man inte kan göra det man alltid har gjort, så gör man bara det som är viktigast.
Randall K. Bennett	(69) Randall K. Bennetts yngsta barnbarn föll när han lärde sig gå men försökte igen, uppmuntrad av sina föräldrar. Två ryska sista dagars heliga som kände sig manade att dela med sig av evangeliet till varandra gifte sig så småningom i templet.
Kim B. Clark	(124) Uppmuntrade av Andens röst tackade äldste Kim B. Clarks föräldrar ja till kallelsen att verka som missionärer i Filippinerna.
Quentin L. Cook	(39) Som ung missionär fick Quentin L. Cook veta vad det innebär att vara "mönstergill och på Bristol-sättet". Quentin L. Cook deltog i en judisk sabbat.
Henry B. Eyring	(80) En äldre syster tackade en diakon för att han delade ut sakramentet till henne. Genom ansträngningarna som en president för ett äldstestevorum gjorde, vidrörde Herren flera mindre aktiva blivande äldsters hjärtan. Henry B. Eyrings farfars far gladdes åt att Herren vakade över och inspirerade honom under en svår mission. (104) Den Helige Anden ledde Henry B. Eyrings far till ett sakramentsmöte i Australien. Henry B. Eyrings far fick efter sin hustrus död tröst genom den Helige Anden.
Bradley D. Foster	(50) Anne Sullivan hjälpte den döva och blinda Helen Keller att lära sig läsa. Bradley Foster kände sig angelägen om att hjälpa sina barn och barnbarn förstå evangeliets sanningar efter att ha intervjuat en värdig blivande missionär.
Allen D. Haynie	(121) Efter att Allen D. Haynie lekt i ett lerigt håll som liten, fick han inte komma in i huset förrän hans mormor hade spolat honom ren med en slang.
Jeffrey R. Holland	(47) En döende mindre aktiv medlem i kyrkan gruvade sig för att stå inför sin mor i nästa liv. En hängiven mamma hjälpte sin son att återvända till kyrkan. Lisa Tuttle Pieper hjälpte sin dotter att delta i hosiannaropet.
Von G. Keetch	(115) Surfare som var besvikna över att en barriär byggts tvärs över inloppet till en bukt i Australien fick veta att barriären skyddade dem från hajar.
Larry R. Lawrence	(33) Larry R. Lawrence ger flera exempel på hur den Helige Anden ger "skräddarsydda" råd för att hjälpa människor att bli bättre.
Neill F. Marriott	(30) När Neill F. Marriott hade bett och sökt i tio år efter Gud, hittade hon kyrkan och blev medlem. Syster Marriotts familj utövar tro på att de kommer att få leva för evigt med en dotter som dog till följd av en cykelolycka.
James B. Martino	(58) James B. Martino beslutade sig för att döpas efter att uppriktigt ha studerat och bett om Mormons bok.
Richard J. Maynes	(27) Äldste Taiichi Aoba lärde ungdomar att centrera sin lera på drejskivan. Nancy Maynes upptäckte verklig glädje när hon fann och började efterleva Jesu Kristi evangelium.
Carol F. McConkie	(12) En 102-årig syster sa att hon kunde ta emot Unga kvinnors utmärkelse genom att omvända sig varje dag.
Thomas S. Monson	(83) Efter att ha omvänt sig och återvänt till kyrkan, fann en kvinna och hennes make frid och hopp genom Jesu Kristi evangelium. (86) En israelisk ämbetsman undrade vad de skulle göra åt ljuset i ögonen hos kyrkans medlemmar vilka studerade på BYU:s Jerusalem-center.
Hugo Montoya	(53) Ett leende från president Russell M. Nelson gav Hugo Montoya frid efter att han kallats till de sjuttio.
Russell M. Nelson	(95) Som ung, modfärdig hjärtskirurg, återvände Russell M. Nelson till sitt arbete tack vare sin frus vision, kärlek och uppmuntran. Ett inspirerat uttalande från en Primärs president i en stav ändrade inriktningen på ett stavsrådsmöte.
Linda S. Reeves	(9) Efter att Linda S. Reeves lyssnat på hur en vän berättade om några av sina svårigheter, lider hon med dem som har sårats av andra.
Dale G. Renlund	(93) När Dale G. Renlund kallades som biskop, sa hans bror till honom att Herren kallat honom på grund av det som han behövde göra genom honom. Föräldrarna till en ung man som dog av hjärtsvikt tröstade Dale G. Renlund.
Gregory A. Schwitzer	(98) Gregory A. Schwitzer hjälpte sin dotterson att känna melodin och budskapet i en psalm som han övade på pianot.
Vern P. Stanfill	(55) Genom att förlita sig på det samlade ljuset hos en grupp cyklister som tillsammans tog sig genom en mörk tunnel, övervann Vern P. Stanfill sin oro.
Carole M. Stephens	(118) Carole M. Stephens använde kärlek för att övertala sin dotterdotter att sitta i sin bilstol.
Gary E. Stevenson	(91) Efter att Gary E. Stevensons kallats som apostel förstod han och hans fru Lesa att deras ankare är tro på Jesus Kristus och kunskap om frälsningsplanen.
Dieter F. Uchtdorf	(15) En 11-årig flicka lärde sig av sin gammelmöster att kärleken till Gud och hans barn är nyckeln till glädje. (20) En lärare i Hjälpföreningen arbetade hela natten på ett lapptäcke till en lektion om förenkling. (76) Dieter F. Uchtdorf blev förvånad och ledsen då han fick veta att en bärare av aronska prästadömet hade tagit avstånd från Gud.
Rosemary M. Wixom	(6) Vår himmelske Fader besvarade en ung kvinnas bön om att få veta att han älskar henne. En svältande man i Etiopien bekymrade sig om ett föräldralöst spädbarn.

Ronald A. Rasband

de tolv apostlarnas kvorum

När äldste Ronald A. Rasband fick sin kallelse till de tolv apostlarnas kvorum, läste han Johannes 15:16: "Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er."

Äldste Rasband sa: "Jag fick ett andligt intryck att det inte var något med det här [kallelsen] som hade med ... mina önskningar att göra. Det var Herrens beslut."

Vid nitton års ålder hade äldste Rasband redan lärt sig något liknande om att underkasta sig Herrens beslut. Han hade hoppats på att få verka som missionär i Tyskland, som hans far och äldre bror hade gjort, men i stället kallades han till Östra Förenta staternas mission. Han vände sig till skrifterna och läste kapitel 100 i Läran och förbunden.

"Följ därför mig och lyssna till det råd jag skall ge er. ...

En vid dörr skall öppnas i områdena runtomkring i denna östra del av landet. ...

Därför säger jag er sannerligen: Hög era röster för dessa människor" (vers 2, 3, 5).

Han fick ett vittnesbörd om att Herren ville att han skulle verka i Östra Förenta staternas mission.

Äldste Rasband föddes den 6 februari 1951 och kommer från enkla omständigheter. "Jag är son till en brödbilschaufför och en kär hemmamamma", säger han. Han kommer från en sista dagars heliga släkt sedan många generationer tillbaka, ett arv han värderar högt.

1973 vigdes äldste Rasband till Melanie Twitchell. De har 5 barn och 24 barnbarn. Äldste Rasband ger sin fru sedan 42 år äran för att han har blivit den han är i dag. "Min fru tog mig som lermakarens lera och formade mig till något som verkligen har betydelse. ... Det är hennes inflytande som inte bara har lett till den här underbara och speciella kallelsen, utan också till allt som jag har gjort andligt sett."

1987 blev äldste Rasband verkställande direktör och driftschef för en världsomfattande kemibolag. Han lärde sig av sina ledare att bli mer effektiv i kyrkans tjänst. "Jag lärde mig i mitt yrke ... att människor är viktigare än något annat vi kan göra." Han lärde sig också "många,

många ledarfärdigheter ... som har varit till nytta för mig som generalauktoritet".

Äldste Rasband har haft många möjligheter att använda de här färdigheterna. Han har verkat som biskop, missionspresident, generalauktoritetssjuttio sedan april 2000; haft översyn över områdena Nordamerika Väst, Nordväst och tre områden i Utah; rådgivare i presidentskapet för området Centrala Europa; verkställande chef för tempelavdelningen; medlem i de sjuttios presidentskap sedan 2005 och seniorpresident för de sjuttios kvorum sedan april 2009.

I sina uppdrag i kyrkan har han lärt sig älska sista dagars heliga överallt. Han säger till medlemmarna: "Er tro har stärkt vår tro, era vittnesbörd har främjat våra vittnesbörd" (sidan 90).

Äldste Rasband känner sig ödmjuk inför uppdraget att verka som en Herren Jesu Kristi apostel. "Jag har alltid haft en önskan att tjäna honom", säger han. "Jag ska helga min tid, mina talanger och allt jag har nu under resten av mitt liv. Jag är fast besluten att göra det. Jag känner mig hedrad över att få göra det." ■

Gary E. Stevenson

de tolv apostlarnas kvorum

När äldste Gary E. Stevenson reflekterade över sin kallelse till de tolv apostlarnas kvorum, fastslog

han att hans tjänande i Herrens rike, och särskilt som apostel, handlar mer om *att leda genom att tjäna* än om att tjäna genom att leda.

”Jesus Kristus såg sig själv som tjänare”, sa äldste Stevenson under en presskonferens efter att han blivit inröstad. ”Vi ser oss också som tjänare” (se Mark. 10:44).

Äldste Stevensons kallelse till de tolv apostlarnas kvorum var oväntad. Men han känner att hans tjänande i kyrkan – särskilt som generalauktoritetssjuttio från 2008 till 2012 och som presiderande biskop sedan mars 2012 – har förberett honom för hans nya ansvar.

Något av det viktigaste han har lärt sig i Herrens tjänst är vilket stort värde vår himmelske Faderns barn har. Äldste Stevenson ser fram emot alla de möjligheter han får som apostel att träffa och vittna för Guds barn runtom i världen.

Han ser också fram emot att fortsätta arbeta med dem som leder Herrens kyrka. ”Tanken på att sitta i råd med och få lära sig av [dem], att bli undervisad av [dem], och att få känna deras styrka och deras vittnesbörd om Jesus Kristus och hans försoning”, sa han, ”är något som jag tror blir en underbar upplevelse.”

Gary E. Stevenson föddes den 6 augusti 1955 och hans föräldrar är Evan N. och Vera Jean Stevenson. Hans släkt kan spåras till Utahs första medlemspionjärer. Han växte upp i Utahs Cache Valley i ett evangeliecentrerat hem där han fick lära sig värdet av hårt arbete och vikten av tjänande. Hans far, ”min biskop som ung”, tog ofta med honom på besök till alla änkorna i församlingen. Det han lärde sig av sin far om kristuslik omsorg och tjänande gjorde ett outplånligt intryck på honom och han hade stor nytta av det som presiderande biskop.

”Kyrkans biskopar”, sa han, ”är verkligen mina hjältar”.

Äldste Stevensons tjänande i kyrkan började på allvar när han kallades som heltidsmissionär till Japanmissionen Fukuoka, där han fick en bestående kärlek till det japanska folket och deras språk, som han fortfarande talar flytande. Efter missionen studerade han vid Utah State University, där han träffade Lesa Jean Higley. De gifte sig i templet i Idaho Falls 1979 och har fyra

söner. Äldste Stevenson tog examen i företagsadministration med betoning på marknadsföring. Senare var han med och grundade och var president och driftschef för en av världens ledande tillverkare och säljare av sportutrustning.

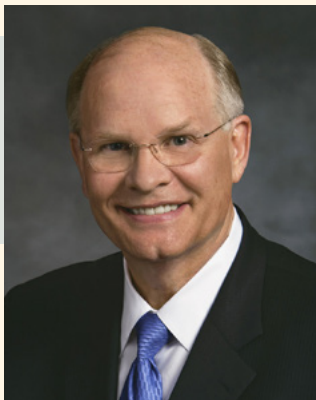
Familjen Stevenson bodde i Japan i flera år. 2004 kallades äldste Stevenson att verka som president för Japanmissionen Nagoya. Efter att ha kallats till de sjuttios kvorum 2008, verkade han som rådgivare och president för området Asien Nord. Han verkade som områdespresident 2011 när en stor jordbävning drabbade norra Japans kust och utlöste en massiv tsunami som dödade tusentals människor. Den upplevelsen visade sig bli en avgörande punkt i hans liv.

Äldste Stevenson hjälpte till att utforma kyrkans hjälpinsatser, vilka gav mat, förnödenheter, stöd och långsiktigt bistånd.

”Det var ett exempel på hur Jesu Kristi kyrka uppfyller ett av sina gudomligt tilldelade ansvar att ta hand om fattiga och behövande”, minns han. Han sa att det var en helig förmån att ”tjäna, välsigna och organisera hjälp”.

Äldste Stevenson sa att Herren har uppmanat de sista dagars heliga att ”hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna” (se L&F 81:5). ”I och med det”, sa han vid presskonferensen, ”kommer ansvaret som vi i de tolv kvorum och som apostlar känner att tillhandahålla kristuslikt tjänande”. ■

Dale G. Renlund

de tolv apostlarnas kvorum

Efter den första chocken att ha blivit kallad till de tolv apostlarnas kvorum, knäböjde äldste Dale G. Renlund i bön tillsammans med sin fru Ruth och sökte en bekräftelse på att "Gud ledde den här riktningen".

Äldste Renlund har sökt den vägledningen många gånger – som generalauktoritetsjuttio, kardiolog och som make och far. När han gjorde sin allmäntjänstgöring som läkare i Maryland, till exempel, fick hans fru äggstockscancer. Deras dotter Ashley var bara 16 månader gammal. Under den svåra tiden återställdes äldste Renlunds känsla av närhet till Herren när Ruth tackade Herren i bön för deras tempelbesegling.

Som kardiolog behandlade äldste Renlund patienter med hjärtfel. Han såg många patienter dö. Men efter att en patient som hette Chad hade dött, omintetgjordes det känslomässiga avstånd han uppehöll som läkare i kristider när Chads föräldrar var med honom på akuten. I det ögonblicket såg han Chad genom deras ögon.

Äldste Renlund sa om den här händelsen: "Jag inser nu att för att tjäna andra väl i kyrkan, måste vi se dem genom föräldraögon, genom vår himmelske Faders ögon. Först då kan vi börja förstå en själs sanna värde" (sidan 94).

Äldste Renlunds barndom och tjänande i kyrkan har också förberett honom för att se andra genom Herrens ögon och förstå alla medlemmar i kyrkan.

Dale Renlund föddes den 13 november 1952 och är son till svenska immigranter som kom till Utah för att beseglas i templet. När Dale var liten flyttade familjen till Finland och sedan tillbaka till Sverige. Han återvände till Utah med sin familj tre år senare. Vid nitton års ålder kallades han att verka som heltidsmissionär i Sverige.

År 2009 kallades äldste Renlund att verka som generalauktoritetsjuttio. Hans första uppdrag var i presidentskapet för området Afrika Sydöst. Äldste Renlund avslutade sin yrkesbana som läkare och professor, men det var hans fru, säger han, som "gjorde den större uppoffringen". Ruth var president för en advokatfirma när äldste Renlund fick sin kallelse, och även hon lämnade sitt arbete. Men ända sedan de gifte sig

1977, säger han, har hon alltid varit ett stöd och en stor källa till styrka för honom.

När äldste och syster Renlund var i Afrika lärde de sig av de heliga "vad det egentligen är som betyder något". En gång, i Demokratiska Republiken Kongo, frågade äldste Renlund medlemmarna vilka utmaningar de hade. Han minns att när han hade ställt några ytterligare frågor "stälde en äldre gentleman sig upp och sa: 'Äldste Renlund, hur kan vi ha några utmaningar? Vi har Jesu Kristi evangelium.'" Äldste Renlund säger: "Min fru och jag vill vara som de heliga i Kongo. ... De ser ut som om de inte har något, men de har allt."

Som avslutning av sitt första tal som apostel vittnade äldste Renlund: "Av allt mitt hjärta vill jag vara en Jesu Kristi sann efterföljare. Jag älskar honom. Jag dyrkar honom. Jag vittnar om att han är en levande verklighet. Jag vittnar om att han är den Smorde, Messias" (sidan 94). ■

L. Whitney Clayton

seniorpresident för de sjuttios kvorum

Som liten lärde äldste L. Whitney Clayton sig att älska arbete och familjen. Tidigt varje lördag åkte hans far, som var läkare, för att utföra sina arbetsplikter. Innan han åkte skrev han en lista på en skrivtavla över alla sysslor som behövde göras den dagen. När han kom tillbaka arbetade han sida vid sida med sina söner. Av sin far lärde äldste Clayton sig en arbetsetik som har varit till välsignelse.

Äldste Claytons familj visste också att middagarna innebar tid med familjen. "Vi pratade om politik, vad som hände i skolan, grannskapet, evangeliet och kyrkan. ... Det var en underbar del av uppväxttiden." Att ha samtal under måltiderna är en vana som han och hans fru har fortsatt att tillämpa med sina barn.

Äldste Clayton utsågs till seniorpresident för de sjuttios kvorum den 6 oktober 2015. Han efterträder äldste Ronald A. Rasband, som kallades till de tolv apostlarnas kvorum.

Äldste Clayton inröstades som generalauktoritet den 31 mars 2001. Han har verkat som medlem i de sjuttios presidentskap sedan 2008 och har haft översyn över områden i Utah. Han biträder äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum i översynen över områdena Afrika Sydöst och Afrika Väst. Han är också medlem i informationstjänstkommitén. Han verkade som rådgivare i presidentskapet för området Sydamerika Syd från 2002 till 2003, och som president från 2003 till 2006.

Han föddes i Salt Lake City 1950 och gifte sig med Kathy Ann Kipp 1973 i Salt Lake-templet. De har sju barn och tjugo barnbarn.

Äldste Clayton tog kandidatexamen i ekonomi vid University of Utah och juridikexamen vid University of the Pacific. Han arbetade som advokat i Kalifornien från 1981 till 2001.

Han har verkat som områdessjuttio, regionrepresentant, rådgivare till en missionspresident, högrådsmedlem, biskop, stavsmissionspresident och lärare i Evangeliets lära. Han var heltidsmissionär i Peru från 1970 till 1971. ■

Gerrit W. Gong

Presidentskapet för de sjuttio

Äldste Gerrit W. Gong, som nyligen kallades att verka i de sjuttios presidentskap, kommer ihåg en maning han fick när han verkade som missionär i Taiwan.

En undersökare kom till ett sakramentsmöte. "Jag kände mig inspirerad att sända en kort morsesignal som betydde 'välkommen till sakramentsmötet. Glad att se dig här!'"

Undersökaren råkade vara radiooperatör och blev förtjust över att få meddelandet. Jag förundrades över att något som jag hade lärt mig årtal tidigare kunde hjälpa mig ... att nå en person på ett visst sätt", säger äldste Gong.

Lärdom och att nå ut till andra har varit kursen i äldste Gongs liv sedan barndomen, när han lärde sig morse som scout. 1977 tog han kandidatexamen i asienstudier och universitetsstudier vid Brigham Young University, 1979 tog han magisterexamen i filosofi och 1981 tog han doktorsexamen i internationella relationer vid Oxford University.

Äldste Gong har verkat i ett flertal kallelser i kyrkan, bland annat som högrådsmedlem, högprästgruppledare, Söndagsskolans president på stavs nivå, seminarielärare, biskop, stavsmissionspresident, stavspresident och områdessjuttio. När han kallades som generalauktoritetssjuttio 2010 hade han verkat som medlem i de sjuttios femte kvorum i området Utah Syd.

1985 arbetade äldste Gong som assistent till USA:s vice utrikesminister, och 1987 som assistent till USA:s ambassadör i Peking, Kina. Från 1989 till 2001 hade han flera positioner vid centret för strategiska och internationella studier i Washington D. C.

Gerrit W. Gong föddes i Redwood City, Kalifornien den 23 december 1953. Han och hans fru Susan Lindsay Gong har fyra barn och tre barnbarn. Äldste Gongs farföräldrar emigrerade till USA från Kina. Han har forskat i sina släktled 33 generationer tillbaka till en förfader som föddes år 837 e. Kr. i södra Kina under senare delen av Tangdynastin. ■

Gérald Caussé

presiderande biskop

Gérald Caussé höll fortfarande på att etablera sig inom matdistributionsindustrin i Frankrike vid 33 års ålder när chefen för hans företag tog honom åt sidan. Han hade lagt märke till Géralds andliga övertygelse och hans förmåga att göra förnuftiga omdömen och ena de anställda – egenskaper han utvecklat genom aktivitet, tjänande och ledarskap i kyrkan. Chefen drog slutsatsen att Gérald var en man han kunde lita på.

Till sin förvåning fick Gérald snart ansvaret att vara chef för 1 800 anställda. När han kallades att verka som generalauktoritetssjuttio tio år senare, i april 2008, var han chef för flera matdistributionsföretag.

Biskop Caussés affärs- och chefsfärdigheter, tillsammans med hans tjänande och ledarroller i kyrkan, kommer han att ha nytta av som kyrkans nya presiderande biskop. Biskop Caussé, som hade verkat som förste rådgivare i presiderande biskopsrådet sedan mars 2012, fick sin nya kallelse bara några dagar efter generalkonferensen i oktober. Han efterträder äldste Gary E. Stevenson, som kallades till de tolv apostlarnas kворum den 3 oktober 2015.

Biskop Gérald Jean Caussé, kyrkans femtonde presiderande biskop, föddes i Bordeaux i Frankrike 1963. Han och Valérie Lucienne Babin vigdes 1986 i templet i Bern. De har fem barn och fem barnbarn.

Förutom att ha verkat i presiderande biskopsrådet och som en medlem av de sjuttios kворum, har han verkat som rådgivare i presidentskapet för Europaområdet och som områdessjuttio, stavspresident, rådgivare till en stavspresident, rådgivare till en biskop, högprästgruppledare och äldstekvorumpresident.

Som ung man fann biskop Caussé glädje och tro genom att tjäna i kyrkan. Han verkade som pianist i Primär vid 12 års ålder och som Söndagsskolans president vid 16 års ålder. Han var också flitigt engagerad i sina plikter inom aronska prästadömet.

”Tjänandet i kyrkan”, bland annat när han följde med sin far på hans uppdrag som biskop och grenspresident, ”hjälpade mig att få ett vittnesbörd”, säger han.

Biskop Caussé tog magisterexamen i affärsadministration vid ESSEC handelsskola i Frankrike 1987. Innan han påbörjade sin yrkesbana tjänade han i franska luftvapnet där han fick uppdrag inom NATO. ■

Biskop Dean M. Davies

förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

”Som tonåring”, säger biskop Dean M. Davies, ”var jag glad över att vi hade den bäst klippta gräsmattan i grannskapet, och jag lärde mig något viktigt: att en extra liten ansträngning kan göra stor skillnad i nästan allt som vi gör.” Att ge lite extra har blivit en norm som han fortsätter att ha nytta av som ny förste rådgivare i presiderande biskopsrådet.

Biskop Davies har verkat som andre rådgivare till biskop Gary E. Stevenson som inröstades som medlem i de tolv apostlarnas kворum den 3 oktober 2015.

Dean Myron Davies föddes i Salt Lake City 1951. Han växte upp med sju syskon. Han är tacksam för sina föräldrar som inte bara älskade och vårdade sina barn utan också hjälpte dem att uppskatta välsignelserna med arbete. Han gifte sig med Darla James 1973 i Salt Lake-templet. De har 5 barn och 14 barnbarn.

Biskop Davies lärde sig också något viktigt när han bodde i San Francisco 1989. Under en jordbävning såg han vilken stor skada som åsamkades de lägenheter som saknade en förstärkt grund. ”När jag begrundar händelserna den dagen bekräftas det återigen i mitt sinne och hjärta att om vi ska kunna motstå livets stormar, jordbävningar och katastrofer, måste vi bygga på en säker grundval ... ja, Jesu Kristi grundval” (”En säker grundval”, *Liahona*, maj 2013, s. 9).

Biskop Davies har varit anställd av kyrkan sedan juli 1995. Nyligen arbetade han som verkställande chef för kyrkans avdelning för särskilda projekt med ansvar för fastigheter för särskilda ändamål, tempeldesign och tempelbyggnation.

Innan biskop Davies var anställd av kyrkan, arbetade han för High Industries, Inc. i Lancaster, Pennsylvania, och för Bechtel Investments, Inc. i San Francisco. Han tog kandidatexamen i agrikulturrekonomi vid Brigham Young-universitetet och tog en avancerad exekutiv kurs vid Stanford- och Northwestern-universitetet.

Biskop Davies har verkat som president för Puerto Ricomissionen San Juan, rådgivare till en missionspresident, stavspresident, rådgivare till en stavspresident, verkställande sekreterare på stavsnivå, högrådsmedlem, i flera biskopsråd, och som missionär i Uruguay/Paraguaymissionen. ■

Biskop W. Christopher Waddell

andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

Som idrottsman på college fick Christopher Waddell ett volleybollstipendium vid San Diego State University i Kalifornien. Men han lärde sig att vara tacksam för en biskop som frågade honom om annat när han var hemma på loven.

"Han sa inte: 'Hur går det med volleybollen?' utan 'Hur är det med dig? Ber du dina böner, håller du dig stark och aktiv i kyrkan?' Jag uppskattade verkligen de där frågorna [om] ... det som verkligen var viktigt", minns biskop Waddell.

Att fokusera på det som är viktigast har hjälpt biskop Waddell att leva upp till två motto i familjen: "Återvänd med heder" och "Lita på Herren". Den tilliten gjorde att han lade volleybollen åt sidan för att verka som missionär. När han hade återvänt från sin mission gjorde det att han fortsatte en romans på distans med en ung kvinna vid ett annat universitet. När de senare var gifta gjorde tilliten till Herren att de kunde lyssna på Anden när de skulle fatta beslut om att flytta.

"Om man gör saker och ting på Herrens sätt", säger han, "så ordnar sig allt på bästa sätt."

Tilliten till Herren fortsatte att välsigna biskop Waddell, som började verka som generalauktoritetssjuttio 2011, när han nu har blivit andre rådgivare i presiderande biskopsrådet.

Wayne Christopher Waddell föddes i Los Angeles 1959. Han gifte sig med Carol Stansel 1984 i templet i Los Angeles. De har fyra barn och tre barnbarn. Han har varit rådgivare i presidentskapet för området Sydamerika Nordväst och stannar kvar i Peru under en kort tid.

Biskop Waddell tog en kandidatexamen vid San Diego State University. Han vidareutbildade sig inom MBA-programmet vid BYU. Med början 1984 arbetade han vid Merrill Lynch, där han blev förste vice president för investeringar.

Biskop Waddell har verkat som områdessjuttio, president för Spanienmissionen Barcelona (där han tidigare verkade som heltidsmissionär), stavspresident, rådgivare i ett stavspresidentskap, rådgivare i ett missionspresidentskap, biskop och som rådgivare i ett biskopsråd. ■

Brian K. Ashton

andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap

Brian K. Ashton kallades att verka i Söndagsskolans generalpresidentskap precis när han hade slutfört sitt tjänande som president för Texasmissionen Houston Syd. Kallelsen tillkännagavs i juni och han inröstades under generalkonferensen i oktober 2015.

Broder Tad R. Callister fortsätter som generalpresident och broder Devin G. Durrant, som hade verkat som andre rådgivare sedan april 2014, blev förste rådgivare.

Vakansen i presidentskapet inträffade på grund av att John S. Tanner anställdes som president för Brigham Young University-Hawaii.

Brian Kent Ashton föddes i Provo, Utah 1969 och hans föräldrar är Kent och Vicki Brown Ashton. Han är äldst av nio barn. Han minns sina föräldrar som ihärdiga evangelielärare hemma.

Broder Ashton verkade som heltidsmissionär i Perumissionen Lima Syd. Hans beslut kom till följd av att en god vän kände sig manad att säga till honom att han behövde verka som missionär. När Brians vän uttryckte sina känslor kände han Andens bekräftelse. Under sin mission fick han allvarliga hälsoproblem när han kallades att verka som president för en stor gren. Under den tiden bad han ivrigt och ihärdigt till sin himmelske Fader om hjälp. "Jag lärde mig att lita på honom, och han hjälpte mig", säger han. "Det gjorde stor skillnad att lära sig lita på honom."

Efter sin mission studerade han vid Brigham Young University, där han träffade sin framtida fru Melinda Earl. Men innan de gifte sig verkade hon som missionär i Spanienmissionen Malaga medan broder Ashton arbetade i mellanvästern i USA. Efter hennes mission vigdes de i templet i S:t George i Utah. De har sju barn.

Broder Ashton tog magisterexamen i företagsadministration vid Harvard University medan syster Ashton studerade medicin. Broder Ashton är entreprenör och har startat flera företag.

Han har tidigare verkat som biskop, högrådsmedlem, äldstevkvorumpresident och lärare i Evangeliets lära. ■

Kvinnliga ledare i kyrkans råd

Kyrkan har inbjudit kvinnor att verka i tre större ledarskapsråd. Syster Linda K. Burton, Hjälpföreningens generalpresident, verkar i verkställande rådet för prästadiömet och familjen (tidigare prästadiömet verkställande råd). Syster Bonnie L. Oscarson, Unga kvinnors generalpresident, verkar i kyrkans verkställande missionsråd. Och

syster Rosemary M. Wixom, Primärs generalpresident, verkar i verkställande rådet för tempel och släktforskning.

Kvinnor i Hjälpföreningens, Unga kvinnors och Primärs generalpresidentskap har regelbundet bidragit och gett råd till de här råden i många år, men den här inbjudan gör att de blir mer regelbundet engagerade. ■

Kyrkans utgåva av Bibeln på portugisiska

Kyrkans utgåva av Bibeln på portugisiska blev tillgänglig på internet i september på AsEscrituras.lds.org och på mobilappen Evangeliebiblioteket. Andra format, som ePUB och pdf är också tillgängliga. Den tryckta utgåvan kommer ut i mars 2016, liksom en talbok och en utgåva med blindskrift.

Den nya utgåvan, med titeln *Bíblia Sagrada, Almeida 2015*, är baserad på 1914 års översättning av João Ferreira Annes de Almeida, som valdes på grund av dess höga kvalitet. Under ledning av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum arbetade en grupp generalauktoriteter, områdessjuttio, professionella lingvister och medlemmar i fem år på att gå igenom och förbereda kyrkans utgåva. Nästan 1,4 miljoner medlemmar i kyrkan talar portugisiska. ■

Från vänster: Rosemary M. Wixom, Primärs generalpresident; Bonnie L. Oscarson, Unga kvinnors generalpresident; Linda K. Burton, Hjälpföreningens generalpresident

Hjälp till flyktingar

LDS Charities, kyrkans humanitära gren, fortsätter att bidra med hjälp i områden där olika kriser har försatt många i desperata omständigheter. Här är tre exempel:

- En konflikt i Ukraina har drivit en miljon människor på flykten sedan 2014. Sextio procent av flyktingarna är äldre. LDS Charities tog kontakt med FN:s utvecklingsprogram för att göra en gemensam insats tillsammans med lokala ideella organisationer för att hjälpa fattiga och äldre flyktingar. LDS Charities tog fram hygienartiklar, sanitetspaket och mat för tre månader till 37 inrättningar som betjänar 13 000 människor.
- Sedan januari har över 350 000 flyktingar som flytt från inbördeskrig i Syrien sökt asyl i Europa, ett antal som förväntas ha nått det dubbla före årsslutet. LDS Charities

går samman med internationella ideella organisationer, lokala myndigheter och statliga organisationer för att avhjälpa flyktingarnas behov och tillhandahåller resurser till lokala kyrkor som de kan använda i sina insatser.

- För att tillhandahålla bättre skydd i flyktingläger runtom i världen deltar LDS Charities i ett projekt som anordnas av Förenta nationernas flyktingorgan. En internationell återförsäljare av möbler har designat en konstruktion som har en del fördelar jämfört med tält. Konstruktionen har dörrar och fönster för ökad säkerhet och ett mer solitt tak för att ge skydd mot väder och vind. 333 bostadsenheter håller på att byggas som LDS Charities har skänkt till ett flyktingläger i Irakiska kurdistan. ■

Julinitiativ på sociala medier

Under julen 2015 startar kyrkan ett multimediaminitiativ med titeln "En Frälsare är född". Initiativet fokuserar på att hitta, lära känna och följa Jesus Kristus och att ta emot de välsignelser som han möjliggjorde genom sin födelse, sina lärdomar och sin försoning. Det centrala i det här initiativet är en ny video där barn från hela världen vittnar om Frälsaren och firar hans födelse i Betlehem för över 2 000 år sedan. Se videon och lär dig mer om vikten av Jesus Kristus genom att besöka julefrid.mormon.org. ■

Barnen säger: "Vi är hans händer"

Barn över hela världen blev entusiastiska över en tjänandekampanj som kyrkans tidningar har startat. Tidningarna inbjöd barnen att hitta sätt att tjäna, och sedan rita konturerna av ena handen på ett papper, skriva ner hur de ska tjäna på handteckningen och sedan skicka den till *Liahona*.

Tidningarna fick över 30 000 handteckningar från barn som ansträngde sig för att dela med sig av Frälsarens kärlek och välsigna familjer och grannskap världen över.

Inspirationen till kampanjen kom från ett tal under generalkonferensen i april 2010 av president Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, med titeln "Du är mina händer". President Uchtdorf berättade om en staty av Jesus

Kristus som skadades under andra världskriget. Stadsborna kunde inte ersätta statyns händer när de restaurerade den, så de lade till följande inskription på basen: "Du är mina händer."

Barnens olika sätt att tjäna har varit lika unika som handteckningarna de skickade. Till exempel:

Natalie S., 5 år, från Hongkong skickade två teckningar. På en stod det: "Jag hjälpte mamma med hushållssysslor." På den andra stod det: "Jag skjutsade en person som satt i rullstol."

Erik S., 11 år, från Ryssland, berättade: "I staden vi bor i blir det kallt på vintern." En familj flyttade till hans stad

och de hade inga varma kläder. "Jag gav min jacka till Artur", sa Erik, "och han blev min vän."

Tioåriga Gabriela P. från Venezuela skrev följande på sin handteckning: "I skolan var mina vänner och jag med i en schackkurs. Jag behövde en spelpartner och såg en ny pojke som verkade vara ledsen. Jag ville hjälpa honom men visste bara inte hur. Sedan sade en röst till mig att jag behövde vara hans vän. Jag gick bort och pratade med honom. Nu är vi bästa vänner."

Handteckningarna satt uppe i kyrkans huvudkontor i Salt Lake City under två veckor i september och oktober. ■

Platsen för prästadömet återställelse invigd

Den 19 september 2015 presiderade president Russell M. Nelson, president för de tolv apostlarnas kvorum, vid invigningen av platsen i Pennsylvania där Joseph Smith och Oliver Cowdery tog emot aronska prästadömet av Johannes Döparen. På 1820-talet var området känt som Harmony, och många händelser i början av den återställda kyrkans historia inträffade där. Här är några:

- Joseph Smith och Emma Hale träffas, deras uppvaktning, och deras första år som gifta.
- Oliver Cowdery hjälper till med översättningen av Mormons bok som skrivare.
- Större delen av Mormons bok översätts.
- Återställelsen av aronska prästadömet och (exakta platsen känner man inte till) melkisedekska prästadömet.

- De första dopen som utförs med prästadömet myndighet i vår tid.
- Uppenbarelser tas emot som blir femton kapitel i Läran och förbunden och en del av Den kostbara pärlan.

På den nyrenoverade platsen finns ett informationscenter som också är möteshus för en lokal gren; rekonstruktioner av Joseph och Emmas hus och Emmas föräldrar, Isaac och Elizabeth Hales hus samt tillträde till platsen vid Susquehannafloden där man tror att Joseph och Oliver döptes.

”I Harmony upplevde Joseph ett andligt lugn och beskydd som gjorde att han kunde fokusera på översättningen av Mormons bok”, sa president Nelson. ”Under den tiden undervisade Herren Joseph om hans roll som profet, siare och uppenbarare.” ■

President Russell M. Nelson och hans fru Wendy går en rundtur i rekonstruktionen av Joseph and Emma Smiths hem, där en stor del av Mormons bok översattes.

Seminarieelever höjer nivån på sina studier

Seminarieelever har svarat väl på de nya examenskraven som infördes förra året. Nyligen utkomna siffror visar att 81 procent av de inskrivna eleverna klarade utvärderingen i slutet av året, närvaron ökade från 71 till 77 procent och nästan 80 procent av eleverna uppfyllde läskraven.

Enligt de nya kraven betonar lärarna väsentliga lärosatser i sin undervisning, samtidigt som eleverna fokuserar på samma lärosatser.

Omkring 400 000 unga män och unga kvinnor är inskrivna i seminariet runtom i världen. ■

Presidentskapet för de Sjuttios kvarum

Sittande från vänster: Äldste L. Whitney Clayton, Äldste Donald L. Hallstrom, Äldste Richard J. Maynes, Äldste Craig C. Christensen.
Stående från vänster: Äldste Ulisses Soares, Äldste Lynn G. Robbins, Äldste Gerrit W. Gong.

”Mina bröder och systrar, möjligheter att lysa finns omkring oss varje dag, oavsett vilka omständigheter vi befinner oss i”, sa president Thomas S. Monson under kyrkans 185:e halvårskonferens. ”När vi följer Frälsarens exempel får vi tillfälle att vara ett ljus för andra, vare sig de är våra egna släktingar och vänner, våra medarbetare, bekanta eller fullständiga främlingar.”

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

